

1.250.000 TL.

AKRIP DİZİSİ

GÖLGE OYUNU

Ed GORMAN

Cobey Daniels'ın Hikâyesi

"Çok kişinin, şovdaki rolümden dolayı, dürüst olduğumu düşündüklerini biliyorum. Peki, bütün Amerikan gençleri gibi düzene uymanın nesi yanlış?"

(Cobey Daniels'ın Teen Scene'de yayımlanan 1984 ağustosundaki röportajından).

Muhabir: Polis, sana likör vermedi diye garson kıza bıçak çektiğini söylüyor. Ne diyeceksin?

Cobey : Evet, sadece bir kez. Niye çekip gitmiyorsun? (Cobey Daniels'ın 1985 mayısında KABC-TV muhabirine verdiği yanıt)

Cobey : Benbir alkoliğim. Eşyalara dokunamam. Bu benim gerçekten tutkum.

(Cobey Daniels'ın Rolling Stone'un 1988 kasımındaki "Sığınaktan Notlar" röportajından)

00

Ondeyiş

Florida Miami'de, serin bir bahar gününde, öğleden sonra üçe doğru, Kimberly Connors adlı genç bir kız kayboldu. O yüzden annesi bir buçuk saattir VVİndme-re Ticaret Merkezi yetkililerinin başının etini yiyordu.

Olağan işleyiş başladı.

Kimberly'nin adı her beş dakikada bir hoparlörlerden anons ediliyordu: "Kimberly Connors acilen ticaret merkezi idare bürosuna gelebilir mi lütfen?" Ticaret merkezinin uçuk mavi üniforma, kalın rahat tabanlı ayakkabı giymiş ihyan güvenlik görevlilerine kızın eşkali verildi ve sıkı bir araştırma yapmaları istendi.

Zorluk kızın eşkalindeydi : "1,53 boyunda, 45 kilo ağırlığında, uzun sarı saçlı, mavi gözlü, beyaz bluz, kot pantolon, yanardöner desenli çorap giymiş, haylaz görünüşlü ve güzel yüzlü..." Bu eşkal , o anda merkezde gezinmekte olan en azından 200 kıza uyardı. Çünkü o gün, ülkenin en ateşli genç yıldızı, NBC televizyonunun bir numaralı dizisi Family L/'fe'n başrol oyuncusu Cobey Danieis'ın VVİndme-re Ticaret Merkezi'nde üç gösteri yaptığı gündü.

Cobey gösterilerden birini öğleden hemen önce yapmıştı ve güvenlik çok yoğundu. Yüzlerce yeniyetme kız, açık alanın ortasına kurulmuş küçük sahneye ulaşabilmek

9

içinyoluna ne çıkarsa çiğneyip geçiyordu. Anneler, küçük kardeşler, işinin ehli satış görevlileri ve daha az zarar görseler de, güvenlik görevlileri de ayak altında kalmıştı.

Bütün bunlar, çılğın, azmış, yaygaracı küçük kızlar sahneye ulaşabilsin ve yeni hit şarkısı Won't you be my spe-cial babayı play-back söyleyen sarışın, soğuk soğuk sırttan, yürek hoplatan yakışıklının giysilerini parçalayabilsin diyeydi.

Arbedenin ortasında, seksüel çılgnlıklarını dışa vuran birkaç kız, Cobey'nin saat dörtteki gösterisini kastederek, bir kez daha gelme kararlarından duydukları mutluluğu dile getiriyorlardı.

Bütün bu olup bitenlerin bir yerinde, Kimberly Conners, sahnenin yanında daha iyi bir yer tutmak için annesinden uzaklaşmıştı.

Geçen son üç buçuk saat içinde kimse Kimberly'yi görmedi. Arkasından konuşmalar, daha doğrusu fısıltılar... Geçen yıl yine Florida Ticaret Merkezi'nde, babası tezgâh başındayken üç yaşında bir çocuk erkekler tuvaletinden kaçırılmıştı. Zavallı küçüğü kaçırın piç , tecavüz ettikten sonra karnını deşmişti.

Kimberly'nin annesi o olayı aklına getirmemek için büyük çaba harcıyordu.

Kimberly'nin buralarda bir yerlerde, geçen doğum gününde Grammy Levin'den aldığı dolarlardan birkaç yüzünü harcadığına kendini inandırmaya çalışıyordu.

Saat üç dolaylarında Bayan Conners kocasını işten aradı. Kocasını çok meşgul bir mimardı ve ara sıra bile olsa telefon edilmesine kızardı. Bu yüzden gerekmedikçe onu ra-

10

hatsizetmekten hoşlanmazdı. Bayan Conners, bu durumda kocasını mutlaka aramak zorundaydı.

Ona çocukları hakkında olan biteni anlattı.

Bay Conners bir buçuk dakika içinde yeni, mavi aile Buick'inin direksiyonuna geçti ve VVİndmere Ticaret Mer-kezi'ne yöneldi.

Sharon Marie Bovvers'ın, kollarını kaplayan ipeksi siyah kıllar ve üst dudağındaki belli belirsiz Hitlervari bıyık yüzünden, hem ortaokuldaki hem lisedeki lakabı "Kıllı Sherry"ydi. Emeğiyle geçinen anne babası, tek çocuklarına yardım için gerekirse bütün paralarını harcamaya karar vermişlerdi. Okulda rahatsız edildiği bir günün gecesinde nasıl hıçkırığa hıçkırığa ağladığını duymuşlardı. Sevdiklerini yavrunuzun böylesine hıçkırıldığını duymaktan daha yürek burkucu bir şey olamazdı.

Sharon Marie Bovvers'ın yirmi dört yaşında bile hâlâ ipeksi kılları vardı. Federal Güvenlik'in muhafızlarına giydirdiği geleneksel uzun kollu üniformaya seviniyordu, kimse kollarındaki kılları göremediği için. Bıyık içinse, jilet ve çok sayıda kremden başka çaresi yoktu.

Ama Sharon Marie'ye mutsuz diyemezsiniz. Doğru, bir erkek arkadaşı yoktu, ama yedi yaşında, yazın üstünü açtığı ve yaz güneşinde soyunduğu güzel bir Pontiac'ı vardı. Bağlı olduğu yardım sandığının bovvling takımının kaptanlığına seçilmişti. Ve country-vvestem müzik CD koleksiyonu büyüyordu.

11

O nedenle, kimi zaman "Kıllı Sherry" tekerlemesini duyduğunda ürpermesine, iki üç kilo daha vermeye ihtiyacı olduğu gerçeğine ve kimi başka muhafızların genellikle daha elverişli saatlerde görev yaptığı olgusuna karşın, hatta insanlar zaman zaman dönme olabileceğini ima etseler de Sharon Marie Bovvers mutlu bir kadındı. Azgın bir kısrak gibi çapkınlık yapıyor, bovvling salonlarında tam bir kadın olduğunu

kanıtlamasını sağlayacak bir erkeği bekliyordu.

Sharon, bu kez o 28 nisan günü sona erdiğinde daha da mutlu olacaktı. Çünkü yalnız Kimberly Connors'ı bulmakla kalmamış, onun hayatını da kurtarmıştı.

Bazen bakarsınız, her şey hoş bir çılgınlıktır. Ama iki saat geçince, Kimberly çılgınlığın ne olduğunu kavramaya başladı.

Cobey Daniels, kendisini, ticaret merkezi boyunca dolanan arka koridorun girişine çıkaran kapıdan geçmeden önce bir an, sadece sanienin bir bölümü kadar durdu ve Kimberly'ye baktı.

Dosdoğru ona.

Mavi gözlerinin bütün gücüyle.

Bembeyaz gülümsemesinin bütün etkisiyle.

Bir numaralı gençlik idolü olmasının verdiği bütün havayla. Ve gözleri ve dudakları ve havası; "izle beni Kiberly Jane Connors" diyordu. "Şu koridorda izle beni, güzel saatler bizi bekliyor, inan ki..."

12

Kimberly büyülenmiş gibi öyle yaptı.

Nasıl yaptıysa, çığlık çığlığa, hoplayıp zıplayan, birbirini dürten kızları itip kakarak, omuz atarak, aralarından kıvrılarak kalabalığı aştı ve Cobey'nin kendisini beklediği koridora vardı.

Cobey hiçbir şey söylemedi.

Yalnızca elini tuttu ve yol gösterdi.

Kimberly nereye gittiklerini bilmiyordu. Yol yaklaşık on beş dakika sürdü. Cobey'nin bu yere aşina olduğu belliydi. Hangi koridorun nerde başlayıp nerde bittiğini iyi biliyordu.

Pahalı giysiler satılan bir dükkânın arkasındaki kilitli bir kapının önünde durdular. Cobey'nin anahtarı vardı.

Kızı içeri soktu.

Kimberly, koridordan yayılan ışıktaki bir düzine vitrin mankeni gördü. Kiminin yalnız başı ve omuzları vardı. Kimi de tuhaf biçimde çıplak tam bedenliydi. Gözleri dik dik bakıyordu. Kimberly'ye ölü ama görüyorlarmış gibi geldi. Sanki onun hissetmediği bir şeyi duyumsuyorlardı.

Cobey, tüm soytarılığı üstünde, tam bedenli bir mankenin yanına gitti ve parmakları tahrik edercesine göğsündeki yuvarlak yükseltiyeye gelecek biçimde kolunu omuzlarına doladı.

"En iyi kızım la tanış" dedi kahkaha atarken. "Güzel değil mi?"

Kimberly utangaç bir biçimde kıkırdadı.

Mankenin göğsünden ayrılan Cobey, dosdoğru Kimberly'ye yöneldi. "Ama senin yarın kadar güzel değil"

dedi, olağandışı bir alçakgönüllülükle.

13

Arka cebinden küçük bir gümüş şişe çıkardı, kapağını açarak büyük bir yudum aldı. Kimberly odanın öteki yanında olmasına karşın bourbon kokusunu aldı.

Cobey, Kimberly'nin yanına gitti ve elini tuttu. O an Kimberly, Cobey'nin onu buraya neden getirdiğini ve istediği her şeyi yapacağını anladı. Her şeyi...

Cobey kızı nazikçe kendine çekti ve dudaklarını dudaklarına dokundurdu. "Benimle geldiğin için çok mutluyum Kimberly" dedi yumuşak sesle, "ikimiz için de zevkli olacak. Söz veriyorum."

Sözlerini bitirir bitirmez kapıya yöneldi ve bir itişte kapattı.

Beton duvarın üst tarafında bulunan uzunlamasına kü-çü pencereden sızan altınsı ışık demeti sayılmazsa, oda karanlık ve sessizdi.

Cobey, başka söz etmeden gidip şarap rengi ağır bir kumaş kaptı, yatak gibi yere yaydı.

Oturdu ve elini kıza uzattı.

Kız eli tuttu. Cobey oturmasına yardım etti.

Kız düzgün poposunu rahat edecek bir pozisyonda oturunca, Cobey eğilerek onu öptü. Tam da Kimberly'nin her zaman hayalini kurduğu biçimde...

Bir, bir buçuk dakika içinde Cobey'nin sağ eli beyaz bluzunun içindeydi. Küçük tatlı göğsünü sutyeninden çıkardı.

Kimberly Conners çok heyecanlanmış ve çökkorkmuş-tu. Bir an kendinden geçeceğini düşündü.

"Galiba ilk kez dokunuyorsun ona Kimberly. ilk kez."

"Ben ..ben korkuyorum."

14

"Benden hoşlandığımı sanıyordum."

"Hoşlanıyorum."

Cobey güldü. "Seni yemez."

"Biliyorum."

Yeniden güldü Cobey. "Temiz tutarım. Her gün çıkarır yıkar ve krem sürerim."

Çıkarıp yıkamak ve krem sürmek düşüncesi Kimberly'yi de güldürdü.

ikisaattir dükkânda birliktelerdi. Kimberly, daha önce onunla yapmadığı şeyi yapıp yapmama konusunda

kararsızdı. Henüz yapmamışlardı ve Kimberly olmamasını diliyordu.

Kafasında uyarıcı kimi düşünceler başgösterdi. Ailesiyle, özellikle annesiyle sorunlar çıkacağını anladı. Cobey de nedenini anlamadığı biçimde onu korkutmaya başlamıştı.

Cobey kızın göğüslerini avuçladı, hafif dokunuşlarla öptü. Elini bacaklarının arasına sokarak orada uzun süre tuttu. Sonra kızı yere yatırıp üstüne çıktı ve sevişenlerin yaptığı devinimleri yapmaya başladı.

Kız, bir an geldi, onu durdurarak bakire olduğunu, kanamadan korktuğunu ve bunun iyi bir şey olmadığını söyledi.

Bunları söylemesinin üstünden çok geçmeden, Cobey kızın üstünden gönülsüzce kalkarak, az ötesinde odanın loşluğu içinde uzun süre oturdu. Mankenler her şeyin farkında gibi bakıyorlardı. Kız Cobey'ye, çılgın değilse bile, en azından kendisini hayal kırıklığına uğratacağını söyle-yebildi.

15

Aslında Kimberly, arkadaşlarına hava atacağı yeterince şey yapmıştı. Onlar da hayatlarının en büyük hikâyesini elde etmek için, sonuna kadar gitmek zorunda kalmazlardı. Yalnızca Cobey ile olmak ve Cobey'nin çok arzuladığı her yerine dokunmasına izin vermek...

Bunları düşünürken içinde bulunduğu gerçek durumla sarsıldı. Çünkü...

Çünkü Cobey çıkardı.

Orada oturmuş okşuyordu.

Ve bir anda kalkıverdi. Büyük ve beyaz, kutudan fırlayan çocuk oyuncakları gibi.

Cobey kızın küçük beyaz elini tutup üstüne götürdü.

Parmakları dokundu dokunacak. Elini çekmek istedi, Cobey bırakmadı.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum Kimberly" dedi üzgün bir sesle.

"Ben, ben şimdiye kadar kimsenin orasına dokunmadım."

"Tanrım, Kimberly."

"Üzgünüm. Yalnızca korkuyorum Cobey." Gözlerinden yaşlar döküldü o an.

"Neden korkuyorsun?"

"Ben, ben emin değilim."

Bir an sessiz kaldı Cobey ve sonra, "Bir adamın ihtiyaçları neler biliyor musun Kimberly?" diye sordu.

Kimberly kararsız kaldı bir an.

"Sanırım bir tür... Yani gelmek..."

"Bir kadın bir erkeği gelmekten alıkoyarsa ne olur biliyor musun Kimberly?"

16

"Sanırım, sanırım iyi bir şey değil."

"Acı verir Kimberly."

"Gerçekten mi?"

"Çok acı verir."

"Tanrım."

"Ve" dedi Cobey, "kimi zaman kalıcı tahribata neden olur."

"Kalıcı tahribat?"

"Boşalma adamın prostatını yakacak kadar ısırır ve kısır kalır. Çocuğu olmaz Kimberly. Asla..."

"Tanrım" dedi kız yeniden, ona inandığına emin olmadan. Aslında, ona inanmamaktan çok inanmaya yakındı.

"Yalnızca bir dokunuversen geleceğim."

"Gelecek misin?"

"Okşamak zorunda bile değilsin. Yalnızca dokunuver. Çıldıracağım Kimberly. Gerçekten. Yalnızca dokunuver, lütfen."

"Tanrım."

Cobey yeniden kızın elini kendine doğru götürmeye başladı.

"Lütfen Kimberly, lütfen."

Fakat Kimberly, eli değdi degecekken yine diretti.

Ve o an Cobey kızı tokatladı. Öyle bir tokat ki, önce yıldızlar çaktı, sonra her şey karardı.

Yıldızlar ve karanlık. Kız arkaüstü bir mankene çarptı. Manken, beyaz elleri böğründe sırtüstü devrildi. Her şey paramparça oldu. Kimberly ağlıyordu. O sıra Cobey kızın üstüne çullandı. Ellerini boğazına geçirdi, mavi gözleri cehennem gibiydi.

17

O anda Sharon Marie Bowers dükkânın kapısının önünden geçiyordu. Kimberly'nin hıçkırıkları ve hırıltılı nefes alışımı duydu. Bovvers'ın gövdesinin orta yerine doladığı kalın kemere asılı bir tomar anahtar sakırdıyordu. Anahtarların hangisinin nereye ait olduğu belli değildi ama düzenli, işbilir ve sorumluluk sahibi biri olan Sharon, hangi kapının hangi anahtarla açılacağını biliyordu.

Bu yüzden duraksamadan Kimberly'ye seslendi, "Geliyorum oraya." Ve hızla uygun anahtarı buldu.

Bir çırpıda kapıyı açtı.

Amerika'nın bir numaralı gençlik idolü Cobey Daniels'ın yarı çıplak bir kızın üstüne çökmüş olduğunu gördü.

Cobey'nin elleri kızın boğazındaydı. Kızı boğuyordu.

Sharon Marie Bovvers içgüdüsel olarak hareket etti.

Sıra sıra mankenleri sağa sola iterek aralarından ilerledi. Mankenler üst üste erotik biçimde devrildi. Yürürken bir yandan da sopasını yerinden çıkardı ve var gücüyle Cobey Daniels'ın, gençlik idolünün kafasına indirdi.

Cobey, aralıksız inleyen, yarı çıplak kızın üstünden boylu boyunca yere yuvarlandı.

"Sen Kimberly Connors misin?" diye kıza bağırdı Sharon Marie Bovvers.

Kız inlemeyi sürdürüyordu, ama başını evet dercesine salladı. O sıra Sharon Marie Bovvers, kemerine asılı haberleşme aracını çekip aldı ve yönetim bürosundaki insanlara kızın bulunduğunu haber verdi. Kız en azından güvenlikteydi.

18

O gece altı haberlerinde, Sharon Marie Bovvers, Kimberly'nin kaldırıldığı hastanede hızlı hızlı yürürken gösterildi. Annesinin sarıldığı Kimberly, bir iki güvenlik kuşağının arkasındaydı.

Kameramanlar müdürlerin hoşlandığı yakın plan ağlama sızlama çekimi yapmak için didiniyorlardı. Ama iyi düşünceli, güçlü kuvvetli Sharon Marie Bovvers, kameramanları iterek kendine yol açtı.

| | |

"İsa adına, Cobey."

"Lütfen Lilly. Lütfen."

Lilly, Cobey'nin menajeriydi .

"O kız, Allah'ın belası hapisane zokan oldu."

"Lütfen Lilly. Lütfen."

"Kahrolası bir uçak getiriyorum."

"Lilly, dinle..."

"Ve kahrolası o yere uçuyorum..."

"Lilly, ben şey yapıyordum..."

"Birlikte David Feldman'ı getiriyorum. Kahrolası avukatların en iyisi. Aletini pantolonunun içinde tutamaman yüzünden, şimdi en çok ihtiyacımız olan şey iyi bir avukat. Bildiğim kahrolası avukatların en iyisi."

Florida'ya uçuş altı saat sürdü.

Lilly, polis merkezine gittiği ve Cobey'i kefaletle çıkardığı sırada kötü durumdaydı.

19

"Sanık lütfen ayağa kalk ve kararı dinle..." Yargıç T. K. Stevenson Cobey Daniels'a karşı kamu davası Miami, Florida Ağustos 1985

I

00 00

"Lilly Cariyle, yeterince lezzet verdiğini düşünürse kendi gençliğini bile yer."

Adı bilinmeyen bir yapımcı.

Kiloları ve selülitleri atma eğitimi veren yeni bir egzersiz öğretmeni, Koreli ve lastik gibi bir adam, o eylülde Beverly Hills'teydi. Günlük 834 kalorilik bir diyet de koyuyordu elbette ve bu da insanın arzularının işlemeyeceği bir durumdu. Tekvando hocalarının yeğlediği türden beyaz, kemerli bir tür elbise giyiyordu. O yüzden olacak, ne yaptığını bilen biri olarak tanınıyordu.

Her neyse, yöntemi şöyleydi: tepeden gül rengi bir ışığın aydınlattığı küçük, loş bir odaya giriliyor. Arka planda yumuşak Kore müziği (Ona göre Kore müziği, gerçekte Ravi Shankar'dan seçmeleri andırıyordu) çalıyor. Ve arkasından Koreli adam ortaya oturuyor, kilolu bayanlar da çevresine... Adam ezberden olasılıkla Kore tekerlemeleri söylerken, kilolu bayanlar da yapabildikleri kadar en doğru biçimde tekrarlıyorlardı.

Koreli adam her birinin etrafında dolaşıp sert ve ıslak başparmağıyla kafalarının arkasına dokununcaya kadar bu böyle yarım saat sürüyordu. Dokunduğu bayana fazla kilolarını atmak zorunda olduğunu söylüyordu. Sonra yine Kore tekerlemelerini tekrarlıyordu. Her ne kadar Lilly gibi poposu hayli görmüş geçirmiş bir hatun olan Georgia Feldstein, adamın Korecesinin zaman zaman Shemp ve

25

Mo'nun Three Stooges'da birbirlerine söyledikleri anlaşılmaz mırıldanmaları andırdığını söylese de...

Bütün bunların maliyeti 350 dolardı ve ilk ay Lilly Cariyle tek gram kaybetmedi.

Korelinin talimat verdiği 834 kalorilik diyetin yerini tutacak bir listesi vardı daima. Bilinen şeylerdi onlar da: kepekli undan kek, jelli bol dondurma ve biraz ton balığı sırtı. Sonuç, harcanmayacak daha fazla kalori...

Koreli adamla seanslar, Lilly saat on birden hemen önce International Talent Management'teki bürosunda olacak şekilde, haftanın beş sabahı yapılıyordu. Lilly, o saatte, temsil ettiği oyuncu, yazar ve

yönetmenlerden, en az altı "gerçekten acil" telefon mesajı alacağından emindi. Başka yeni ne vardı öyleyse?

Tipik bir Los Angeles sonbahar sabahıydı.

Yağmur yağıyordu.

Belediye başkanı insanlara, sırf siyah olduğu için kendisinden iğrenmemelerini söylüyordu. (Aslında siyah olduğu için değil, ama başka pek çok nedenle ondan iğreniyorlardı). Ve geçen gece çevre yolunda yeni bir ateş etme olayı olmuştu. Bu kez, Tann'ya şükür kimse ölmemiş, sadece bir kişi yaralanmıştı. Lakers takımının amigo kızlarından biri, KTLA-TV izleyicilerine ağlamaklı bir sesle, rahibe olma kararının halkı aldatmaya yönelik değil, "yağlı küçük piç " yöneticisinin kendisini takımdan çıkarması yüzünden olduğunu söylüyordu.

26

Lilly, on iki yıllık tel tekerlekli Jaguar'ıyla Korelinin yerinden bürosuna doğru gidiyordu. International Talent Mana-gement'in tek süperstarına güle güle demek için tam zamanında vardı oraya.

Gümüş rengi saçları olan bir adamdı süperstar. Lilly'nin Oscar töreninden sonra sarhoş bir gecede yattığı, Lilly'yi altına alan tek adam.

Lilly'den nefret eden, Lilly'nin de nefret ettiği erkek sekreter Ricardo, laubali gülümsemesini bırakarak tatlı bir sesle sordu: "Diyet nasıl gidiyor Lilly?" Aslında nasıl gittiğini de görüyordu, çok şık keten elbisesine karşın, hâlâ yirmi kilo fazlası vardı.

Ama Lilly'nin kafası bu sabah tek bir şeye takılmıştı ve alçağın iğnelemesine ses çıkarmadı. Dosdoğru odasına gitti ve kapıyı kapattı.

"Gerçekten acil" mesajları (altı mesajdan sadece biri gerçekten acil sayılırdı; o da AIDS testi için kan veren iyi bir yönetmenden; adam, zaman zaman Lilly'den duyduğu bir iki tatlı söz için aramıştı) dinledikten ve yukarıdan gelen, şirketin altı görevlisine büyük isimler bulmaları için daha sıkı çalışmalarını hatırlatan yönergeleri okuduktan sonra, kendisine bir kahve yapıp, pencereye yürüdü.

Bürosunun dekorasyonu Hollyvwood'da Suzi O'Malley (Lilly Cariyle ismini vucüt korsesi etiketinden öğrenip almıştı) olduğu zamandan kalmıştı.

Halılar çok iyi olmasına karşın, mobilyalar eskiydi; hatta yakından bakan biri, aşındıklarını görebilirdi. Örneğin koyu portakal rengi kanepenin bir düğmesi kayıptı ve Lilly bunu, tonu kanepeninkini tutmayan koyu portakal rengi bir

27

yastıklakapatıyordu. Lilly'nin senaryolar yığını düzgün biçimde koyduğu ahşap benzeri kitaplığın ötesindeki deri taklidi koltukta, belli belirsiz bir sigara yanığı deliği vardı. Lilly iki yıldır tek bir senaryo satamamıştı. Oda, çok uzun zamandır temiz hava girmemiş gibi kokuyordu; küf kokusu. Lilly, her nasılsa küf kokusunun itibar sağladığını sanıyordu. Şirketin sadece bir büyük yıldızı vardı; hepsi olanca canlılığı ve gücüyle ona yapışmıştı, iş hayatında kimse, Wade Preston ve Lilly Cariyle ile birlikte olan birisini göz ardı edemezdi.

International Talent Management şirketi, çoğunlukla arabayla kaçıp kovalama varyetelerinin ve televizyon

dizilerinin yıldızlarıyla ilgileniyordu. Onlar, hit gösterilerde dört mevsim büyüyen ağaçlardı.

Lilly işini iyi yaparsa basında çok yer alırlardı. Basında çok yer almak, dizinin çok tutması ve satılması; o da yıldızların yeni dizilerde rol alması demektir, işler her zaman yolunda gitmezdi, iki sezon sonra, el altında olduğu sanılan bir yıldız, gamzeli John Davidson gibi, bir sıçrayışta kaçırılırdı. Kural şuydu: kimse kimsenin yıldızı değildir. Genellikle kürkçü dükkânına dönüş turu yedi sekiz yıl alırdı. Hey dostum, San Jose'ye giden yolu biliyor musun? Tek bir istisna... Cobey Daniels...

Cobey, Florida'da 14 yaşındaki o kızla başı derde girmeseydi, yalnız büyük değil süper büyük olurdu.

Lilly, Cobey'yi kovulmaktan kurtarmak için, haşmetli poposunu hayli zorlayacaktı. Tek dayanağı vardı. Ona âşık olan ve bir keresinde bir hafta boyunca kendisiyle evlen-

28

meşinisteyen Wade Preston. Preston, birkaç yıl önce Lilly'ye şirketin hisselerinden önemli bir pay satmıştı.

Lilly, Cobey'nin akıl hastanesine konulmasını sağladı. Bilinen hikâye: çocuk yaşta star olmanın tehlikeleri, stres, aşırı yorgunluk, aslında o kıızı yaralamak istemiyordu...

Yargıç da, Tanrı ondan razı olsun, aynı kaniya vardı.

Lilly, Sunset Bulvarı'na bakarken bunları düşünüyordu.

Ne kadar da romantiktir bu ad: Sunset Bulvarı. Ohio'nun küçük bir kasabasından Hollywood'a Suzie O'Malley olarak gelmişti. Planları, ha bire çalışan ama yaptıkları kimsenin ilgisini çekmeyen otuzlu, kırklı hatta ellili yaşlarda müzikal komedi yazarlarınıninkiyle aynıydı.

Mutlu bir kız olmadı. Hayli kilolu bir bedeninin üstündeki iri yüzüyle hoş gitmezdi. Şimdi de mutlu bir kadın değildi, iki kez evlendi ve boşandı. Üç kez kürtaj yaptırdı. Bir kez kadın kadına, kendisinin Garbo ile bir tür fizik ötesi bağlantı kurduğuna inanan bir aktristle, seks denedi. Ama Garbo ile hiç bağlantı kuramadı. Lilly erkekleri sevdi, kimi erkekleri...

Şimdi orada durmuş, soğuk, gri, yağmurlu bir günde bulvarın yanlış (başarılı ajanslar öteki yanda bulunuyordu) tarafına bakıyorken Cobey'yi düşünüyordu.

Defalarca konuşmuştu onunla. Şimdi yine ona ilişkin planları vardı.

Bir kez savrulmuştu Cobey. Ama, Lilly ikinci kez savrul-mamasını engelleyecekti.

Tanrım, Lilly onun için nasıl da savaş verdi. Bütün o yıllar boyunca, taa Cobey'nin altı yaşında bir çocuk olduğu günden beri...

29

İÇ çekti Lilly, pencereden uzaklaşırken Zalt,UPVaZma >er^^*"V0lunak,,yma

Sonra işe koyuldu.

30

Doktor Ftobert Reeves

Baş Psikiyatrist

Menlow Park Hastanesi

St. Louis, Missouri

"Sevgili Doktor Reeves,

Bir yıl önce konuştuğumuzda, her şey iyi giderse Co-bey'nin bu sonbaharda bırakılacağını söylediniz.

Cobey'yi geçen yıl dört kez gördüm, sizinle de haftada en az bir kez telefonla konuştum. Onun her bakımından eski Cobey gibi görüldüğünü söyleyebilirim.

Burada uyarıcı bir not eklemeliyim. Hollyvwood basını, dört gözle Cobey'nin bırakılmasını bekliyor. Eski bir skandalin yeni bir yanını bulmaktan hoşlanacakları başka bir şey daha yoktur. Cobey'nin nasıl 1980'li yılların başında en sevilen gençlik yıldızı olduğuna ve o gün Florida Ticaret Merkezi'nde ne olduğuna kadar götürecekler işi. Karıştığı öteki olaylara değinmeye gerek yok.

Serbest bırakılmasını gizli tutmanızı istiyorum. Personeli koruma görevi de yapan Hollywood'lu bir özel dedektiflik firmasını görevlendirdim. VVİlliam Puckett adında bir adam sizinle buluşacak ve Cobey'nin çıkışını düzenleyecek. Cobey ile birlikte Los Angeles'a onu teslim alacağım yere uçacak. Burada, Cobey'nin haftada üç kez gideceği bir psikiyatristle de bağlantı kurdum.

Bu konudaki işbirliğinizi takdirle karşılıyorum. Cobey'nin bırakılması hayatımın en önemli sorunudur. Çünkü, o asla sahip olmadığım oğlum...

Saygılar Lilly Cariyle"

31

Family Life, "ciddi" bölümlerinden biriyle hem Emmy ödülü kazandı, hem de daha büyük rating yaptı.

O bölümde Cobey'nin 19 yaşındaki kız kardeşi ruhsal çöküntüye uğramış ve akıl hastanesine konulmuştu.

İlkkez o zaman Cobey elektroşokla tedaviyi, yatırılarak kayışlarla nasıl bağlanıldığını ve beyne birkaç bin voltluk elektrik verildiğini duydu. Şokun, insanı derin çöküntüden çıkaracağı varsayıyordu.

Cobey, o bölüm çekildiği zaman on yedisindeydi. O günlerde, elektroşokun, Frankenstein'ın yarattığındaki gibi, mavi elektrik sıçramaları kafatasının üstündeki havayı yırtarken, vücudun şiddetle sarsılması gibi bir şey olduğunu düşünüyordu. Elektroşokun ilk günlerinde, ona, sarsılmanın, kimi zaman insanların kolunu, bacağı kırmasına, hatta dilini yutup boğularak ölmesine yol açacak kadar şiddetli olduğu söylenmişti.

Cobey, kimi hastaların "şimşeğe binmek" dediği ilk elektroşok tedavisini, yirmi birinci yaş gününden iki gün önce, Menlovv Park Hastanesi'ndeki ikinci yılının ilk günlerinde gördü.

Tuhaf, hiç de o kadar kötü bir şey değildi, gerçekten... Büyük beyaz operasyon odasının bitişiğindeki

küçük beyaz odaya girdi. Dergiler okudu, tedavi bekleyen öteki hastalarla sohbet etti. Sonra, fidan gibi güzel bir hemşire odaya gelip Cobey'nin adını bağırdı. Tatlılıkla, bir hastane önlüğünün verildiği bir antreye sokup sedyeye yatmasını söyledi. Sonra, bütün bunları yaparken gülümseyen ve tat-

32

lı tatlı konuşan aynı güzel hemşire, Cobey'yi kayışlarla bağlayarak operasyon odasına soktu. Sedyeden bakılınca, oda beyaz ve büyük görünüyordu. Keskin ilaç kokuları vardı ve o denli soğuktu ki, Cobey, kol ve bacaklarında karıncalanmalar hissetti. Cobey'nin bakışıyla her şey baş aşağı duruyordu.

Bir doktor ve üç hemşire ona doğru eğildiler, başları yarım daire oluşturdu. Hemşireler güzeldi. Doktorun geniş, kıllı burun delikleri vardı.

"Sodyum pentatholun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu doktor. Gençti ve hippiyi andırıyordu.

"Gerçek serumu mu?" dedi Cobey.

Doktor güldü. "Evet. Popüler adı bu. Biz sodyum pen-tathol diyoruz. Hemşire İrene, sana şırınga edecek. Tek yapacağın, yüzden geri saymaya başlamak. Asla doksan altıya varamayacaksın."

Cobey hayli zor olduğunu düşündü. Kim yüzden doksan altıya kadar geri sayabilirdi?

Kendisi sayamazdı.

Doksan yediye varabildi ve evren paramparça oldu. Dondurucu siyahlık onu ezdi ve sakinleştirdi. Evrendeki karanlık ancak o kadar soğuk ya da engin olabilirdi.

Yok oluş.

Kendine geldiğinde gözlerini açmak için savaş veriyordu. Aydınlık, gözkapaklarını zorluyordu. Gümbürdeyen bir ses; ne olduğu tam olarak anlaşılmayan şeyler söylüyordu. Gözleri açıldı. Menlovv Park Hastanesi'nde ışıklı küçük bir odadaydı. Beyaz gömleği ve pantolonu vücudunu sıkı sıkıya saran iriyarı bir kadın konuşuyordu onunla.

33

Lilly'nin buraya geldiği ilk gün koyduğu çerçeveli fotoğraflar vardı.

"Görevlilerin senin özel biri olduğunu bilmesini istiyorum. Senin de öyle bilmeni istiyorum" demişti Lilly. Başkan Reagan, Michael Jackson ve Morgan Fairchild'la çekilmiş olanların da içinde bulunduğu fotoğraflar çeşitli kutlamalarda çekilmişti. Fotoğraflar, insanları, Cobey ile o kişilerin iyi arkadaşlar olduklarını düşünmeye zorluyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun Cobey?" Menlovv Park'a ilk geldiğinde Doktor Reeves hastalığının histerik amnezi olduğunu söylemişti. Pek çok şeyi hatırlayamıyordu. Kimi zaman kendi adını bile. Elektroşoktan sonra aynı şeyi hissetti. "Ben... eee .. iyiyimsanırım." "iyi oldun Cobey. Gerçekten iyi..." "Ya! Teşekkürler."

Cobey, zorlanarak son birkaç saati yeniden kafasında oluşturmaya girişti. Kahvaltı. Asansörle alt kata iniş. Küçük beyaz oda, geriye sayma ve şimdi...

"Cobey?" diye sordu Cobey, "Bu mu benim adım?" Güldü adam. "Evet Cobey." Şakayla Cobey'nin koluna yumruk attı.

Cobey, toplam on elektroşok tedavisi gördü. Görevlilere göre, ruhsal durumu yavaş da olsa düzeliyordu. Hastalar arasında genç televizyon yıldızının sandıkları kadar soğuk biri olmayabileceği fısıltıları yayılıyordu. "Demek ki o zaman depresyondaymış." "Tanrım, kim Cobey'nin o ticaret merkezi olayından sonra yaşadıklarını yaşasaydı depresyona girmezdi ki?"

34

O sabah Lilly Carlyle'ın mektubunu alan Dr. Robert Reeves, dört görevliden Cobey'nin son zamanlardaki davranışları hakkında bilgiler aldı. Genç adamın iyileştiğine kani olan Reeves, Cobey'yi bulmak için hastanede dolaştı.

Onu tenis kortlarında çiftler maçı yaparken buldu. Eşi bir kundakçıydı, rakiplerinden biri ünlü bir Presbitaryen papazı, diğeri ise, karısına işkence eden ve milyonları sayesinde gerçek bir hapishaneden kurtulan bir alçaktı.

Reeves, ağırlık bir bu yanına bir o yanına-gidip gelen topun tok sesini hoşnutlukla dinledi. Ses, çoğu kişinin küçük bir kolej kampusu sandığı kırmızı briketli hastaneyi saran yeşil kayalıklarda yankılanıyordu. Hastaların eğlendiğini görmek hoşuna gitti.

Setler arasında Reeves, Cobey'ye konuşmak istediğini söyledi. Cobey "Olur" dedi.

"Peki, yemek zamanı" dedi Reeves, "Benimle kafeteryaya kadar yürüsen nasıl olur?"

"Muayene edileceksin, biliyorsun değil mi Cobey?"

"Evet efendim."

Yan yana yürüyorlardı. Cobey, yolun kenarında koca bir meşe palamudu taşıyan tombul bir sincap görünce gülümsedi.

Ana binaya yaklaştıklarında, Cobey yemeğin kokusunu aldı. Buranın yemekleri çok iyiydi. Görülmemiş bir ait olma

35

duygusukapladı içini. Sonra, pişmanlıkla, "Bir akıl hastanesinde yattığımı aklıma getirdiğim için gerçekten çıldırmış olmalıyım" diye düşündü.

"Kurul ben ne dersem onu yapacak" dedi Reeves. Uzun boyluydu. Beyaz doktor önlüğü içinde daha da uzun gösteriyordu. Kafasının tepesi, kimi Hristiyanlarınki gibi keldi.

"Evetefendim" dedi Cobey, anlayışlı bir ses tonuyla. Taşıyacağı bir kamburu vardı artık ve umutlanmaktan korkuyordu.

"Senin Lilly'nin gözetimine bırakılmanı salık vereceğim" dedi Dr. Reeves.

Sonra durdu, elini cebinden çıkardı. Cobey sıktı o eli. Oh Tanrım... Kollarıyla Dr. Reeves'i sardı. Baş doktorun göğsüne geliyordu.

"Eve gidiyorum!" diye haykırdı Cobey, "Eve gidiyorum!"

"Evet, gidiyorsun" dedi doktor. "Puckett adında bir adam seni götürmeye gelecek."

Öğle yemeğinde, Cobey'nin çok sevdiği spagetti vardı o gün.

Masada dolu ağız gülmeyen ve konuşmayan Dr. Re-eves'in karşısına oturdu. Cobey sürekli konuşuyordu.

Pencereden giren ılık sonbahar güneşi ışınları Co-bey'ye değıyor, onu özel bir yaratılmış gibi boyuyor, ısıtıyordu.

Her yönüyle harika bir gündü...

36

William James Puckett

İki buçuk hafta sonra VVİlliam James Puckett, St. Lo-uis'deki Lambert Uluslararası Havaalanı'na indi. Bir taksiye bindi. Sevimli yüzü, siyah sürücüye Menlovv Park Hastanesi'ne gitmek istediğini söyledi.

Sürücü aynadan bir kez daha göz attı ona. "Hasta mı, ziyaretçi mi?" diye düşündü.

Puckett'in ziyaretçi olduğu kararına varmıştı.

Yolda haberler başladı. Richard M. Nixon'ın Avrupa'ya yeni bir gezi yapacağını söylüyordu radyo.

O da, Puckett'in Nixon'ın korumalığını yaptığı günleri düşünmeye başlamasına yetti.

Okuldan ve askerlikten sonra Puckett kendisini işsiz buldu. Uzun zamandır VVashington'da gizli serviste çalışan bir amcası vardı. Sürekli, "Kahrolasica, bu işten hoşlanabilirsin" dedi durdu amcası. Sonunda çaresiz Puckett, "Neden olmasın" dedi ve VVashington'a uçtu. Bütün testleri geçti, bütün kıçları öptü.

Bir yıl sonra başkan adayı Richard Nixon'ı korumaya tahsis edildi. Nixon gerçekten bir yanıla hoş bir adamdı. Puckett, bir şekilde onun için üzüntü duyabiliyordu. Nixon ne kadar düzene uygun biri olmaya çalışsa da duyarlı yanları vardı. Puckett kendini düzene uygun biri gibi hiç

37

görmedi. O yüzden, bütün yakınları Demokrat olmasına karşın, o küçük, tatlı adam için sevgi büyütmişti içinde.

O günlerde, özellikle ülke çapında tanınan bir siyasiyi korumak savaşa gitmek gibi bir şeydi. Martin Luther King ve Robert Kennedy bahar aylarında öldürülmüştü. Bu nedenle, gizli servis, görev eğitimini tehlikeli bir savaş oyunu gibi vermeye başlamıştı.

Belli bir kente gitmeden önce, yaralıların hangi hastaneye taşınacağı kararlaştırıldı. Bir katili ya da katiller grubunu aldatmada kullanılan sis bombaları ve gaz maskeleri paketlenirdi. Adayın aracının hemen arkasındaki "savaş vagonu"nda Çin'i bile işgal etmeye yetecek kadar silah ve mühimmat bulunurdu. Ajanlar Uzi taşırdı.

Aracın tavanına fazla cephaneye dizilirdi. Aralarında Puc-kett'in da bulunduğu ajanların birkaçı, komando

eğitimi almak üzere israil'e gönderilmişti. Puckett israillileri çok sevmiş, onlardan çok şey öğrenmişti.

Nixon'la birlikteyken Puckett kalabalığa dalar, arkasındaki arabaya yol açardı. Puckett, fotoğrafçıların ve Nixon'a ulaşmak için aşırı çaba harcayan hayranlarının saldırısına uğradı. Flaşlardan körleşen, taşlanmış rock konseri kalabalığı gibi hareket eden insanlarca itilip kakılan Puckett, gözlerini bir an bile kırpmadan çevreyi tarar, yanlış bir şeylerin işaretlerini arardı; bir metal parıltısı, elini kuşkulu biçimde ceketinin içine sokan bir adam, elini garip biçimde kaldırmaya başlayan bir kadın... Bir tehlike olsaydı, kulaklığından paralayıcı "sağda" ya da "solda" sesini duyacaktı. O an Puckett silahını kılıfından sıyrırken, arkasındaki ajan çantasını parçalamasına açacak ve eline ateşe hazır

38

Uzi'yi alacaktı.

Aday Nixon, kısa beraberliklerinin sonunda Puckett'a

birçift altın kol düğmesi armağan etmişti.

Nixon önce Beyaz Saray'a, sonra VVatergate'e gitti. Puckett iki yıl daha serviste kaldı, sonra ayrılarak özel dedektif oldu.

Büyük uluslararası şirketler, bilgisayarların marifetlerini yeni keşfediyor, koskoca yeni bir dünyanın kapıları açılıyordu. Puckett o dünyanın bir parçası olmak istedi, işte o günlerde, karısı aile dışçisine âşık olduğunu, kendisini terk edeceğini ve dört yaşındaki kızlarını da götüreceğini ama istediği zaman kızı görebileceğini ve durumu zorlaştırma-yacağını umduğunu söyledi. Puckett hem yeni bir kadın, hem yeni bir dışçı bulmalıydı. Puckett'ın geçmişi düşünürken aklına gelebilen, The Marathon Man filminde Dustin Hoffman'ın dişini oyan canavar dışçıydı.

Rüzgârda salınan çimenleri, salkımsöğütleri, meşeleri ve çeşit çeşit çiçekleriyle görkemi daha da artan Menlovv Park Hastanesi bir kolej kampusunu andırıyor, diye düşündü Puckett.

Önce, Cobey'nin kendi gözetiminde olduğunu söyleyen Dr. Reeves ile görüştü. Doktor, Puckett'ın bütün sorumluluğu alacağını umduğunu söyledi. Sonra Reeves Cobey'nin bütün sorumluluğunu Puckett'a devreden birkaç kâğıt imzalattı.

Cobey, Puckett'ı şaşırttı. Yaşlı ve bir gençlik idolünün

39

olacağındandaha yorgun görünüyordu. Puckett'ın kızı Cindy, Cobey'nin uzun zamandır vurgunuydu. El sıkıştılar, Dr. Reeves ile vedalaştılar ve çıktılar. Yönetim binasının önündeki geniş basamakların yarısını inmişlerdi ki Puckett, "Ah, unuttum" dedi. "Ne unuttun?" "Senin kamuflaj kılığını." "Ne?"

"İşte bunlar" dedi Puckett.

Cobey'nin başına uzun siyah bir dansçı peruğu koydu, üst dudığına bir bandito bıyığı yapıştırdı, son olarak da gözleri tamamen kapatan siyah bir gözlük...

Güldü Cobey. "Tanrım, eminim bok gibi görünüyorum." Puckett, Cobey'nin bavullarından birini aldı ve yeniden yürümeye başladı. "Haklısın, öylesin."

Dönüş uçuşu Cobey'yi hiç heyecanlandırmadı. Küçük çaplı hava boşluklarına her düştüklerinde Cobey koltuğun kollarına, bir elektrikli sandalyedeymiş ve kendisine elektrik veriliyormuş gibi sıkıca yapışıyordu.

Nedense, çocuk hakkında duyduğu korkunç şeylere karşın, Puckett ondan bir yönüyle hoşlandı.

Puckett, Los Angeles'ta çalıştığı için müşterilerinin çoğu eğlence dünyasından yüzlerdi ve dünyanın en iyi insanları değillerdi. Fakat bu çocuk...

Puckett birinden ya hoşlanır ya da hoşlanmaz. Bu ince, 40

arkadaşçılığı, alçakgönüllü çocuktan hoşlanmıştı. Cobey'nin bir kızı boğmaya çalıştığını aklından çıkarmıyordu elbette. Sonra Puckett, "Bu çocuktan gerçekten hoşlan-malı mıyım?" diye düşündü. Belki Menlovv Park'ta kalmak onu değiştirmemişti. Arkasından, Cobey alkolden ne kadar uzak olursa o denli iyi olacağını düşündü; içki onu canavara dönüştürüyordu.

Sadece Lake City üzerinde uçtukları sırada Cobey rahatsızlandı ve torbasını kullanmak zorunda kaldı.

işinibitirdikten sonra, "Galiba bıyığım düştü, değil mi?" dedi Cobey.

"Evet, öyle."

"Tanırlar mı?"

"Bir şey olmaz. Ben varım yanında."

"Kamuflajım bozuldu"

"Evet ama, en azından daha iyi koku alırsın."

Cobey arkasına yaslandı. "Çocuğun var mı?"

"Bir tane. Senden birkaç yaş küçük. On sekizinde bir kız."

"Onu sık görür müsün?"

"Görmem gerektiği kadar değil."

"Anne babaların hep söylediği şeydir bu."

"Bunları öylesine dokunaklı bir biçimde söyledin ki... Sonunda gerçeği öğrenme zamanın geldi."

"Gerçeği mi?"

"Evet" dedi Puckett, "anne babalar hakkında."

Sonra eğilerek Cobey'nin kulağına fısıldadı, "Bütün anne babalar göttür ."

Cobey üç dakika boyunca kahkaha attı.

Kaliforniya sınırına girdikleri sırada Cobey, "O gün o kızı gerçekten boğmak istememiştim" dedi.

"Neden söyledin bunu?"

"Birkaç kez bana dikkatle bakarken yakaladım seni. Bir kızın var. Merak etmen doğaldır." Başını salladı. "Kızları severim. Onlara değer veririm. Hastanedeyken o hemşire bana feminizmi öğretti. Ona inanıyorum." Yeniden salladı kafasını. "O gün o ticaret merkezinde bana ne olduğunu bilmiyorum."

"Rahatla Cobey" dedi Puckett. "Hepimiz düşünmemek için çaba harcadığımız şeyler yaptık."

"Sen de mi Puckett?"

Puckett güldü. "Özellikle ben..."

Lilly alanda bir limuzinle bekliyordu.

Üniformalı sürücü çantalarla ilgilenirken, Lilly Puckett'ın elini sıkı ve yaptığı iyi iş için teşekkür etti.

"Peki" dedi Lilly kılık değiştirmiş Cobey'ye bakarak, "Sanırım gitme zamanı."

Cobey, "Ara sıra tenis oynamak ister misin Puckett?" diye sordu. Puckett güldü. "Korkarım tipim daha çok bovvlin-ge uygun. Ama seni bazen McDonalds'a yemeğe götürebilirim."

"Harika!" dedi Cobey.

Puckett Lilly'ye şöyle bir göz attı, Cobey'nin Puckett'ı yeniden görme fikrinin onu telaşlandırmadığını sezinledi.

Sonra limuzine binip gittiler.

42

Puckett Cobey ile McDonalds'a gitme sözünü hiçbir zaman yerine getirmedi (babalık yapacağını, söylemiş olsa da bir bok değildi). Doğrusu, nasıl olsa bir kez daha hiç görmeyeceğini düşünerek, Cobey'yi büsbütün unutmamanın iyi olacağı kararına varmıştı.

Ama yanılmıştı.

43

The National Tattlehn 3 haziran 1989 sayısından

Cobey Daniels yaşıyor mu?

En tutulan TELEVİZYON dizisi Family Life'uki (1981-1985) rolüyle ünlenen televizyon yıldızı Cobey Daniels, şimdi de Los Angeles polisince yürütülen sıkı bir aramanın konusu.

Arkadaşlarından hiçbiri, altı haftadır ne gördüler, ne bir haber aldılar Cobey'den. Yetkililer de başına kötü bir gelmiş olmasından endişe ediyor.

Cobey, altı yaşında, Hollywo-od'un yetenek avcısı Lilly Cariyle tarafından keşfedildi. Cariyle oğlu

ailesinden aldı ve çocuğu yıldızlığa kadar yükseltti.

Ama ün ve kısmet yoluna çıkarken, Cobey'nin başı yasalarla pek çok defa derde girdi. 15-19 yaşları arasında, üç kez OM-VI'den, dört kez müessir fiilden, iki kez kokain bulundurmaktan tutuklandı.

1985'te, Florida'daki bir ticaret merkezinde, bir kıza teca-

vüzde bulunmakla suçlandı. Dava, Cobey'nin üç yıldan fazla bir süre bir akıl hastanesine gönderilmesi kararıyla sonuçlandı. Hastaneden çıktıktan sonra, Cobey pek çok televizyon oyununda küçük roller buldu. Bu süre boyunca, prestiji yüksek olan Hollywood Actors Playhouse ile çalıştı. Son günlerde, iki ayrı dizide başroller için pilot çekim teklifleri aldı.

Arkadaşları Cobey'nin birdenbire ortadan kayboluşunu açıklayamıyorlar. Cobey'nin son dönemde ruhsal bakımından iyi olduğunu, o eski karamsar halinden izler görmediklerini söylüyorlar.

Los Angeles polisi araştırmasını sürdürüyor. Basının sorularını yanıtlamayan polis, konunun üzerinde spekülasyon yapılmayacak kadar yeni olduğunu belirtiyor.

45

"Hangi Cobey Daniels? Evet, büyüyen (ve aklını başına toplayan) Cobey, çocuk yıldızken başından geçenlere ilişkin bir oyun yazdı ve oynadı. Ve oyun, son on yıl içinde Amerikan sahnelerinde görülen herhangi bir şey kadar eğlenceli, güçlü, garip ve insanı yakalayıcı. Burada hataya yer yok; bu Cobey Daniels'ın geri dönüş motoru."

Time 22 Şubat 1993

Birinci Bölüm

Chicago

Kim olduğunu hatırlamayınca, bir an korku geçirdi. Saçmaydı. Ben ..Kahretsin. Kimse kendi adını unutmaz. Ben ..Lanet olsun. Kim olduğunu unutmak hayli gülünç.

Bir adı vardı. Herkesin adı var. Onunki neydi? Kimdi o?

Gözleri kapalıydı hâlâ.

Açmak, gerçekten çok zor.

Baş zonkluyor.

Bunun ne olduğunu biliyordu elbette.

Yeniden içmeye başlamıştı.

Nasıl böyle bir aptallık yapabilmişti?

Sonraki birkaç dakika boyunca yattı, bedeninin başka bölümlerini hareket ettirdi.

Ağız kupkuru. Hararet; alkolden kaynaklanan su kaybı olduğunun ayrımına vardı. Ellerinin seyirmesi; titreme. Bulantı karnından gırtlığına doğru tırmandı; pislik.

Nasıl bu denli aptal olabildi?

Alkolün ona ne yaptığını biliyordu. Çok aptallık, çok...

Yeniden uykuya daldı.

ikincikez yeniden uyandığında, yağmur kokusu duydu; soğuk, ilkbahar yağmuru. Gecenin kokusunu duydu. Elma çiçeği kokusu duydu. Evet, elma çiçeği...

51

Hangi cehennem olası yerdeydi?

Cehenneme gidesi, kimdi?

Gözlerini açma gereği duydu. Ayağa kalkma gereği duydu. Bir şeyler görme gereği duydu.

Gözünün biri koyu gecede açıldı.

Başını kaldırdı.

Karanlık bir odada yataktaydı. Sağında bir pencere vardı. Beyaz tül perde dans eden bir hortlak gibi oynuyordu. Açık olan pencereden yağmurun donuk soğuk serpintisini duyumsadı, dalgalar üzerinde kayan sörfün kimi zaman uzaktan ıslattığı gibi.

Sörf?

Kaliforniya.

Fakat burası Kaliforniya değildi.

Nerede olduğunu bilmiyordu, ama Kaliforniya'da olmadığından emindi.

Şimdi uzakta, pencerenin arkasında bir yerlerde bildik trafik keşmekeşi.

Daha yakında, aşağıdaki sokakta belli belirsiz insan sesleri. Silah sesi gibi kısa gülüş; arkasından, perdeyi dalgalandıran ani rüzgârda zayıflayan ayak sesleri.

Kaliforniya değil. . Sağ bacağını gerdi. Büyük parmağı soğuk, katı tahtaya çarptı. Şimdi öteki gözünü açtı.

Yeni bilgi: solunda, üst ortasına yuvarlak bir ayna tutturulmuş bir kadın makyaj masası. Ayna, karmakarışık yatakta yatan bedenini yansıtıyor.

Yabancı birine bakar gibi, gözünü dikip baktı kendine.

Şimdi cehenneme gidesi kimdi?

Gırtlığına kadar yükselen safra yüzünden şimdi kusmak istiyordu.

Ani bir baş hareketiyle doğrulup dimdik oturdu.

Tanrım, baş ağrısı.

Sonraki birkaç dakikayı uykulu yüzünü ovuşturmak ve ayağa kalkmaya yetecek gücü toplamaya çabalamakla geçirdi.

Işık yakmayı düşündü. Hayır. Işık, herhangi bir ışık tam da şimdi kötü olurdu.

Bedenini yataktan kaydırıp ve ayağa kalktı.

ilkkez çırlıçplak olduğunu fark etti. Üşüyordu.

Kapı aralığından dört köşe bir aynanın kenarını görebiliyordu. Banyo.

Öne doğru sendeledi. Karanlık banyo, hoş bebek pudrası ve parfüm kokusuyla doluydu, müziğin akşam havasında yankılanarak kaybolması gibi.

"Kız" diye düşündü.

"Burada kız yaşıyor."

"Öyleyse ben neden buradayım?"

Acı verdiği için zorlukla işedi . Orada, kesintisiz sidik akıtmak için en azından on dakika durmuş gibi geldi, ki bu olanaksızdı elbette.

Bitirince eğilip lavaboya dayandı ve karanlık aynadaki karanlık görüntüsüne baktı.

"Lütfen... Kendi adımı sormam çok mu fazla? Bu hiç eğlenceli değil, biliyorsun. Bu kahrolası parça bile eğlenceli değil."

Sonra soruyu yönelttiği birini arandı. "Tanrı", diye düşündü. Evet, Tanrı. Neden olmasın? Tanrının kendisi gibi

53

insanlarayardım ettiği düşünülür. Anlaşma böyle, değil mi? Banyodan çıktı ve açık pencereye doğru yürüyüp durdu. Beyaz tül perde bedenini duman gibi sarıyordu.

Aşağıdaki sokağa baktı. Sessiz. Köşedeki tek sokak lambası, iki ya da üç düzgün apartmanın kenarlarını aydınlatıyor. Yağmur sokakta ve kaldırımında siyah cam gibi parlıyordu. Rüzgâr, kaz gagalaması gibi bedenini dolandı. Sonra aniden perde bir kez daha sardı, ipeksi beyazlıkta kayboldu; hortlak içinde hortlak. Güvenli.

Susuzluk çok kötü olmaya başladı. Bir pepsi ya da başka bir şeye ihtiyacı vardı. Ve hemen.

Buranın mutfağı nerdeydi?

Yürüyerek yatak odasının kapısından çıkınca, batı duvarında bir pencere bulunan daha da karanlık bir oturma odasına girdi. Sıkıntı verici ışık camda, hoş yaz alacakaranlığında ölen ateş böcekleri gibi oynadı.

ikiyanında iki dar, uzun kitaplık olan küçük bir tuğla şömine, şık beyaz bir kanepe ve 31 ekran bir televizyon vardı. Bu odaya hiç rüzgâr erişmediği için havası ağır ve kokuyordu.

ilkanda anlayamadı. Ama sonra...

Marihuana. Marihuananın acı, çürümüş ot kokusu. Loş odaya baktı, inceledi. Bütünüyle yabancıydı.

Nerdeydi? Kimdi?

"Tanrım yardım et. Anlaşmada var bu. Dürüst ol."

Alaycılığının yerini korkunç bir panik aldı. Çığlık atma isteğine karşı sıkı bir mücadele vermek zorunda kaldı. Eşyaları parçalamaya başladı. Ve sonra dehşetle kontrolü kaybettiği düşüncesine kapıldı:

54

"Küçük bir kutudayım, laboratuvarlarda deney için tutulan küçük fareler gibi...Ve birileri bütün bu olanları izliyor, bütün ıstırabımı, bütün korkumu... Ve yaptığım her şey hakkında not tutuyor. Kimi zaman bekleneni yaptığımda başıyla onaylıyor, kimi zaman beklenmedik bir şey yaptığımda da gülümsüyor."

Bu düşünceden kurtulmak zorundaydı.

Kafatasının içinde zonklayan büyük ağrıya rağmen, düşünceyi defetmek için kafasını sallamaya zorlandı.

Odayı biraz daha inceledi, hakkında bir çağrışım olabilir çabasıyla. Kitaplar kültür demek; daha çok divana benzeyen kanepe şıklığa işaret ediyor; tuğla şömine, kullanılıyor olmalı, oldukça pahalı. Çoğu yapılarda şömine büsbütün süs amaçlıdır. Şömine kullanmanın maliyeti hayli yüksek. Raflardaki kitapların adlarına bakmaya karar verdi. Böylece belki nerede olduğu hakkında doğru dürüst bir şeyler öğrenebilirdi...

iran ya da iran gibi görünmesi için hayli uğraşılmış bir halının kenarından yürüdü, şöminenin sağındaki kitap rafının önüne gitti.

Birkaç kitap çekti ve sokak ışığında okumak için elinde kitaplarla pencereye doğru geri yürüdü.

Tanrım, gördüğü şeye inanamıyordu.

Dr. Stanley M. Derkum'un yazdığı You're A Real Per-son, Too; Phyllis Glanze'in yazdığı Why You Should Love Yourself, George Fenton O'Malley'nin yazdığı Pushed Aro-und No Longer; eski futbol oyuncusu Rahip M. 'Butch' Harding'in Ken Arnold'la birlikte yazdığı Teli Them The Lord Says To Show It...

55

Bu kitapları okuyan kişi, kendisine saygısı az olan biri olmalıydı. Başını salladı yeniden. Kitaplar ona

hiçbir şey ifade etmemişti.

Mutfak.

Diyet kola.

Belki şansı yaver gider birkaç aspirin bile bulabilirdi.

Dudaklarını yalamaya çalıştı. Olmadı. Ağzı kupkuruydu.

Mutfak oturma odasının öteki yanındaydı ve onu yeniden panikleten kısa bir holden geçilerek varılıyordu. Hol tamamen karanlık ve çok dardı. Düşünebildiği tek şey mezar, bir tabuta kapatıldığı ve diri diri gömüldüğü oldu. Kurtulmak için tırmalarken, yarılan tırnakları kanıyordu.

Kendisini bekleyen belli belirsiz gri ışığa doğru hızla holü geçti. Mutfak L biçimindeydi. Tabanda vinil vardı. Duvarların büyük bölümü, sık siyah-beyaz çinilerle kaplıydı. Fırının üstünde, tavana asılmış tavalar, kaplar, kavanozlar vardı.

Sol ayağı nemli bir şeye battığında mutfakta yürüyordu.

Aşağıya bakınca, zemine yayılmış bir şey gördü. Vinilin ortasında kirli bir gölcük vardı.

Yürümeyi sürdürdü. Hemen bir şey içmeliydi, yeniden çıkaracağını bilse bile...

ikişey dikkatini çektiğinde fırına ulaşmıştı. Birincisi mutfakta bir buzdolabı yok gibiydi; ikincisi mutfak çok kötü kokuyordu. Çok kötü.

Bir başka bilinç yitimi dalgasıyla mücadele etmek için bir an durdu ve sersemlediğinin farkına vardı.

Köşede bir buzdolabı gördü. Bundan emindi.

Bir adım attı ve bir kez daha ayağı nemli bir şeye battı.

56

Kaymamak için dikkatli olmalıydı.

Şimdi ihtiyacı olan her şey, kışının üstüne düşmek ve bir kolunu ya da başka bir yerini kırmaktı.

Mutfağın sonunda dantel perdenin kapladığı küçük pencereyi bir kapı vardı. Fırına güç toplamak için dayanıp kapıya yürüdü ve iki kat aşağıdaki dar geçide baktı.

Binanın öte yanında, arkada, tuğla duvarın önünde küçük bir çöp tenekesi dizisi var. Esintide salman lamba direği, her yana altın tozu gibi hafif ışık saçıyor. Yalnız bir sokak kedisi karanlığın içinde seğirtiyor.

Pencereden geri döndü ve ilk kez L'nin küçük bölümünü fark etti.

Büyük bir buzdolabı duruyordu orda. Kapısında küçük bir meyve sıkacağı bulunan yeni yapılardan. Sessizlik içinde hırıldayan motoru duyabiliyordu, iri dolap, mağarada tapınmayı bekleyen Meryem gibi, karanlık kovuğa yerleştirilmişti.

Öne doğru bir adım attı.

Bu kez kaydı.

Batak gibi...

Aceleyle duvara tutunmak zorunda kaldı. Dik durmak için duvarı tırmalarken, kasığı gidiyordu.

Şimdi bir de fitik olsaydı...

Karamela üzerinde yürüyor gibi hissetti, bastığı madde ıslak ve sıcaktı.

Maddenin ne olabileceği konusunda aklına bir fikir gelir gibi oldu, ama hemen kovdu bu düşüncüyü. Çok aptalca... Çok paranoyakça...

Buzdolabına gitti; kapısındaki meyve sıkacağının kolu-

57

nukaydırdı. Düşünceli birisi temiz bir kâğıt bardak bırakmıştı. Meyve parçalandı. Makinenin öğütme sesi sessizliği bozdu.

Bardağa üzüm suyu dolmuştu. Belki de, her zaman hoşlandığı VVelch'in üzüm suyu gibi... Soğukluğu muhteşemdi ve o kadar da tatlı... içtiği süre boyunca buzdolabının kapısına dayandı. Kaymak istemiyordu.

Ama üzüm suyunu bitirdikten sonra bile hâlâ diet Pep-si içme ihtiyacı duydu. Yoğun, kuru bir istek...

Buzdolabına dayanarak kapı kolunu kavradı ve açtı.

Tuhaf, çarpıcı manzara karşısında bağırmadı ya da kaçmadı. Sakindi.

Sade, beyaz dolabın içine uzun uzun baktı. Dolabın içinden yansıyan ışık, yüzünü gümüşe boyamış gibiydi.

Sadece baktı.

Hiç böyle bir şey görmemişti.

Birileri genç bir kadının başını omuzlarından kesmiş ve buzdolabına koymuştu; baş buzdolabına rahat girebilsin diye üstteki üç rafı çıkarmıştı.

Başın çok mavi gözleri vardı ve o gözler dosdoğru ona bakıyordu. Kadın belki insanlara böyle dik dik bakmayı, daha önce gördüğü kitaplardan, olasılıkla saldırganlığı öven Teli Them The Lord Says To Show If den öğrenmişti.

Şimdi ona bakıyordu.

Lüks meraklı olduğu belli bir güzelliği vardı. Elmacık kemikleri çıkık, ağzı erotik, çenesi sevimliydi. Uzun sarı saçları, kana bulanmış olsa da gerçekten çok hoştu.

Buzdolabı karmakarışık.

Kan ve boğazındaki sinirlerden akan yağlar, raflara

58

damlamış, oradan da dolabın tabanına sıçramıştı. Kanlı bir parça beyin meyve çekmecesinin yazısının üstüne yapışmış, o yüzden M YVE diye okunuyordu.

Neden sonra olup bitenler çarptı onu; adını hatırlamaması, yabancı olduğu daire, buzdolabındaki kesik kadın başı... Buzdolabından ayrıldı. Daha önce geldiği yoldan kaçmak isterken yere düştü ve arkaüstü kanın içinde kaymaya başladı.

Bir türlü durmuyordu.

Başka çaresi kalmamıştı , odadan kaçabilmek için

emekleyecekti.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine doğruldu, köpek gibi yürüyerek mutfaktan çıktı.

insankanı ve iç organları üzerinde emeklediğini anladıktan sonra, boğazında tiksinti veren, miyavlama benzeri, hayvansı sesler yükseliyordu. Ama yine de mutfaktan kuru zeminde sürünerek bir an rahatlayacağı oturma odasına doğru kaçmaya başladı. Buz gibi terden titriyordu, ciğerler ise alev alacaktı nerdeyse. Baş ağrısı şiddetlenmişti, ağrının kalıcı olacağından endişe etti bir an... Adını hatırlamak zorundaydı, evet zorundaydı... Sonra, bir ara nasıl olduysa, Lilly ordaydr, rüya gibi belli belirsiz. Peki Lilly nerden gelmişti?

Lilly onu giydirdi, ayakları üstüne doğrulttu ve mutfak kapısına doğru götürmeye başladı. Bütün bunlar olurken ağlıyordu. Lilly, "Yeter" dedi, "lütfen Cobey, yeter." "Ama sen içine ettiğim buzdolabına bakmadın mı?" "Evet, baktım Cobey, ama her şey iyi olacak. Söz veriyorum sana Cobey, her şey iyi olacak."

59

Cobey yangın merdiveninden Lilly'yi izledi. Gece çok soğuktu. Uçsuz bucaksız ve tehlikelerle dolu gibi görünüyordu.

Lilly geri dönüp kapıyı kontrol etti, kilitlenip kilitlenmediğinden emin olmak istedi. Elllerinde eldivenler vardı. Sonra Cobey'nin yangın merdiveninde inmesine yardımcı oldu. Ayak parmaklarına basmasına karşın, ince metal korkulukları sıkı sıkaya tutarak çok hızlı hareket ediyordu. Çok sessiz olmak zorundaydılar. Yere indiklerinde Lilly Cobey'nin elini tuttu. Dar sokakta hızlı hızlı yürüdüler. Tanrım, ne kadar da güçlüydü Lilly. Cobey güçlükle yatışmıştı. Kusmak, haykırmak, kanını akıtmak, ölmek istiyordu. O kızı öldürmüş müydü yoksa? Neredeyse yarım blok yürüdüler. Lilly'nin sürdüğü kiralık otomobil orada duruyordu. Araca binip gaza bastıktan sonra, Lilly, "Şimdi daha iyi hissedeceksin. Biliyorum, daha iyi olacaksın. Benim otelime gideceğiz. Sana yiyecek getireceğim" dedi. Ama Cobey hiç orali değildi. Her şeyin kendisine ne kadar yabancı göründüğünü düşünüyordu. Yanlış gezegendeydi. Umutsuzca gerçek yerini arıyordu. Hızla altı karanlık bloku geçtiklerinde, Cobey hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Lilly aracı durdurarak onu kollarına aldı ve bir çocuk gibi bağrıma bastı.

60

İkinci Bölüm

Üç gün sonra

Gözetleme konusunda pek çok yanlış yargı var. Birinci olarak, genellikle adamın tam evinin önüne kadar sokulup park etmezsiniz. Adam fark etmeyebilir sizi, ama komşuları görür ve sizi gördükleri zaman ilk yapacakları şey polisi arayıp kaldırımda yabancıların beklediklerini bildirmek olur. Bir polis arabası gelir, polis anlattıklarınıza inansa bile, gizli izleme eyleminiz açığa çıkar. Bu arada izlediğiniz adamın arka kapıdan kaçmak için hayli zamanı olur.

O yüzden, becerikli, saygıdeğer bir özel dedektifin yapacağı ilk iş, polisi arayıp izleme yapacağını (tam nedenini söylemeden tabii) bildirmektir. Sonra gider, sokak sakinleri ve polis devriyelerince engellenmeden işini yapar.

Bu, gerçek dedektiflerin yaptığı, kitaplardaki kurgusal dedektiflerin yapmadığı pek çok şeyden sadece biridir. Puckett gerçek dedektiflikle kurgusal olanı arasındaki fark konusunda, Los Angeles radyolarının talk showlarında bir hayli konuşmuştu (Yüzünün tanınmasından kaçındığı için televizyona çıkmıyor), ince mizahı nedeniyle de hatırı sayılır izleyici kazandı.

Puckett, sık sık söylediği gibi, birisi hakkında araştırmaya başlamadan önce, o kişinin nerede doğduğu, nasıl bir

61

eğitildiği, hangi sporlardan ya da meşgalelerden hoşlandığı, eski eşleri ve sevgilileri gibi konular hakkında bilgi edinmek için, bilgisayar başında birkaç saat geçirirdi. Aynı yolla adamın mali durumunu, ipotek, dava, iflas vs gibi olayları kontrol ederdi.

Puckett'in sonraki adımı, adamın evine gidip çer çöpünü incelemektir. Çöpten etkileyici öykülere ışık tutan hayret verici şeyler çıkabilirdi. Bütün bu bilgilerle donanan Puc-kett, araştırmanın biçimsel bölümüne geçerdi. O da adamın arkadaşlarıyla görüşmeler yapmaktı. Dinleyiciler severdi bunları.

"Vampir saati geldi." Karanlık için böyle derdi Puckett, çünkü karanlık basınca vampirler, ucubeler, öcüler, kurbanlar ve gecenin gözcüleri ortaya çıkar... Sinsi olurdu onlar. Birkaç dolar için 11 yaşında gangsterler tarafından soyulan zavallı yaşlı bayanlar; gürültüyü ve diskoların korlaşmış spot ışıklarının öpüşünden hoşlanan her cinsten yarı çıplak dansçılar; içindeki değerli her şey soyulan iki yıllık Dodge'sine bakmak için üçüncü sınıf otelinden çıkan lo-vva'lı bir çiftçi; geçen yıl arkadaşının aynı yolla AIDS'ten öldüğünü gördüğü halde, başkasıyla iğneyi paylaşmaya karar verecek kadar zavallı durumdaki uyuşturucu bağımlısı; bir kaçak barmağında 14 yaşında Michigan'lı bir kıza hiç değilse ailesini arayıp iyi olduğunu bildirmesini öğütleyen bir rahip; tenini yaran ilk kırbaç darbesini yerken zevk çığlıkları ve doyum şarkıları havaya yayılan bir S&M katılımcısı; annesiyle sarhoş babası arasındaki kavgayı duyan ve kendinden geçercesine annesinin son keresinde olduğu kadar kötü dayak yememesi için dua eden küçük bir kız;

62

ikiside taşıyamayacak kadar kin ve öfke dolu, çok kızgın bir Korelinin içki dükkânını silah zoruyla soyan çok kızgın bir siyah genç...

Chicago buydu işte, ama Los Angeles, Detroit ya da Miami de olabilirdi.

Gece işte buydu. Zaman zaman Puckett, Maine'deki aile çiftliğine geri dönüp yaşamını orda geçirmeyi düşünürdü. Stephen King'in kitaplarındakiler dışında belki, orda hiç vampir yoktu.

Bunları kafasında evirip çevirirdi Puckett, yarım kulakla dinlediği radyo talk shovvu'na tanıdık bir isim çıktığı zaman.

"Bu geceki konuğumuz, Amerika'nın en ünlü gazeteci yazarlarından Anne Addison. Anne, yeni oyunu herkeste görme isteği doğuran eski gençlik yıldızı Cobey Daniels ile görüşme yapmak için Chicago'da, iyi akşamlar Anne, stüdyomuza hoş geldin."

"iyi akşamlar Ron. Burada olduğuma çok memnunum. Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Neden görüşmeye nasıl hazırlandığın hakkında konuşmayalım? Sonra dinleyicilerimizden telefonlar alacağız."

Puckett, Anne'in yumuşak, akıllı ve içten sesiyle baştan çıkmamak için hayli çaba harcadı. Kendini gözetleme işine yoğunlaştırmaya çalıştı ve gözlediği evin bulunduğu tepeciğe baktı. Los Angeles'ı dün terk etmişti. Peşine takıldığı adam Chicago kökenliydi ve karısından habersiz bir yer tutmuştu burada.

Ardmore, zengin yetişkinlere hizmet veren büyük bir oyun alanıydı. Ordaki oyuncaklar üç yüzme havuzu, en

63

gelişmişspor salonlarına rakip olacak bir vücut geliştirme merkezi, tenis kortları, squash kortları, bir jogging yolu ve son derece gösterişli, çok iyi rock gruplarının sık sık bir ya da iki grup için gösteri yaptığı bir "sosyal" alandı. Ardmo-re, işlenmemiş keresteden yapılmıştı ve aşağıdaki vahşi vadiye keskin ve tehlikeli biçimde eğimlenen bir tepeye kurulmuştu. Bu gece orada bir filmin ilk gösteriminin yapıldığını düşündürecek yeterince projektör vardı.

Puckett, kırk yıllık karısını altı ay önce parayla tuttuğu bir resepsiyoncu için terk eden Fenvvick adında tombul, kel kafalı, güneş yanığı tenli bir moruğu izlemek için ordaydı. Sözü edilen resepsiyoncu , daha önce aerobik hocalığı, uçuş refakatçiliği, ikinci sınıf mağazalar için mankenlik yapmıştı. Zor kazandığı paranın tamamını da ürettiği tek şeye, bedenine harcıyordu. Puckett, göğüslerine, burnuna, çenesine ve kalçasına estetik ameliyatı yaptırdığını saptamıştı.

Bayan Fenvvick ya da Puckett'ın hitap etmesini söylediği gibi Mildred, çok hoş, zengin ve yaşlı bir kadındı. Kocasının aptallığını kanıtlayan, Hepsinde bir orospunun görüldüğü, dans pistinde, mayosunun üstünden sarkan kocaman karnıyla yüzme havuzu kenarında ya da kollarında kıızı yaşında gösteren kadınla bir Fransız lokantasında çekilmiş resimler vardı elinde. Mildred Fenvvick, kocası bir kez o resimlerde ne kadar gülünç görüldüğünü görürse, aklını başına toplayıp eve döneceğine güveniyordu.

Puckett, yaşlı Amerikan erkeklerinin o denli duyarlı olacaklarına inanmıyordu, ama bu düşüncelerini paylaşmadı Bayan Fenvvick'le. Fenvvick'in peşine takıldı ve olabildiği 64

kadarçok içerikte resimlerini çekti, iyi bir dedektif olan Puckett, işte bu nedenle Chicago'daydı bu gece.

"Yazdıklarınızın gerçek bir hayranıyım."

"Teşekkürler" dedi Anne dinleyiciye.

"Cobey Daniels'ın o dokuz aylık süre boyunca nereye kaybolduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Birkaç yıl önce Cobey kayboldu. Ülke çapında bir arama başladı. Ama Cobey yoktu. Sonra bir gün ortaya çıkıverdi. Nerede olduğu, ne yaptığı hakkında asla konuşmadı. Hiç.

"Korkarım o konuda sizin bildiğinden fazla bir şey bilmiyorum" dedi Anne.

Anne'in sesini yeniden duyunca, Puckett kendini tutamadı. Arkasındaki koltukta bulunan ağır Chicago telefon rehberini kaptı. Anne'in bulunduğu radyo istasyonunun telefon numarasını buldu. Telefon ederek Anne'e iletmek üzere, arayacağı bir telefon numarası ve kaldığı otelin adını bıraktı. Danışmadaki adam, kendisine berbat bir çapkın gibi davrandı.

Yirmi dakika sonra, Tanrı'ya şükür, Puckett'ın yerine geçecek adam geldi. Ajansı, bir Chicago dedektiflik ajansı ile anlaşma yapmıştı. Puckett, kendisini arabaya servis yapan bir fast foodcunun önünde buldu. Öyle pek ağzının tadını bilenlerden değildi.

65

On bire doğru Puckett, Anne'in aramayacağı ya da gelmeyeceği kararına varınca, pantolonunu çıkardı, Jay Le-no'nun gösterisinin ikinci bölümünü izledi. Bu arada Anne Addison'u düşünmeye de istediğinden çok zaman harcadı, iki yıl önce, yazdığı dergi ona bir özel dedektifle röportaj yapma görevi verdiğinde, Puckett'la iş üstünde iki hafta geçirmişti. Bakır rengi saçlı, genç kızlar gibi çilli, zeki, çekici bir kadındı. Benzersiz gülümsemesinde sanki hem sevinç hem hüznü vardı.

İlişkileri, ikisinin de düşündüğünden uzun sürmüştü. Ve bir gece, Puckett evinde olanca nezaketiyle Anne'in alkolik olduğunu söyleyince, Anne her şeyi bitirmişti. Gerçeği göstermeye çalışan birine her alkoliğin söylediği gibi kendisine, "Küstah, kibirli, ihmalkâr" diye bağırıyordu.

Puckett hâlâ üzülüyordu onun için. Kötü bir ilk evliliğe uzun süre katlanan 31 yaşında bir kadındı. Dört yıl önce beş yaşındaki oğlunun sokağa fırladığını ve bir aracın ona çarptığını görmüştü. Donny, girdiği komanın karanlığından çıkamadan, altı gün sonra ölmüştü.

Anne o yüzden kendini içkiye vurdu; önce acısını bastırmak için, sonra alışkanlıktan, daha sonra da karşı konulmaz istekten... Puckett'ın ilk kez o sıralarda karşılaştığı Anne'in iki ayrı sorunu vardı: oğlunu kaybetmiş olması ve alkol bağımlılığı.

Puckett, o kavgalı, korkunç geceden sonra çok kez aradı onu. Ama Anne telefonlarının hiçbirine yanıt vermedi. Puckett iki kez mektup yazdı. Anne, zarfın ön yüzüne

66

"gönderici adresine" ibaresi yazarak geri postalamıştı. Puckett onun nasıl olduğunu bilmek istiyordu. Onun için endişeleniyordu, hem de kendisinin bile tahmin edemeyeceğinden çok... O gece birbirlerine bağırdıklarında, ona yeterince sevgi göstermemişti. Birbirlerini dinleselerdi...

Sona doğru her şey hayli çılgınlaştı. içki Anne'e aklını iyiden iyiye kaybettirdi. Daha sık ve vahşice sinirleniyordu, ta o geceye kadar. Bir kokteylde hayli içmişti Anne. Park yerinde Puckett'ın arabasına binerken, kokteylden yürüttüğü bir cin şişesini kafaya dikti. Sonra şişeyle arabanın ön camına vurdu, cam da şişe de paramparça oldu.

Puckett, bir kez daha onu tutmaya çalışınca, kırık şişenin keskin yanını yüzüne tutarak, Puckett'ı durdurdu.

"Seni kesmemi mi istiyorsun orospu çocuğu?" diye bağırdı. "Çek kahrolası ellerini üstümden."

Anne, ertesi günü gece olanlar için özür dilemekle geçirdi. Ama Puckett ilişkilerinin hızla ve geri dönülmez olarak bitişe doğru gittiğini anlamıştı. O olaydan kısa süre sonra, Puckett Anne'e alkolik olduğunu söyledi. Birlikte oldukları son gündü.

Ama Anne'i düşündüğü şu an, kötü anılar kayboluyor. Tersine, Anne'in çocuksu gülüşünü, seviştikten sonraki tatlılığını, hüznünü, içmediği zamanlarda sorunları ağırbaşlılıkla ele alışını düşündü.

Onu yeniden düşünmek güzeldi. Banyodan çıktığı zamanki kokusunu, bir anlık hüznü dolu zeki gülümsemesini hatırlamak tatlı ve sevgi doluydu.

Telefon çaldı.

Her zamanki çevikliğiyle kaptı telefonu Puckett.

67

"Tanrım. Stüdyodan çıkınca senin notunla karşılaşacağıma inanamazdım" dedi Anne.

"Neden Chicago'dasın?"

"İş."

"Şahıslar. Nasıl rahata ereceğini bir türlü öğrenemedin değil mi?"

Güldü Puckett. "Galiba öğrenemedim."

"Boş musun?"

"Kimin sorduğuna bağlı."

"Ben. Aşağıda lobideyim."

Üç dakika sonra, Anne yedinci kattaki kapıyı çaldı. Puckett kapıyı açarken havayı koklar buldu kendini ve utandı. Anne'in sarhoş olduğunu düşünüyordu.

"Merhaba Puckett."

"Merhaba Anne."

"Beni gördüğüne şaşırdım mı?"

"Çok."

Pas rengi süet ceket altına spor bir gömlek giymişti. Beyaz blucini biçimli küçük kalçasını ve uzun narin bacaklarını sarıyordu.

"Sana karşı hatalıyım Puckett."

"Aynen."

Güldü Anne. "Şu eski değişmeyen 'aynen' mi?"

Sonra Pucket'in kollarındaydı.

ikiside öpmeye davranmadı. Kapıda, öylece birbirlerine sarılarak, arkadaş mı yoksa âşık mı olduklarından tam emin değilmiş gibi durdular. Anne'in kendini iyi hissettiğini düşündü Puckett. Anne'le cinsel bakımdan her zaman rahat hissetmişti kendisini. Çünkü ikisi de aynı şeylerden

68

hoşlanıyorlardı ve aynı oranda seks istiyorlardı. Tabii, bundan da fazlası vardı. Şimdi Anne'in ne kadar yalnız olduğunu anladı.

Kendisi de yalnızdı. Gözlerini kapatarak sadece tuttu Anne'i; bildik kokusunu, saçlarındaki bebe şampuanını, tatlı belli belirsiz parfümünü, teninin temiz ılık aramasını içine çekti.

"Bu gerçekten hoş" dedi Anne.

"Hoştan da iyi, muhteşem."

Anne kıkırdadı. "Umarım gitmek zorunda kalmaz ve kapıyı kapatarak her şeyi yıkmayız."

Tanrım, Puckett, kapıda durduklarını büsbütün unutmuştu. Anne'i, hoş ama iddiasız mobilyalarla döşeli odaya aldı. Sonra, ilk balosuna giden aşkla çarpılmış, dili tutulmuş liseliler gibi öylece orada durup ona baktı.

Anne Addison, yeniden hayatına dönmüştü.

St. Francis Xavier, adını kendisi de iyileşmiş bir alkol bağımlısı olan Peder Doheny'den alan bir tedavi merkeziydi. Anne orada, sigorta parasının tümü bitene kadar dört ay kaldı. Her hafta en az iki kez Puckett'a telefon etmek istedi, ama son anda vazgeçti. Puckett'ın evinde geçen kavgalı gecenin anıları çok tazeydi, içki içtiği yıllarda sıkıntı veren çok şey yapmıştı, ama hiçbirisi bu kadar acı olmamıştı. O yüzden aramamıştı.

Tedavi merkezinden çıktıktan sonra, Anne evine kapandı ve bir ay boyunca ne dışarı çıktı, ne birini aradı. Dışarı

69

çıkılmaktan, bir barın önünden geçtiğinde içeri girmekten ve beş ay boyunca kendine hâkim olmak için harcadığı emeği boşa çıkaracak denli güçlü olamamaktan korkuyordu.

Sonra bir gün bir editör arayıp Malibu'da oturan Avrupalı bir yönetmenle röportaj işi verdi. Anne, sinema endüstrisinde ciddi gazetecilik yapmakta uzmanlaşmıştı.

Röportaj gerçek bir sınavdı. Anne, birlikte oldukları zamanın hemen tümünü kendisini baştan çıkarmak için harcamasının ötesinde, yönetmenin iki şişe şarap tüketişini izledi. Tedavi merkezinden çıktığından beri, ilk defa alkole bu kadar yakındı. Şarabın keskin kokusu Anne'i dehşete düşürdü. Yönetmen ona bir bardak sundu. Anne, alkol sorununa girmeden, açıklamasız geri çevirdi. Ama adam ısrar etti.

Sonunda elinin uzandığını ve parmaklarının bardağın buğusuna dokunduğunu gördü. Bütün vücudu şok geçiriyordu. Bir bardak alacaktı, sadece bir bardak, daha fazla değil. Ama sonra, son anda bir şey durdurdu onu; o andan itibaren Peder Dohney'nin koruyucu meleklerine inanır oldu. Kısaca "Hayır" dedi.

Yönetmen yenilgiyi kabul etmiş görünüyordu. Son ve en iyi baştan çıkarma manevrası da başarısız olmuştu. Röportajı tamamladı ve oradan çıktı. Son kez içki içmesinin üstünden on bir ay üç hafta dört gün geçmiş bulunuyor şimdi.

Eğildi, kıvrıldığı parmağıyla Puckett'ın tepesine vurdu. "Tahtaya vur ki bir daha hiç içmeyeyim" dedi.

Puckett, ilk Rocky filmini seyrettiği zaman hissettiklerini

70

duydu. Büyük sorunların üstesinden gelen gerçek insanlar kadar etkileyici bir şey yoktu. Ayağa kalkıp memnuniyetini belirtmek istedi. Bir parça utandırsa da, eğilip sevgiyle Anne'i ağzından öpmeyi hesapladı. "Seninle gurur

duyuyorum."

"Teşekkürler. Aylardır bunun rüyasını görüyordum. Sana içkiyi yendiğimi söylemenin yani... Bu gece iyi bir fırsat düştü kucağıma."

Puckett gazoz kutusunu kaldırdı, "ister misin?"

"Lütfen."

Ayağa kalktı, gazoz kutularını yatırdığı şık köpük buz kovasının bulunduğu banyoya yürüdü.

"Plastik bardak ister misin?" diye sordu banyodan.

"Aman Puckett, her zaman kutulardan içtik. Şimdi neden bozalım alışkanlığımızı?"

"Ona bir nokta koydun sandım" dedi gülerek Puckett.

Geri döndü, gazoz kutusunu verdi Anne'e ve kanepeye yanına oturdu. Televizyonun sesini kısıtı, David Letterman sessizce gevezelik ediyordu şimdi.

Chicago'da bulunma nedenini hatırlayarak, "Daha önce Cobey Daniels'la bir röportaj yapmamış mıydın?" diye

sorduPuckett.

"Uzunca bir yazı yazmıştım onun hakkında" sözünü bitirmeden duraksadı. "Donny öldükten hemen sonra."

Puckett uzanıp onun uzun, narin elini kendi katı geniş

eline aldı.

Konuşmayı sürdürdü Anne. "Düşünüyorum da, bir bakıma, onu kendi oğlumun yerine koyuyorum.

Başına gelen sorunları hatırlar mısın? Araba çalmasını ve otoyol devriye-

71

sininonu eyaletin yarısı boyunca kovalamasını? Uyuşturucu bulundurmaktan tutuklandığı zamanı? Ve ticaret merkezinde o küçük kızla olan olayı?"

Başını eğdi Puckett. "Doğru. Kimse hikâyenin aslını söylemedi. Kız 'O beni boğmaya çalıştı' dedi. O ise sadece oyun oynadığımı..." Omuz silkti. "Neyse, o güvenlik görevlisi içeri girdi de her şey olup bitmeden önledi."

Anne iç çekti, "işte Cobey oydu. Şimdiki Cobey'ye bak."

"Kabul etmeliyim, olanaksız başarmış görünüyor. O tek kişilik oyununda çok iyi." Şov işinin yakınında duran herkes gibi Puckett da haberleri bilmek için ilgili dergileri okurdu. Pek çok etkinlikte iş yaptığı için, o dergiler, özellikle Daily Variety işinin en önemli parçasıydı.

"Çocuk yıldızların çoğu başarılı geri dönüşler yapamadı. Ama Cobey oyununu son olarak New York'a götürüyor-ken, insanlar Tony ödülünden söz ediyor." Anne elini Puckett'ın elinden çekti. "Neyse. Bir hafta önce büyük bir dergiden iş aldım. Cobey ile yeni bir röportaj. Editör, Cobey'nin ıncığını cıncığını araştırmamı ve çaplı bir şey yapmamı istiyor. Elinde Cobey hakkında, şimdiye kadar kullanmadığı malzemelerle dolu bir dosya var."

Gazozundan bir yudum aldı ve sürdürdü: "Yarın akşam oyununu izlemeye gideceğim. Neden sen de gelmiyorsun benimle?"

"Çok iyi olur. Oyunu izlemekten zevk alırım." "Ve beni Lilly Carlyle'dan koruyabilirsiniz." "Cobey'nin menajerinden mi?"

72

"Evet. Eskiden de benden nefret ederdi, şimdi de nefret ediyor. Araştırmamı yaptığım iki hafta içinde Cobey ile aramızda güçlü bir bağ oluşturmuştuk. Lilly çok kıskandı. Başka bir açıklama yapamıyorum. Benimle gerçekten savaşıyor. Son gün, bana çekip gitmemi emretti ve araştırma için hâlâ zamanım olmasına karşın yüzüme karşı hakaret etti."

Puckett düşüncelere daldı. "Evet, Lilly'nin lakabının ne olduğunu biliyor musun? Demir Leydi. Çok sert bir kadın. Hele bir de yetkiliyse."

"Ve inanılmaz biçimde Cobey'nin sahibi gibi. Cobey'nin altı yaşından beri onunla yaşadığını biliyor musun? Onu ailesinden almış ve sadece çekler gönderiyor." Anne güldü. "Ben Cobey ile konuşmak için sıvışırken seni Lilly'yi oyalarken düşünüyorum."

"Ya! Teşekkürler. Lilly tam benim aradığım kadın tipi.

Tamam."

Sonra sessizlik çöktü. Kaçınılmazdı bu, ikisi de suskunluğu seven insanlardı.

"Sinirli misin biraz Puckett?"

"Evet. Sen?"

Evet dercesine başını eğdi Anne.

Yeniden sessizlik.

"Bu gece sevişmek istemiyorum Puckett."

"Peki."

"Bu, duygularımı yaralayacaksa özür dilerim." "Yaşamayı sürdürürüm."

"Çok şey hissediyorum. Karmakarışık duygular. Birbirine karşıt şeyler."

73

"Anlıyorum."

"Hayli kötü görünüyorsun."

"Sadece ben de karmakarışık oldum bir parça."

"Sen de mi?" dedi Anne.

Puckett başıyla evet dedi.

"Sanırım her zaman bir şekilde uzlaşabileceğiz" dedi Anne.

"Nasıl?"

"Sadece birbirimize sarılarak ve sevişmeden birlikte yatarak."

"Bunu gerçekten yapacak kadar olgun olduğumuzu düşünüyor musun?"

"Kendimin öyle olduğunu biliyorum, ama seni bilmiyorum."

"Seni gidi seni!"

Ve sonra Anne yine Puckett'ın kollarındaydı.

Kolay değildi, ama nasıl olduysa gerçekten sevişmediler. Liseliler gibiydiler.

Puckett önce ilk üssü ele geçirdi, arkasından ikincisini ve sonra tam üçüncüsüne sızmaya çalışırken, Anne karanlıkta belli belirsiz, yumuşak bir sesle, "Lütfen Puckett, ikimizin hatırına. Bekleyelim, olur mu?" O, Anne Addison'du; beklemeye değerd. Gecenin ortasında bir ara yağmur başladı. Rüzgâr cama yağmur damlalarını öylesine sert çarpıyordu ki, gürültülü bir orkestra çalıyordu sanki. Beyaz perdenin arkasın-

74

da, uzakta, gökyüzünde sivri uçlu gümüş rengi şimşek ışınları uğursuzca gümbürdüyordu.

Fırtına ikisini de uyandırdı.

Sıcak yorganın altında, ikisi de çınlıçplak birbirlerine sarılmışlardı. Çocuklar gibi sıcacık, güven içinde ve mutlu.

"Sana karşı hata yaptım Puckett" dedi Anne.

Başka bir şey demesine gerek yoktu.

75

Üçüncü Bölüm

Ertesi günü kimi yerleri ziyaret etmekle geçirdiler. Kısa bir süre Puckett'ın bir arkadaşına uğradılar. Navy Pier'deki Rocky's adlı yerde beyaz morina sandviçlerinden oluşan öğle yemeği yediler. Dev kubbeli 250 metre yüksekliğinde mermer Elks National Memorial Building'de bir tura katıldılar. Sonra Adler Planetarium'u ve son olarak da Elvis, Chuck Berry, Beatles gibi sanatçıların orijinal 45'liklerini gördükleri Toppor's Recordtovvn'u gezdiler.

Puckett, orada, "Televizyon Bağımlıları" yazılı bir kümede, boyunsuz bir süveter giymiş, Beatles saç kesimli, gülümseyen genç Cobey Daniels'ın eski bir 45'liğini gördü. Şarkının adı Ben senin bebeğimin, evet bebeğimim ve üstünde "Televizyonun bir numaralı yıldızı şimdi Amerika'nın bir numara hitini söylüyor" ibaresi vardı. Cobey'nin birkaç parçası hit olmuştu.

Anne albümlere bakmakla meşguldü. Ama yanına gelince Puckett plağı sallayarak, "Kim bu?" diye sordu.

"Kim kim?" dedi Anne. Plağı alıp baktıktan sonra gülümsedi. "Tanrım, ne kadar da genç görünüyor."

Dükkânda yirmi dakika daha geçirdiler. Orası nostalji tutkunları için bir cennetti. O kadar çok anı... O kadar devir... Şimdi bütün bütün unutulmuş o kadar çok dev yıl—

77

diz... Dans şarkılarının tümü... Stroll, Mashed Potato, Tvvist, Frug...

Puckett, o dansların her birini hantalca yaptığı ve çaresizce bir o kıza bir ötekine dans teklifi yaptığı günleri hatırlayınca utangaçça kızardı.

Anne Connie Francis'in Where The Boys Are albümünü aldı.

"Ben sekizimdeyken kız kardeşim bunu bana almıştı" dedi Anne, kasaya doğru yürürlerken. "Hâlâ Connie Fran-cis'i üzüntüyle hatırlarım."

"Onun için üzülür müsün? Neden? Büyük bir yıldızdı o" dedi Puckett şaşkınlıkla.

"Evet, ama filmlerde bir sürü çok güzel kadınla kuşatılmış olurdu. Connie güzel değildi.

Puckett eğildi ve yanağına masum bir öpücük kondurdu. "Connie Francis için üzüntü duymak... Tanrım..."

Puckett ve Anne turlarken, Cozzens adlı bir polis dedektifi, telefonu açtığında sandviçini yemeye çalışıyordu.

"Alo."

"Dedektif Cozzens?"

"Hm .."

"Bağışlayın!"

Salam parçası, hindi parçası, soğan, hamburger turşusu, marul, ketçap ve hardaldan oluşan son top top lokmayı, yemek borusuna ve ordanda kaynayan kazana benzer midesine indirmek üzere ağzına attı.

78

Masasının çekmecesinden hazmı kolaylaştırıcı ilaç aldı.

"Özür dilerim. Öğle yemeğimi daha yeni bitirdim."

"Ya!" Duraksama. "Ben Bayan Svvallovvs, dedektif. Kuzey Carolina'dan."

"Evet, Bayan Svvallovvs. Hatırladım sizi."

"Üç gün geçti."

"Bir haber çıkmadı mı ondan şimdiye kadar?"

"Hiç. Klinikteki arkadaşları birkaç kez aradım. Orayı da aramamış."

"Ya öteki arkadaşlarını?"

"Onları da denedim. En azından mektuplarında sözünü ettiği Beth'i."

"Öyleyse bir sorun var" diye düşündü Cozzens asık suratla. Olay kendi kızının başına gelmiş olsaydı, o da en kötü olasılığı hesaba katardı.

"Siz şimdi bir şey yapabilir misiniz dedektif Cozzens?" Kadının sesinde bir öfke işareti vardı. "Chicago'da yürürlükteki yasalar, bir yetişkinin kaybolduğu bildirilirse, polisin eyleme geçebilmesi için yetmiş iki saat geçmesini zorunlu kılıyor."

"Şimdi bir şeyler yapabilirim Bayan Svvallovvs" dedi

Cozzens.

"Evine gidecek misiniz?"

"Bu öğleden sonra Bayan Svvallovvs. Daha doğrusu, olabildiğince çabuk."

"İyimser olmaya çalışıyorum" dedi kadın.

"Biliyorum zordur Bayan Svvallovvs, ama bunun çok mantıklı bir açıklaması olabilir."

"Haklısınız."

79

"Kızınızın biriyle buluşup bir yerlere gitmesi olasılığı her zaman var." "Önce arardı." "Bundan emin misiniz?"

Bayan Swallows'un sesi yine sinirli geliyordu. "Kızımın melek olduğu yolunda bir yargım yok dedektif Cozzens, ama çok çok sorumlu biri. Aramadan asla işini aksatmazdı. Beni de arardı. Benim ne kadar endişeleneceğimi bilir."

"Telefon numaranızı buraya kaydettim Bayan Svvallovvs. Bulursam sizi bilgilendireceğim. Şu an..." "...Şu an ben de dua ediyorum." "iyi fikir Bayan Svvallovvs, çok iyi fikir." Telefonu kapattıktan sonra Cozzens ekip odasına göz gezdirdi. Bayan Swallows'a karşı iyi olmadığını farkına vardı. Daha avutucu olmalıydı. Allah kahretsin, kaybolan kendi kızı olsaydı, Bayan Svvallovvs'dan on kat daha sinirli olurdu.

Telefonu yine çaldı. Almaca uzanırken ekip odasına baktı.

Öğleden hemen sonra boş olurdu oda. içerisi kaba masalar dizisi, telefonlar, daktilolarla doluydu ve hiçbir insanın giremediği bir sahneyi andırıyordu. Bu, ilk dedektif olduğu zaman cesaretini kıran şeylerden biriydi. Yalnız başınıza çok zaman geçiriyordu. Üniforma giydiği sıralarda zamanının çoğunu bir ortakla geçirmişti, iyi bir ortağı olmuştu: Sharon Rosenthal.

Pencereden süzülen tek bir gün ışığı demeti, dedektif Cozzens'ın masasının yüzeyini aydınlatıyordu. Gün ışığı-

80

nın rengi, yapısı ve niteliği, anında, sınıfın arkasında oturduğu, çenesini eline koyup düşlere daldığı Katolik okulundaki günlerini anıştırdı. iyi düş kurardı, hâlâ öyle. O günlerde korsan, pilot, futbol yıldızı ve en çok da kahramanı Roy Rogers gibi gerçek anlamda saf bir adam olmak isterdi. Sonra büyüdü ve bunların hiçbirini olmadığını gördü. Chicago'da yaşayan karısı ve iki çocuğuyla güdük bir piçti sadece. Roy hiçbir zaman böyle bir çerçevenin için yerleştirilemezdi ve zaman zaman Cozzens bunun nedenini merak ederdi.

"Alo."

"Mitch?"

Karısı. Ya da tam olarak, yeni ayrıldığı eski karısı.

"Merhaba."

"Bu sabah Dr. Sondegard'ı gördün mü?" diye sordu

Karen.

"Evet."

"Ne oldu?"

Acı duymamak için uğraştı, ama olmadı. "Peki, her zamanki gibi, evliliğimizin başarısız olmasının bütün sorumluluğunu üstlenmem gerektiğini kararlaştırdık."

Karen iç çekti:

"Bunlar Dr. Sondegard'ın sözlerine benziyor."

"Onun ifadelerini biraz yorumlamış olabilirim."

Öte yanda uzun bir sessizlik. Sonra, "Bu gece biriyle çıkıyorum Mitch."

Şimdi Cozzans'ın tarafında sessizlik vardı.

"Geçen haftanın bir daha tekrarlanmasını istemiyorum. Hiç hakkın yok..."

81

Sonunda konuşmaya davrandı, ama sesi ölgün hatta hasta gibiydi:

"Özür dilerim, iyi bir koca olamadım Karen. Ve geçen hafta için de özür, özür dilerim."

Karen ve kızları Evanston'da bir daire tutmuşlardı. Kızları haftada iki kez ziyaret etme izni vardı. Küçük olanı, Edie, geçen perşembe günü annesinin birisiyle çıkacağını anlatmıştı. Korkunç bir sahneydi. Karenin çıkacağı adamın dudaklarında gülümseme dondu kaldı. Karenin güzel siyah gözleri kızgınlık saçıyordu. On bir ve on dört yaşlarındaki kızlar, istenmeyen misafirden uzaklaştırmak için babalarını oturma odasına götürmeye çalıştılar. Cozzens bir şey söylememiş, şiddet belirtisi göstermemişti, ama sadece orada bulunmasının hatalı olduğunu söylemişti kendisine bu sabah, evlilik danışmanı Dr. Sondegard.

"Geçen haftanın bir daha tekrarlanmasını istemiyorum" dedi yeniden Karen.

"Sen merak etme Karen."

Ama Karen bırakmadı onu. Ondan, öfkesini dışa vuramadığı yılları, yaptığı hataları dinledi. "Delirecektim Mitch..."

Cozzens başka yerdeydi artık.

Kaybolan Svallovvs'un kızını düşünmeye başladı. Buraya, Kuzey Carolina Üniversitesi'nden mezun olduktan hemen sonra, bir yıl önce gelmişti. Aydınlık vaat eden bir geleceği ve görünüşe göre neşeye dolu bir yaşamı vardı. Sonra...

"Bu ilişki ciddiye gidiyor Mitch ve hiçbir şeyin onu bozmasını istemiyorum."

82

Yeniden telefona döndü Cozzens. "Ciddi mi?"

"Tanrım, Mitch sen beni dinlemiyorsun. Hiçbir zaman dinlemedin. Ben konuşmaya başlıyorum, senin aklın gezintiye çıkıyor. Bu da bana ne kadar saygı duyduğunu gösteriyor." Karen iç çekti. "Robert'la aramdaki şeyin ciddileştiğini söyledim."

"Anladım."

"Ve hiçbir şeyin bunu bozmasını istemediğimi..."

"Kızların ona karşı tavrı nasıl?"

"Bu dürüstçe bir soru değil Mitch, sen de biliyorsun."

Öfkeli ve sinirli olduğu yıllar geri geldi şimdi.

"Kızlar onun bana gerçek bir gösteriş meraklısı olduğunu ve ondan hoşlanmadıklarını söylediler."

"Onlar kendilerini suçlu hissediyor Mitch. Dr. Sonde-gardln ne dediğini biliyorsun. Robert hakkında olumlu bir şey söylerlerse, bunun sana sadakatsizlik olacağını düşünüyorlar."

Cozzens kendini hasta hissetti. Öfke duyuyordu, kendine ve Karen'e. En çok da kendine.

illinois Üniversitesi'nde ilk karşılaştıkları o sonbahar gününü düşündü, ne kadar güzeldi; öylesine ıslıklı, hoş ve vaat ediciydi ki. O muhteşem ilk yıllar, nasıl oldu da bugünkü o yavaş, durağan ve acı verici konuşmaya götürdü? Belki Invasion of the Body Snatchers'da olduğu gibi hayvan sürülerinin saldırısına uğradılar ve ikisi de gerçekte zafer çanlarının altında o ilk buluşan Karen ve Mitch değillerdi.

Sonra Cozzens ağlamaya başladı. Öyle sesli, hüngür hüngür değil; kederli, kızgın, sessiz, erkek gözyaşları. Ka-

83

ren'in ağladığını bilmesini istemedi. O nedenle, o bir şey demeden önce, "Kızlara onları sevdiğimi söyle" dedi ve hemen telefonu kapadı.

Ve arkasından, cehennem olası ekip odasından çıktı.

O an, belki de ölmüş bir kızla uğraşmak, yaşayan, yeni ayrılmış eski eşle uğraşmaktan daha kolay geldi ona.

Swallows, Lincoln Park bölgesinde, son on yılda yüzleri yenilenen gri taştan iki katlı eski 6ir apartmanda oturuyordu. Dedektif Cozzens, park etmiş Volvo'lara ve bebek arabalarıyla kaldırımında gezinen annelere bakarak, buranın genç ve çok başarılı profesyoneller ve ailelerinin oturduğu bir mahalle olduğunu anlamakta zorlanmadı.

Arabadan indikten sonra bir an durdu, sırtına hafifçe vurdu. Ağrıyordu. On yıl kadar önce bir diskinde sorun çıkmış ve o zamandan beri sırtı iyi değildi. Uzun süre oturmak, ayrı bir acı veriyordu ona. Ve polisler çoğu zaman uzun süre otururlardı. Apartmana yürüdü.

Hep girişi kokan evlerde oturdu. Bazı mahallelerde yemek kokardı. Bazılarında da uyuşturucu bağımlılarının girişlerin kuytu köşelerinde çektikten sonra geride bıraktıkları pislik ve uyuşturucu kokusu olurdu. Ama burası geniş, güneşli ve aydınlıktı. Hiç koku yoktu. Sol duvarda uzun bir posta kutuları sırası, sağ duvarda iki ya da üç gümüş renkli sütçü kutusu vardı. Lekesiz kauçuk yolluklu merdiven dikti. Merdivenin arkasına, giriş katın arka tarafına yürüdü. Soldaki son dairenin kapısı farklı bir yazı vardı: YÖNETİCİ.

Bir kez vurdu ve bekledi.

Kapının öte yanından, VVFMT radyo istasyonunun çalmakta olduğunu belirten bir anons duydu. Sunucu büyük bir dikkat ve vakarla konuşuyordu. Dinleyicilerin şimdi Vi-valdi dinleyeceklerini anons etti. Dedektif Cozzens utandığını duyumsadı.

Kapı açıldı. Koyu ten rengi hırka, beyaz gömlek, kırmızı kelebek kravat, koyu pantolon giymiş, çerçevesiz gözlüklü ufak tefek bir adam, Cozzens'a bakıyordu. Beyaz saçları ve ciddi ağzıyla, Cozzens'ın Katolik okulundaki eski Latince öğretmenini andırıyordu.

"Tünaydın" dedi adam.

"Tünaydın." Cozzens, adama kimliğini gösterdi.

"Bakılması gerektiğini düşündüm."

"Neye bakılması gerektiğini?"

"Biliyorsunuz. Jenny'nin erkek arkadaşına."

"Jenny'nin erkek arkadaşına mı?" Cozzens şaşırmıştı.

Adam öne doğru eğilerek, dinleyen biri olup olmadığını anlamak için hole baktıktan sonra, "Hâlâ mutfak penceremi kıranın o olduğunu düşünüyorum. Biliyorsunuz, o yeniden oraya gelince sizi aradım."

"Nereye?"

"Biliyorsunuz. Arkada. Yangın çıkışının tam önünde. Birisi oraya giderse..." ilk kez adam Cozzens'ın gerçek geliş nedenini anlamak istiyor görünüyordu. "Siz o arkadaşlar değilsiniz değil mi?"

"Sanırım değilim."

"Ev sahibi geçen gün burdaydı. Polise bildirdiğim için çılgına dönen erkek arkadaşına karşı bir kiracıyla birlikte

85

banayardım etmeye çalıştı. Ertesi sabah mutfak camımın kırıldığını gördüm. O, Jenny'nin erkek arkadaşı yaptı diye düşündüm."

"Umarım her şeyi yoluna koyarsınız Bay .."

"Kemper. Albert Kemper. İngilizce dersi veriyordum, ama karım ölünce..." Omuz silkti. "Bugünlerde Chicago eğitim sisteminin ne durumda olduğunu size anlatmayayım. Okula gitmeye korkuyorum. Düşünebiliyor musunuz, öğretmen okula gitmekten korkuyor?"

"Evetefendim" dedi Cozzens. "Anlayabiliyorum."

Kemper omuz silkti yeniden. "Ben de bıraktım. Bir gün gittim, bu bir öğrencimin bıçak çekmesinden hemen sonraydı. Size söylemeliyim, kahrolası bir bıçaktı. Sınıfındaki bir başka çocuğa çekti bıçağı..."

"Ve siz de okulu bıraktınız?"

"Kesinlikle öyle. Bıraktım."

Cozzens sabrı için kendisiyle gurur duydu. En azından burada Albert'le karşılaşana kadar. Adam makineli tüfek gibi konuşuyordu. Sonra Kemper'ın söylediklerini tam olarak düşündü. Karısı ölmüştü. Sürekli yalnızdı. Yaşlı adamların çok konuşmasını anlamak gerekirdi.

"Ben Svvallovvs adında genç bir kız arıyorum."

"18-C'deki kıızı kastediyorsunuz."

Cozzens başını salladı.

"Çok hoş bir kıızı" dedi Kemper. "Çok hoş."

"Onu son üç dört gün içinde gördünüz mü?"

Kemper, nemli mavi gözlerini kaldırdı, Cozzens'ın üstünden tavanda bir noktaya baktı.

"Sanırım görmedim" dedi Kemper.

86

"Annesi endişeleniyor."

"Aramızda kalsın, annesi tip biri."

"Tip mi?"

"Kavgacı. Kıızı geçen yıl hoş bir çocukla buluştu ve VVİs-consin'deki tepelerde uzun bir hafta sonu kayak tatiline gitti. Benim ilgimi çekecek kadar güzel bir şeydi. Yani diyorum ki, bu çocuklar eninde sonunda evlenecek, ama genç insanların iyi vakit geçirmesini kıskanan yaşlı osurukların hoşgörüsüzlüğünü istemiyorum. Neyse, annesi kıızı gittikten sonra her gün beni aradı. Kıızın nerde olduğun> biliyordum tabii, ama annesine söylemiyordum. Kıızı öy.j günün gençlerine pek benzemiyor, ne demek istediğimi anladınız mı?"

Cozzens, bu yaşlı ile asansöre tıklımış olmaktan nefret duyacağından emindi. Adam onunla ölüm hakkında konuşuyor olacaktı.

Cozzens, Albert dırdır etmeyi sürdürürken, kendisini di-züstü çökmüş yalvarırken hayal etti.

"Bay Kemper?"

"Ha?"

Albert Kemper yeni bir konuya başlamanın hazırlığın-dayken Cozzens müdahale etti.

"Arama iznim yok."

"Arama izniniz yok mu?"

"Yok. Yasal olarak kızın dairesine girip bakamam."

"Yanlış bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Arama izni getirmek, bir sürü güçlük demektir. Hatta alabileceğimden bile emin değilim. Ama siz bana yardım edebilirsiniz."

87

"Yardım edebilir miyim?"

"Hem de nasıl! Beni kızın dairesine sokma sorumluluğunu üstlenebilirsiniz."

"Üstlenebilir miyim?"

"Ve orada durup beni etrafa bakarken izleyebilirsiniz."

"Başım derde girmez mi?"

"Siz süper olduğunuz için girmez."

"Kötü bir şeyler olduğunu düşünüyorsunuz değil mi?"

"Konu bu değil Bay Kemper. Annesi kötü bir şeyler olduğunu düşünüyor ve..."

"Ama size dediğim gibi, annesi bir..."

"Kavgacı. Evet Bay Kemper, bana bunu söylediğinizi hatırlıyorum, ama neden yukarı çıkıp bir bakmayalım? Siz de isterseniz yani..."

Kemper, kelebek kravatını düzeltti ve "Bahse girerim o kadın boşu boşuna başınıza dert açıyor, değil mi?"

Cozzens Kemper'ın önden merdivenleri çıkması için yana çekildi. Kemper, herkes Vivaldi'nin harikalarını paylaşsın diye, dairesinin kapısını açık bıraktı.

Burada, hem de kısa süre önce birisi öldürülmüş.

Koku kadar, parkenin birkaç noktasında belli belirsiz renk değişimi bu kanyaya yol açtı Cozzens'ta. Gün ışığı her şeyi aydınlatmaya çalışıyordu. Aralık pencereden kuş sesleri geliyordu, incelikli, şık, beyaz ağırlıklı, zevkli ve son modaya uygun mobilyalar, canlı bir hayat duygusu uyandırıyor. Güzel genç bir kadının bu aydınlık odalarda do-

88

lastiğini, keyifli olduğu zaman ıslık çaldığını ya da divana uzanıp roman okurken, parlak kırmızı bir elmayı dişlediğini hayal etmek zor değildi.

"Sizinle gelmemi istiyor musunuz?" diye sordu Kemper.

"Siz nasıl isterseniz..."

"Burada yanlış bir şey var değil mi?"

"Bunu size ne söyletti Bay Kemper?"

"Sanırım öğrencilerimin 'nail olur' dediği şeye inanıyorum. Bilirsiniz, kimi şeyler içgüdüsel olarak hissedilir."

"Ve siz içgüdüsel olarak bir şeyler hissettiniz öyle mi?"

"Evet. Evet, maalesef hissettim."

"Ben de" dedi Cozzens ve dairenin içine doğru yürüdü.

Salonda iki dolap vardı. Cozzens ikisini de kontrol etti. ikisi de dolu ve düzenliydi. Birisi naftalin, öteki toz kokuyordu. Cozzens'ın ikinci dolapta gördüğü eşyalar, Beth Svvalloovs'un sporla çok ilgili olduğunu gösteriyordu. Bir tenis raketi, bir beyzbol sopası, bir çift buz pateni ve bir çim voleybolu topu vardı. Cozzens dolapları incelerken, yılların İngilizce öğretmeni Kemper de kızın kitap raflarına bakıyordu, "Benim düşündüğümde de aydın biriymiş."

"Nasıl yani?"

"Henry James."

"Ah evet, Henry James" dedi Cozzens, ilinois Üniversitesi'nde edebiyat dersinde Henry James'in bir romanını güç bela çalıştığını hatırlayarak. Jack London, Ernest Hemingway, F. Scott Fitzgerald ve Virginia Woolf'dan zevk almış, ama Henry James'a hiç ısınmamıştı. Cozzens, bunu kendisinin köylü olmasının bir göstergesi saymıştı.

"Tabii, bir sürü süprütü de doldurmuş buraya, bir sü-

89

rü kerameti kendinden menkul kitap ve başka şeyler. Teli Them The Lord Says To Shove It. Tanrım!"

Cozzens, "Neden yatak odasına bakmıyoruz?" diye sordu.

"Dedektif Cozzens" dedi Kemper. "Evet?"

"Bir şey bulursak, başa çıkıp çıkamayacağımı bilmiyorum. Burada bir şey olmuşsa tabii... Yani siz bu tür şeylere alışkınsınız, ama sanırım ben..." "Bu bir masal Bay Kemper." "Ne masalı?"

"Polislerin bu tür şeylere alışkın oldukları..." "Gerçekten mi?"

"Kimse böyle şeylere alışkın değil Bay Kemper." Gülümsedi Cozzens. "Profesyonelleştikçe sadece yapar gibi görünürüz."

Cozzens yatak odasına girdi. Kemper kapıda durup onu izledi. Oda küçük ve güneşliydi. Havaya çok hoş bir lavanta kokusu sinmişti.

Odaya, sanki Beth Swallows elden kaçan ilk gençlik yıllarını yeniden ele geçirmek istiyor gibi, pembe ve genç kız zevki hâkimdi. Yatakta oturan üç tombul oyuncak ayı, açık düğme gözleriyle Cozzens'a bakıyorlardı. Sazdan bir şezlong ile bir sallanan sandalye arasında, dört yaşındaki gerçek aylar büyüklüğünde iri bir oyuncak ayı vardı. Coz-zens'in dudaklarında şen bir gülümseme, ama gözlerinde garip bir hüznü vardı.

"Midem allak bulak" dedi Kemper kapıdan. "Korkuyorum..."

90

Buraya geldiğinden beri, alt kattakinden daha az konuşkan olmuştu.

Bu odada da iki dolap vardı. Biri, iyi ama pahalı olmayan çamaşırlarla doluydu. Ötekinde ise kızın epeyce para harcadığı belli olan kayak donanımı vardı.

Cozzens kapıyı kapattı.

"Sanırım banyo ve mutfak kaldı" dedi Kemper. Sesi titriyordu. Çok korktuğu bir şeyi bulmaya yakın olduklarını hissetti.

Cozzens banyoya yöneldi.

Banyoya şöyle bir baktı ve kısa süre önce temizlenmiş olduğunu gördü. Lavabonun beyaz kavisli çukurunda, fırça alaşımı kalıntıları vardı. Ötesindeki parlak sarı çöp tenekesinde boş bir Windex kutusu ve lizol sıvı dezenfektan gördü. Durulmuş kirli paçavra parçaları da vardı. Renklerinin atmış olması Cozzens'a bildik geldi.

Cozzens hiçbir şeye dokunmayacak kadar dikkatliydi.

Duvarları nane yeşili çini kaplı banyo küçüktü. Küvetin üstünde kaydırarak açılan kapılı opak duş, duvarda iki camlı dolap vardı.

Banyo, dezenfektan, su ve hafif olarak, suyun sık kullanıldığı ama kurutacak yeterince güneş ışığının girmediği odalarda oluşan küf kokuyordu.

Cozzens bir kurşun kalem aldı ve dolaplardan birinin kapısını kaydırarak açtı. Bir köşede kahverengi bir şampuan kutusu vardı. Öteki köşede de cart yeşil bir discount conditioner şişesi duruyordu.

Dolap baştan aşağı temizlenmişti. Kuşku verici biçimde...

91

Cozzens, dizüstü çöküp dolabın tabanına dikkatli bak-masaydı, tek saç telini asla göremezdi.

Ayağa kalktı.

"Sanırım mutfak kaldı" dedi Kemper, banyonun kapısında bildik halini koruyarak.

Cozzens dönüp baktığında, korkunun yaşlı başlı Kem-per'a dehşete düşmüş bir çocuk görüntüsü verdiğini gör-j dü.

"Benimle mutfığa gitmek zorunda değilsiniz Bay Kemper."

"Öteki yerlere de gelirim. Bunu yapabilirim."

Cozzens adamı bir an inceledi.

Kemper, kitaba göre değerlendirilirse, kuşku verici biçimde davranıyordu.

Doğrusu, bir şey olduysa Beth Swallows olayında o da bir şüpheliydi.

Ama nedense Cozzens böyle düşünmüyordu. Şiddeti çoğunlukla okuduğu ya da duyduğu şeylerden çıkarsa- J yan, kibar, uygar bir küçük adamdı o. Şimdi kendi haya - 1 tında karşı karşıya kaldığı şiddet onu çok korkutuyordu.

Yine Cozzens önde mutfığa gittiler.

Birileri odayı fırçayla temizlemiş olsa ve hiç kan görünmese de, kan kokusu mutfakta baskındı.

Mutfak, siyah ve beyaz duvar çinileriyle kaplıydı. Yan yana iki küçük alüminyum lavabo vardı. L biçimli mutfığın köşesini dönünce, kapısında meyve sıkacağı olan büyük, I etkileyici bir buzdolabı gördü. Buzdolabının iki yanında da J iki dolap vardı.

Cozzens sağdaki dolabın kapısını açtı.

92

Çırlıçplak genç bir kadının bedeni dolabın arka duvarına dayandırılmıştı.

Kopartılan kafasının yerinde, omuzlarının ortasında taze, kabuk bağlamaya yüz tutmuş, kanlı bir delik vardı.

"Bir şey buldunuz değil mi Dedektif Cozzens" dedi Kemper arkasından.

"Doğru. Bir şey buldum Bay Kemper."

"Hayli kötü değil mi?"

"Çok kötü Bay Kemper. Geri durmalısınız."

"Kimi zaman yaşadığımız dünyadan nefret ediyorum, insanların birbirlerine yaptıklarından."

"Ben de Bay Kemper" dedi Cozzens ve dolabın kapısını yavaşça kapattı.

Cozzens buzdolabına baktı.

Gövdeden ayrılmış başı nerede bulacağını ona bildiren önsezisi, polislere özgü önsezisi vardı.

Durdu ve buzdolabına baktı yutkunurken. Dönmeden konuştu.

"Bay Kemper?"

"Evet?"

"Neden siz gidip salonda beklemiyorsunuz?"

"Buzdolabında bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Korkarım bir şey olabilir."

"Anlamadım. Dolapta bir şey bulduysanız, ne olabilir ki buz..."

"Sadece salona gidin Bay Kemper."

"Peki. Yani beni isterseniz diye."

"Siz gidin."

"Yapabileceğim bir şey olursa sadece çağırın yeter."

93

"Çağırırım."

"Salonda olacağım."

"Teşekkürler Bay Kemper."

Kemper, gün ışığına ve kuş seslerine doğru birkaç metj relık yolu yavaşça yürüdü.

Mutfakta kalan Cozzens, temiz beyaz eldiveni giydi ve elini, yumuşak bir uğultuyla çalışan büyük buzdolabının kapı koluna uzattı.

Kapıyı açtı ve Beth Svvallovvs'a baktı. Kan ve öteki yapışkan maddeleri, gümüş rengi ince bir buz tabakası kaplamıştı. Birisi, kokuyu kesmek amacıyla soğutma derecesini yükseltmişti. Kirpiklerinin kenarında bile buz vardı.

Tuhaf olanı, şimdi bile güzel görünüşlü bir kadındı. Zekâsını belirten yüksek, güzel bir alın, büyük mavi gözler, asil bir burun ve şehvet çağrıştıran büyük, kalınca dudaklar. Saçları sarı ve omuz boyundaydı. Olasılıkla çok erkek arkadaşı olmuştu.

Cozzens kapıyı kapattı ve salona geri döndü. Kemper kızın kitaplarına bakıyordu yine.

Cozzens'ın odaya geldiğini duyunca, "Solgun görünüyorsunuz Dedektif Cozzens" dedi.

"Solduğumu hissediyorum Bay Kemper."

"Kötü mü?"

"Kötüden de öte Bay Kemper." Cozzens başıyla kori doru gösterdi. "Şimdilik buradaki şeyleri

kapatalım. Alt ka ta inip sizin telefonunuzu kullanmak istiyorum, sakıncas yoksa."

"Ne olduğunu bana söyleyecek misiniz?"

94

"Birkaç dakika içinde belki, Bay Kemper." "Sanırım sizler de şimdiye kadar böyle bir şeye rastlamadınız, değil mi?"

"Hayır" dedi Cozzens. "Sanırım hiç rastlamadık." Dairenin kapısını kapattılar ve alt kata indiler. Cozzens Kemper'ın telefonunu kullanarak, gerekli olan bütün insanları aradı.

95

Dördüncü Bölüm

Kırk yıl önce, her okumuş Chicagolu için Hecht, Ma-cArthur, Algren ve Sandburg gibi isimlerin bir onur kaynağı olduğu o eski günlerde, Template Tiyatrosu çok özel bir yerd. Tennessee VVilliams başarılı tek kişilik oyunlarından bazılarını burada sahnelemişti. Turneye çıkan Oli-vier'in eski bir arkadaşını görmek için durması ve bir gösteri yapması çok konuşulmuştu. Kimi New York tiyatro eleştirmenleri burayı "Ortabat'ının Mekkesi" diye anarlardı.

Yazık, o günler geceli çok oldu. Puckett ve Anne, erken yedikleri bir akşam yemeğinden üç saat sonra girdiler tiyatroya, içerisi aşınmış ve tozlu. Küçük lobide gösterilen birkaç parça graffiti bile, fırçalamaya inatla direnmişti. Salon soğuk, koltuklar bakımsızlıktan gacı gururdu. Sahne ışıkları, en cömert ifadeyle, "kötünün iyisi" olarak tanımlanabilirdi.

Çok kalabalıktı. Kadınlardaki minklere ve erkeklerdeki şık armani takımlara bakılırsa, bunun bir Broadvray bombasının uzun zamandır beklenen açılış gecesi olduğu yargısına varılırdı, insanlar, kameralar önündeymiş gibi gevezelik ediyor, kahkaha atıyorlardı.

Yerlerine oturduklarında Anne, "Kalabalığa bak" dedi.

"Bakıyorum. Buna inanamıyorum."

97

"Gerçekten oyunu izlemeye gelmiş olmalılar. Böylesi bir yere gelmek..."

Template Tiyatrosu hakkında biraz bir şeyler okuyan Puckett, bu eski püskü yer için acıma duydu.

"Helen Hayes oynadı burda" dedi.

"Öyle mi?"

Puckett başını salladı. "Ve Arthur Miller, Death of a Sa-lesman'ın tek kişilik versiyonunu ilk burada sahneye koydu."

"inanılmaz."

Puckett yüzünü ekşitti. "Ve ne yazık hiç kimse bir şey yapacak gibi görünmüyor burası için. Yok olup

gitmesine yol vermekten başka."

Birkaç yıl önce ciddi ciddi burayı yenilemek konuşuluyordu. Ama olmadı. Konu ekonomik durgunluğa havale edildi. Üç bin dolarlık asgari ücretle çalışmak isteyen beş bin kişi sonu gelmeyen tek bir kuyrukta beklerken, bir kentin bir zamanlar gözde olan eski bir tiyatroya bakmaktan kaçınması için nedenler var demekti.

Puckett anlıyordu. Ama bu, tiyatronun elem veren, ağırbaşlı yadigârlarına bakmayı kolaylaştırmıyordu.

Oyun yirmi dakika sonra başladı. Başlar başlamaz da Puckett, eleştirmenlerin neden çok beğendiklerini anladı.

Cobey, bütün oyunu, zaman zaman sahnenin ortasına ilerleyerek, çoğunlukla sahnenin sağ yanında oynadı. Bu bakımdan, Our Tovvn'a çok benziyordu. Oyun, büyük, acı bir mizah ve neşeli bir müstehcenlikle, bir çocuk televizyon yıldızının başından geçenleri işliyordu. Metin, televizyon patronlarına ve onların dalkavuklarına karşı acıma-

98

sızdı. Aynı acımasızlık, üstünkörü anlatılan, kendi kaderine sahip çıkmak için çaba harcamayan çocuklara da gösterilmişti.

Cobey, Randy'nin kişiliğinde, bir görgüsüz olarak gösteriyordu kendisini. Çocuğunu taşıyan hamile bir kıza para fırlattı; rol gereği sahnede bulunan bir domuzu ateşe verdi; anne-babasıyla küçük bir odada otururken, kanserden ölmekte olduğunu söyleyen babasını, istifini bozmadan umursamazlıkla dinledi; Florida'daki o ticaret merkezinde başına gelen olayı ürkünç biçimde çağrıştırırcasına, küçük bir kızın ırzına geçti.

Bütün bunlar diyaloglarla, sahne dışı anlatımlarla, biraz oyunculuk ve hayli hüznü şarkılarla yansıtıldı. Her satırını da Cobey yazmıştı. Yazarlık ve oyunculuk yeteneğinden kuşku duyulamazdı.

Birçok eleştirmen Cobey'nin kendi karakteriyle aldığı riski takdir etti. Puckett da onlarla aynı kanıdaydı. Randy her bakımdan alçak bir karakterdi ve... Ve bununla birlikte, alçaklığının küllerinden ve bencilliğinden yükselen öyle bir acı ve tuhaf mizah vardı ki, onu neredeyse hoşlanılabiliyordu.

Oyunu izlemeyi heyecanlı yapan, bu gerilim, bu beklenmedik dürüstlüktü.

Oyun bir saat otuz yedi dakika sürdü ve bittiği anda, izleyiciler ayağa fırladı. Cobey sekiz kez alkışlarla sahneye çağrıldı.

Oyun bittikten yarım saat sonra, sahne arkası her türden insanla tıka basa doluydu; muhabirler, kutlama meraklıları, oyun görevlileri, sahne çalışanları, çektikleri dik-

99

katindeğerini bilen aktörler, her profesyonel sahne prodüksiyonunda görülen o dalkavuklar, çanak yalayıcılar, küçük oyuncular dünyası...

Cobey'nin soyunma odasının kapısında Lilly Cariyle ve Puckett'ın duraksamadan International Talent Manage-ment'in büyük ortağı VVade Preston diye hatırladığı yakışıklı, beyaz saçlı bir adam duruyordu.

Pucket ve Anne oraya yürüdüler. Puckett, Lilly'nin kendisini, yıllar önce Cobey'yi St. Louis'deki sığınaktan getirdiği zamanki karşılaşmadan hatırlayacağını sanmıyordu.

Ama Lilly onu bir bakışta tanıdı. "VVade, bu o zaman Cobey konusunda bize yardımcı olan özel dedektif."

Puckett ve Preston el sıkıştı. "Kahramanlarımdan biri olduğunuzu söylersem kabul eder misiniz?" diye sordu Puckett gülümseyerek.

"Filmlerimi izleyerek büyüyen çocukların en azından bir bölümünün yasaların yanında çalıştığını bilmekten yalnızca memnuluk duyarım" dedi Preston. "Ne yazık ki, küçük tavşancılarımdan pek çok hapishane mektubu alıyorum. Bu da, hepsinin doğruluk ve adaletin yolundan gitmediğini gösteriyor." Son sözleri, kendi kendisiyle alay kokuyordu. 1950lerin yıldızı, kendisinin kimi eski ve çok romantik diyaloglarıyla alay ediyordu. Puckett, aptal da görünse, onunla tanışmaktan heyecan duydu.

işlerLilly ile Anne arasında o kadar iyi gitmedi. "Bu da Anne Addison, VVade. O sıralar Cobey hakkında hayli ağır psiko-analitik bir yazı yazmıştı. Movie Talk için, hatırladın mı? Cobey'yi rahat bırakması için neredeyse zor kullanma emri vermek zorunda kaldım."

100

Puckett, küçük, loş koridorun gölgeleri içinde bile An-ne'in kızardığını seçebildi.

Puckett bir şeyler söylemeye davranırken, onun yerine Preston konuştu.

"Lilly, şimdi hepimiz, şu sıralarda Cobey'nin başına gelen iyi bir şeyi kutlamak için buradayız. Geçmişin geceyi bozmasına izin vermeyelim. Bayan Addison'ın niyetinin saygıdeğer olduğuna eminim."

Bunları der demez de gülümseyerek Anne'in dirseğine nazikçe dokundu. "Bu akşam geldiğiniz için teşekkürler Anne."

Anne, ortamı ustalıkla yumuşatmasına teşekkür edencesine Preston'a başını salladı.

International Talent Management için hep söylenen "iyi polis-kötü polis" oyunu Puckett'ın dikkatini çekti. Azametle taşıdığı yakışıklı Roma senatörleri başıyla, parlayan altın kol düğmeleri ve içten mavi gözleriyle, koyu takım elbise ve temiz beyaz gömlek içindeki VVade Preston, asla iyi polisten başka bir şey olamazdı.

Kötü polis rolü, şov dünyası dedikodularında hakkında tatlı şeyler söylenen Lilly'ye kaldı. Çoğunlukla bu geceki sıralamaya ters bir rol dağılımı olurdu. Preston, makul şeyler yaparak işbirliğine yanaşmayan bir müşteri gibi konuşmaya çalışırdı. Onur, iyi niyet gibi sözcüklerle dolu tatlı tatlı konuşma. Bu başarılı olmazsa, etine dolgun ama güzel Lilly 3 bin dolarlık rodeocu giysileriyle devreye girerdi.

"Cobey'yi görmek için mi buradasınız?" dedi Preston.

"Sadece merhaba demek ve işlerin nasıl gittiğini görmek için" diye yanıtladı Anne, dosdoğru Preston'la konu-

101

şarak ve Lilly'yi görmezden gelerek. "Hakkında bir şeyler yazmama izin verip vermeyeceğini sormak

istiyordum ona. Dergi birkaç kez sizin büronuzla bağlantı kurdu Bayan Cariyle. Ama bir yanıt alamadık."

Preston mutlu görünmüyordu, "Hangi dergi, canım?" "Pinnacle."

"Ve Lilly size bir yanıt vermedi öyle mi?" Preston çok hoşnutsuz görünüyordu. Lilly'ye anlık kötü bir bakış fırlattı ve yeniden dikkatini Anne'e çevirdi. "Bizim sektörde Pinnacle çok önemli bir dergidir" dedi. "Belki en iyisi" dedi Puckett.

"Ve biz Cobey'nin orda yer almasından çok mutlu oluruz" diyerek ortalığı yumuşattı Preston. "Ama gerçekten de karar onun." Kolunu öne doğru atarak saatine baktı. "Lilly ve benim bir yemek sözümüz var ve burada biraz daha oyalanırsak geç kalacağız. Neden Cobey'ye iyi dileklerimizi bildirmiyorsunuz ve yazı konusunu ona kendiniz sormuyorsunuz?"

Anne gülümsedi, sohbetin böyle bir yöne dönmesinden memnun olduğu besbelliydi.

Lilly, hoşnutsuzluğunu gizlemeye bile çalışmadan Anne'e yiyecekmiş gibi baktı, "iyi geceler Bayan Addison."

"iyi geceler Bay Preston. Sizinle tanışmak çok güzeldi." Anne güldü. "Hep Puckett'ın söylediklerinin aynısını söylemek istedim size. Ben de filmlerinizi ve televizyon dizilerinizi izleyerek büyüdüm. Yıllardır bunları söyleyememenin baskısını yaşıyorum."

Preston parmağıyla alnına vurdu.

102

"İşte eski bir jönün egosuna göre müzik."

Başını eğerek Puckett'ı selamladı, "iyi geceler Puckett. Sizinle tanışmak hoştu."

ikiadam yine el sıkıştılar.

Lilly Cariyle dik bir bakış daha fırlattı ve sonra Preston'ın kolunda uzaklaştı.

"Lilly'nin seni gelecek doğum günü partisine davet edeceğini sanmıyorum" dedi Puckett, Anne'e.

"iyi" diye güldü Anne, "Çünkü nasılsa gitmeyecektim."

Fotoğrafçılardan sonra, Chicagolu iki zengin orta yaşlı kadından, bir kolej tiyatro öğretmeni ile hayli cilveli üç kız öğrencisinden ve Chicago Cobey Pan Kulübü'nün iriyarı iki liderinden sonra, bütün o insanlardan sonra Puckett ve Anne sonunda Cobey'yi görebildiler.

Soyunma odasından içeri girdiler; bir elinde kola kutusu, bir elinde sigara orada oturuyordu. Koyu renk V yakalı bir süveter, jeans pantolon ve beyaz spor ayakkabılar giymiş, çok güzel görünümlü genç bir adam...

Anne'i görünce, ki Anne belleğine kazınmıştı bakışlarına tuhaf bir ifade yerleşen Cobey, sandalyesinden ayağa fırladı.

Ama hemen kendini tuttu ve Puckett'a baktı. Cobey'nin, bir yerlerden tanıdık gelse bile, ilk bakışta Puckett'ı tanımadığı açıktı.

"Birkaç yıl önce menajeriniz Lilly için bir iş yapmıştım" dedi Puckett.

"Tabii" dedi Cobey hemen, "St. Louis'den dönüş gezisi..."

"Evet."

103

Cobey elini salladı. Gülümsemesi içten görünüyordu. "Nasılsın Puckett?"

"İyiyim. Anne'i hatırladın mı?"

"Elbette" dedi Cobey ve Anne'in elini sıkmak için teşrifatçı gibi öne ilerledi.

Puckett o an bir şeyler sezinledi, ama ne olduğundan emin değildi. El sıkışırken Anne'den Cobey'ye bir tür ürperti geçti sanki. Birbirlerine bakarlarken garip biçimde güçlenen bir duygu...

Sonra Anne güldü. "Senin hakkında izlenimlere dayalı bir yazı yazmama izin verip vermeyeceğini merak ediyordum."

"Evet, veririm. O birincisinden çok mutlu olmuştum."

Birbirlerine bir kez daha uzunca baktılar. Cobey güldü ve "Birer kola nasıl olur?" diye sordu.

ikiside kabul etti.

Cobey, küçük kahverengi bir buzdolabından, hafifçe buzlanmış iki kutu kola aldı. Her birine bir kutu sunduktan sonra oturmaları için yer gösterdi.

Soyunma odası, mobilya parçalarının konulduğu bir depoya benziyordu daha çok. Sadece çevresinde ampuller bulunan yuvarlak teatral ayna, gösteri işi çağrışımı yapıyordu. Uzun makyaj masasında, açılış gecesi iyi dileklerinin kalıntısı olan, içlerinde küçük beyaz kartlar iliştilmiş kurumuş çiçekler bulunan vazolar duruyordu.

"Nasılsın Cobey?" diye sordu Puckett. "Ne var ne yok?"

Yeniden sırtış. Bir zamanlar güzel bir çocuktuk, şimdi de yakışıklı genç bir adam, özellikle o Cobey gülüşüyle.

"Garip. Biliyorum, çok fazla ses geliyor, ama doğru.

104

Yayın gruplarından ikisinin sonbaharda yeni bir gösteri için bize teklif getirdiklerini biliyor musunuz?"

"Kutlarım Cobey" dedi Anne.

"Ve HBO ile bu oyunun banda alınıp özel olarak yayınlaması konusunda görüşmeler var."

"Senin için işler yeniden yoluna girmeye başladı" dedi

Puckett.

Cobey kolasını yukarı kaldırdı. "Trende olabildiğince

uzunkalacağım, ben iyiyim."

Cobey tam konuklarıyla şerefe kola tokuşturacakken kapısı çalındı, çok güzel ve çok ürkek genç bir kadın, "Bayan ejderhanın gittiğini gördüm, o nedenle içeri gelmenin güvenli olduğunu düşündüm" dedi. Kahkahayı patlatan Cobey, fırladı ve gidip kolunu kadına doladı. "Veronica Hobbs, bunlar da Anne Addison ve Bay Puckett."

Veronica Hobbs ikisini başıyla selamladı. Puckett'ın tahminine göre yirmilerinin başlarında idi. Sarışın ve solgundu, Edger Ailen Poe'nun güzellerini andırıyordu. Belki, narin güzelliğini esrarlı yapan göksel bir niteliğe sahipti. Uygun ışıktaki gölgeli gözleri derin yeşil oluyordu. Gülümsemesinde keyif kadar elem de vardı, ince fakat çekici bedenini sarmalayan yalın, yeşil bir yünlü elbise giymişti.

"Veronica 'Bayan Ejderha' derken Lilly'yi kastediyordu" dedi Cobey. "ikisine, iyi arkadaşlar denilemez tam olarak."

"Benden nefret ediyor" dedi Veronica. "Cobey'yi kendisi için istiyor."

Konuşmasında alaycılık yoktu ve Cobey rahatsız olmuş gibi baktı. Veronica'yı son boş sandalyeye götürüp oturttu, ona da bir kola verdi.

105

"Anne Addison..." dedi Veronica. "Şimdi hatırladım. Co-bey hakkında bir yazı yazmıştınız." "Evet."

"Onun hakkında şimdiye kadar yazılmış en iyi yazıydı." "Teşekkür ederim." "Hâlâ yazıyorsunuzdur umarım." "Yine Cobey hakkında yazıyorum aslında." "Şimdiye kadar bir kitap yazmamış olmanız şaşırtıcı" dedi Veronica, Anne'e.

"Birisi için yıllar boyunca film ve televizyon yıldızları üzerine yazdığım yazıların en iyilerini bir araya getiriyorum. Takma isimlerle de pek çok şey yazmak zorunda kaldım."

"Neden takma isim kullandınız?"

"Çünkü genellikle bir sayıda birden fazla yazım oluyordu ve editör ismimin iki kez görünmesini istemiyordu. Şimdi yeteri kadar param var, ama işin başlanndayken çok yazmam gerekiyordu."

"Allahım, keşke ben de yazabilsem" dedi Veronica. "Yirmi iki yaşındayım, hiçbir yeteneğim yok. Hiçbir şeye..."

"Haydicanım" dedi Cobey, nazikçe Veronica'ya takılarak. "Girme bu konuya şimdi." Veronica'ya doğru eğildi ve elini sevgiyle omzuna koydu. "Bu kadın bir piyano dehası, kimi New York galerilerine asılan iyi resimler yaptı, ama hâlâ bir yeteneği olmadığını söylüyor."

"Ben hobi olarak yapıyorum" dedi Veronica. "Senin ya da Anne'in yaptığı gibi profesyonel değilim."

Puckett, Cobey'nin genç kadının büyümesine kapılmasını anlayabiliyordu.

106

Yakından bakınca Veronica daha da güzeldi. Kendine kızması içten, acı verici ve çekiciydi. Kolunuzu dolayıp onu korumak istediniz.

"Ne hissettiğinizi biliyorum" dedi Puckett. "Ben de sizinle aynıyım Veronica. Her zaman çok yetenekli insanlar var etrafımda, ama yapabildiğim lanet olası bir şey yok."

"Yeri gelmişken" dedi Cobey, "Puckett dedektiftir. Şu sıralarda özel. Los Angeles'ta bulacağınız en iyilerden. O nedenle yaptığı şeyi doğru yapmak zorunda." Cobey, ellerini şaplattı. "Haydimillet, bırakalım şu kendi kendimize kızmayı da başkalarını çekıştirelim."

Anne kıkır kıkır güldü. "Şimdi o daha hoş olur Cobey. Haydi birisine not verelim."

"Sincabın öyküsünü duydun mu?" diye sordu Cobey.

"Şu yaşlı kestaneyi mi?" dedi Anne gülerken. "Sen ondan iyisini yapabilirsin."

"Ama hikâye doğru. Adam gerçekten sincabı sırtına koymuş" dedi Cobey.

"Onun korumasını yapmak isterdim" dedi Puckett. "Bunun olacağını hiç sanmıyorum. Bu hikâyenin de iş verip hayat kurmalarını sağladığı kimi kötü niyetli adamlarınca çıkarıldığını sanıyorum."

"Adamı tanıyor musun?" diye sordu Cobey.

Puckett omuz silkti. "Onun için bir iş yaptım ve o zaman bir parça tanıdım. O sincap hikâyesine hiç inanmıyorum."

Konuştukları adam, sahne büyüklerinin en büyüklerinden biriydi. Seks hayatı hakkında da arkası kesilmeyen dedikodular fısıldanırdı.

"Pekiöyleyse" dedi Cobey, "Dirk Fleming hakkında bir

107

şeyduydunuz mu? Precinct 19'daki yeni adam..."

Ve sonra açıldılar. Hikâye hikâyeyi izledi, kahkahalar kahkahaları... Puckett, bu tür söylentiler dinlediği için bile kendini suçlu hissetti. Her dedikodu başladığında, bir iğrenme duygusu gelip kaplardı onu. Çoğu insanın zevk alır görüldüğü bir insafsızlıktı dedikodu.

Bir ara Veronica, dördünün ertesi akşam Cobey'nin gitmeyi istediği bir restoranda yemek yemesini önerdi. Anne, Puckett'a sormadan kabul etti. Puckett ne diyecekti? "Hayır, gelmesem?"

Puckett, kapıya bakıp tanıdık bir yüz gördüğünde, kolasını bitiriyordu. Cobey'nin eski arkadaşı ve düşmanı, şimdi yönetmen Richard Böyle...

"Burada Trib'den bir muhabir var, Cobey" dedi Böyle. "Oyun hakkında konuşmak istiyor. Benim ilgilenmemi ister misin?"

Cobey adama gülümsedi. Buz gibi bir gülümsemeydi ama.

"Beni arkamdan bıçaklamayı planlamıyorsan..."

Böyle 1940'ların gözde adamları gibi esmer, güzel görünüşlüydü. Onun gülümsemesi de Cobey'ninki gibi zayıf ve boştu. Yeşil süet bir ceket, beyaz gömlek, siyah pantolon giymişti. Kıvrık saçları modaya uygun biçimde dalga-landırılmıştı. "Bu oyunda benim de hakkım var Cobey, hatırlar mısın yönetmenim?" Bunu söyler söylemez gitti.

Kapının önü yeniden boşalınca, Cobey Puckett'a baktı ve "Böyle ve ben, onun oyunculuk günlerinden beri, aslında birbirimizden nefret ederiz" dedi.

Puckett, Cobey'ye neden nefret ettiği bir yönetmen tut-

108

tuğunosormak istedi, ama sorunun hoş olmayacağına karar verdi.

"Peki, şimdi" diye söze başladı Anne, odadaki havadan etkilenmiş olarak, "Yarın akşama yemeği planlıyoruz kanımca."

"Mükemmel" dedi Veronica. "Yarın akşam oyun yok."

Nerede, ne zaman buluşacaklarını kararlaştırdılar.

Puckett ve Anne kalktılar. El sıkışmalar, kucaklaşmalar... Anne, bir randevu ayarlamak için ertesi gün Cobey'yi arayacağını söyledi. Karşılık olarak Cobey'den, Anne'in aramasına memnun olacağı ve o aramadan sonra takvimine bakacağı sözünü aldı. Veronica, Puckett ve Anne'i hoş biçimde kucakladı, onlar da onu aynı tatlılıkla kucakladılar.

"Sabırsızlıkla yarın akşamı bekliyorum" dedi Veronica.

Sonra, Puckett ve Anne bahar akşamında yürüdüler. Tiyatro karanlığa gömülmüş, sokaklar boştu. Köşede duran bir taksi gördüler. Taksiiye doğru yürürlerken, Anne, "Cobey ve Boyle'un birbirlerinden gerçekten nefret ettiklerini hissettim. Sen de ettin mi?" dedi. Puckett gülümsedi. "Bence Cobey'ye ilk soracağın sorulardan biri bu. Böyle konusu yani."

Anne kahkaha attı. "Kesinlikle."

Bir buçuk saat sonra Puckett'ın yatağındaydılar. Anne, Joan Didion'un denemelerini okuyordu. Puckett, Anne'den getirmesini istediği, Anne'in çok yazmak zorunda olduğu için Mary Svvannvick, Evelyn Day, Phoebe Case, Serena

109

Davidson gibi takma isimler kullandığı çok sayıda ilk yazıları bulunan eski dergileri karıştırıyordu.

"Bunlar gerçekten büyük şeyler" diyordu Puckett her sayfayı çevirirken. "Özellikle Hollyvwood'daki sahte oyunculuk okulları hakkındaki yazı. Onun sana ne kadar çok arkadaş kazandırdığını tahmin edemiyorum."

"Tamam, hepsini okuduğun zaman, hangi üç tanesinin en iyi olduğunu söyle bana. Ajansım, ilk dönem

yazılarımdan sadece üçünü koymamı bildirdi. Kitabın geri kalanı daha yeni yazılardan oluşacak."

Puckett en çok beğendiği üç yazıyı söyledi. Hiç değilse şimdilik.

Yeniden okumaya başladılar.

Bir zaman geçtikten sonra, Anne, "Bu gece kendimi hayli rahat hissediyorum. Ya sen?" diye sordu.

Puckett ona baktı.

"Sadece rahat değil, çok huzurluyum da. "

"Sevişmek istiyor musun?"

"Sandım ki, benimle sevişme diliyle konuşacaksın."

Anne, onunla sevişme diliyle konuştu.

110

Beşinci Bölüm

Ertesi akşam, saat yediye gelirken, karısının yine Ro-bert'la çıktığını unutmaya çalışan Dedektif Cozzens, The Spandau Bellet adlı bir gece kulübüne girdi. Genç doktorların, avukatların ve onlarla evlenmeye istekli genç kadınların gittiği yerlerdendi burası.

Cozzens, yolu üstünde, ışıldayan mini giysiler içinde, ceketlerini başlarına örtmüş, arabaların üstlerinde patırda-yan, hendekleri küçük dereciklere dönüştüren ve kentin orasına burasına dağılmış az sayıdaki yeşillikleri ıslatan yağmurda, kulübün kapısına kadar koşarken sağa sola su sıçratan ve kahkalarla gülen, çok uzun bacaklı iki genç kadını izledi.

Cozzens çıktı, Mike Hammer'ının -Cozzens'ın klasik trençkotuna ünlü dedektifin adı verilmişti- yakasını kaldırdı ve kulübün önünde gezinmeye başladı. Fötr şapkası, yağmur için idealdi. Damlalar, şapkanın aşağı kenarından kayıp gidiyordu.

Gece kulübü, geniş karanlığın içinde bir ışık ve gürültü vahasıydı. Yağmur, ön kapının üstündeki mor neon tabelaya suluboya havası veriyor, yağmur damlaları gümüş boncuklar gibi kaldırırma saçılıyordu. Kapı açılmadan da Cozzens sigara ve insan sıcaklığı kokusu alıyordu. Dışarını

dabile, dans müziğinin sesi kulakları sağır ediyordu.

İçeri girdi ve anında kendini öteki türler içinde ajan gibi hissetti. Kadın olsun erkek olsun, içerideki herkes yalnızca daha genç değil, aynı zamanda daha iyi görünümlü, daha dik duruşlu ve daha kendine güvenliydi. Bu da hayat yolunda ilerlerken büyük önem taşıyordu.

"Yardım edeyim mi?" diye sordu kulübün fedaisi. Burnu sigara reklamlarındaki gibi yamulmuştu. Kruvaze Armani takımı omuzlarını daha da hantal gösteriyor; iri, beyaz yumrukları korkutucu etki yaratıyordu.

Cozzens fedaiye rozetini gösterdi.

Fedai basit biçimde başını eğdi; ne etkilenmiş, ne de korkmuş görünüyordu.

Cozzens adama, evinden almış olduğu Beth Swal-lovvs'un fotoğrafını gösterdi. Günün çoğunu Beth'in yaşadığı apartmanda insanlarla konuşarak geçirmişti. Kiracılardan biri, Beth'in zaman zaman bu kulübe geldiğini söylemişti ona.

"Beth?" dedi fedai.

"Evet. Tanıyor musun onu?"

"Onun gerçekten iyi olduğunu biliyorum." Sırttı. "Düşündüğün gibi değil. Hoş bir parça demek istiyorum."

"Buraya çok gelir miydi?"

"Evet, çok."

ikiside müziğin gürültüsünü bastıracak denli bağırıyordu. Küçük lobi halı kaplıydı. Duvarlarında, müzik yıldızlarının gösterişli, stilize tabloları asılmıştı. Vestiyerin penceresinde oturan saçları pembe boyalı, kokainden gözlerinin feri gitmiş sıska bir kız, metaldeki yansımasından Coz-

112

zens'ı yarı korku, yarı merakla izliyordu. Tuvaletlere giden küçük bir koridor vardı. O sırada erkekler tuvaletinden çıkan iki parlak genç adam, dans pistine doğru yürürlerken marihuana balgamları çıkardılar.

"Buradaki herhangi biri onu daha yakından tanır mıydı?"

"Marcie."

"Şimdi burada mı?"

Fedai başını salladı.

"Ha, yeri gelmişken, ben onun kardeşi Bob'um. Mike savunma oyuncusuydu, insanların gözünü dikip bana bakmasının nedeni budur." Kalın parmağını burnuna dokundurdu, "ikimizin de burunları aynı yolla kırıldı." Kahkaha attı. "Bizim yaşlı adamın yumruğu..." Arkasından, aniden dönüp yürümeye başladı. "Arkamdan gel" dedi.

Cozzens, dans pistindeki insanların görünüp kayboluşlarını görebildi. Yanıp sönen ışıklar, bir an görünen kol, bacak, göğüs ya da kalçalardan fazlasının görünmesine olanak vermiyordu. Durmuş izlerken, yine kendisini başka yaratıklar içinde bir casus gibi hissetti. Kendi benzerleri, bu tür danslar yapmak, uyuşturucu yasalarını böyle rahat ihlal etmek ya da sürekli yeni sevgililer bularak AIDS riskiyle karşı karşıya kalmak için çok yaşlı, çok tıknaz ve çok çekingendiler.

Hayır. Benzerleri, eve yalnız gidiyorlar, peynirli sandviç yiyorlar, John VWayne'in hamasi filmlerinin sonuna yetişiyorlar ve o anda parlak orospu çocuğunun yeni ayrılmış eski karısına hangi sevgi sözcüklerini fısıldadığını merak ederek bütün gece uyanık yatıyorlardı.

113

"Bu Marcie."

Marcie, taklit Bunny giysileri giymiş siyah kızlardan biriydi.

"Merhaba Marcie. Adım Cozzens."

"Beth hakkında mı?"

"Evet."

"Tanrım, bir şey oldu değil mi?"

"Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Benim soruma yanıt vermediniz."

Güzel sayılmasa da hoş, etli, otuzlarında gösteren bir yüzü, ürkek, kahverengi gözleri vardı. Ağzı somurtkan, sinirli ve gereğinden büyüktü.

"Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Marcie fedaiye baktı.

"Brad gitti" dedi fedai. "Bürosunu kullanın."

Marcie yolu gösterdi.

Gece kulübündeki karanlık tarz, büroda da sürüyordu. Küçük, kutu gibi odayı, meşe masanın köşesindeki tek küçük lamba aydınlatıyordu. Masayla uyumlu iki dosya dolabı, deriden bir kanep ve koltuk, bol miktarda da dışarıda-kilere benzer, ünlü modellerin yarı çıplak posterleri vardı.

"Başka lamba yok mu burada?"

"Brad karanlık seviyor. Kızları buraya getirir."

"Anladım."

"Evli falan değil" dedi Marcie. "Yani, neden yapmasın?"

Cozzens temiz ve düzenli masanın, marcie deri koltuğun kenarına oturdular. Kızın çok güzel bacakları, küçük elleri vardı. Ellerini, dua eder gibi dizlerinin üstünde kavuşturdu.

114

"Marcie, soyadını bilmiyorum."

"Beth öldü, değil mi?"

"Sen şimdi soru soracak konumda değilsin."

"Tolbert. Marcie Tolbert. O öldü, değil mi?"

"Evet."

"Aman tanrım!"

Cozzens konuşmaya başlamadan önce bir an bekledi. Karanlık oda garibine gitmiş, kendini saklambaç oynayan çocuklar gibi hissetmişti.

"Birisi onu öldürdü."

"Tanrım. Bu konuda mı soru soracaksınız bana?"

"Bilmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Benim en iyi arkadaşımdı."

Cozzens iç geçirdi. "Peki." Ve sonra Marcie'ye anlattı. Her şeyi söylemedi, ayrıntılara girmede. Ama Beth'in başının buzdolabında olduğunu söyledi.

"Şaka mı bu?" dedi Marcie kızgınlıkla.

"Şaka değil."

"Hangi kahrolasica böyle bir şey yaptı?"

"Çok hasta biri."

"Tanrım." Kızgındı hâlâ. "Bu kahrolası şeye inanmıyorum."

"Son günlerde bunalmış mıydı?"

"Sanırım, bir biçimde..."

"Nedenini biliyor musun?"

Marcie, zayıf, hoş omuzlarını silkti. "Erkek arkadaşıyla bazı sorunları vardı."

"Ne tür sorunlar?"

"Bilirsin, bildik sorunlar. Çocuk bağlanacak biri değildi

115

veBeth başka insanlarla görüşmek istiyordu. Kolejde okurken gerçekten yaralanmıştı ve yine aynı şeyleri yaşamak istemiyordu. Bu yüzden, başkalarıyla çıkarsa kendini koruyabileceğini düşünüyordu."

"Ve başkalarıyla çıktı."

"Bir kez, kısa süreliğine. Ama siz nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Anlat."

"Peki. Bilirsiniz, onlarla çıkarsınız. Onlar ne kadar hoş, eğlenceli insanlar olsalar da, aklınız orda değildir."

"Anlıyorum" dedi Cozzens. Gerçekten de anlıyordu. Kendisi de son günlerde başkalarıyla çıkmış ve aynı şeyleri yaşamıştı, iyi Dr. Sondegard tavsiye etmişti.

"Her şeyin iyi olması için onlar ellerinden geleni yaparlar, sen elinden geleni yaparsın, ama her nasılsa âşık olduğun kişiyi düşünmeden edemezsin. Çıktığın kişiyle ilişkin bu şekilde devam eder. Sonra, senin gibi o da soğuk davranır, hatta yaralanır da. Ve bu yüzden de bütün gece berbat olur."

"Beth'in erkek arkadaşı onun başkalarıyla çıktığını biliyor muydu?"

Marcie başını salladı. "Onları izledi."

"Bu bildiğin bir gerçek mi?"

"Evet. Beth gördü onu. Bir keresinde Beth ve yanında-kini sokakta izledi. Beth geri dönüp kendisini rahat bırakmasını söyledi."

"O ne yaptı?"

"Çıktığı çocuğu yumruklayacağı tehdidinde bulundu."

"Yumrukladı mı?"

116

"Hayır. Sonra uzaklaşıp gitti."

"Öyleyse çok tartışıyorlardı?"

"Her zaman."

"Beth'e fiziki olarak acı verdiği konusunda bilgin var mı?"

"Beth bir kez kendisini tokatladığını söyledi bana. Ve ona inanıyorum. Öyle her şeyi abartacak kızlardan değildi."

"Onunla ilişkisini kesmeye hiç kalkıştı mı?"

"Birkaç kez."

"Ama olmadı?"

"Beth'in gerçekten bitirmek istediğini sanmıyorum."

"Anladım."

"Beth..."

Marcie durdu.

"Bir şey söylüyordun Marcie" diye nazikçe üsteledi Cozzens.

"Şimdilik önemli olduğunu sanmıyorum."

"Söylersen değerlendirmesini yaparım."

Marcie Cozzens'a baktı. "Hiç polise benzemiyorsun. iyisin ."

Cozzens gülümsedi. "Bu iltifatını arkadaşlarıma da söyleyeceğim."

Ama Marcie'nin cilveli hali hemen kayboldu. "Kusacağımdan korkuyorum. Beth hakkında bana söylediklerini düşünmeden edemiyorum."

Küçük ellerini küçük yüzüne kapadı ve hıçkırmaya başladı.

Cozzens kalktı, arka cebinden temiz, beyaz bir mendil

117

çıkararakkıza verdi. Öteki arka cebinde başka bir beyaz, temiz mendil daha vardı, işi gereği çok sayıda temiz beyaz mendil taşınması gerekliydi.

"Teşekkür ederim" dedi kız ağlama krizini atlattıktan sonra.

"Mendil sende kalabilir. Chicago kentinin bir hediyesi..."

Marcie hıçkırarak gülümsedi ve mendili küçük avucu-nda sıkıca tuttu.

"Beth'in erkek arkadaşının adını bilmem gerekiyor."

Kız ismi söyledi.

Marcie, Cozzens'ın bugün konuştuğu beşinci kişiydi. Hepsi hemen aynı şeyleri söylemişlerdi: Beth ve arkadaşı arasında kızgın, zaman zaman şiddete varan bir ilişki vardı. Görüşüklerinin hepsi de aynı adı vermişti.

Birkaç dakika sonra, birlikte yürüyerek bürodan çıktılar.

Marcie sarsılmış ve korkmuş görünüyordu.

Cozzens kolunu kızın beline doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Cozzens yaptığıının profesyonellik dışı bir şey olduğunu biliyordu, ama o anda başka ne yapabilirdi ki!

Dans pistindeki mutlu insanlara bir kez daha baktı.

Beth Swallows da bir zamanlar onlardan biriydi.

Onlardan biri olmasaydı, daha doğru ve süregelen zevkleri olan başka tür bir genç kadın olsaydı, şimdi yaşıyor olacaktı. Cozzens yeniden papazlık damarının tuttuğunu düşündü. Oysa o yanından, katı muhafazakâr yanından nefret ederdi. Karısı ve kızının da nefret ettiğı gibi. Kim oluyordu da bir başkasını yargılayabiliyordu?

118

Cozzens başıyla fedaiye iyi geceler diledi ve gece kulübünün o dumanını, gürültüsünü ve coşkusunu arkasında bırakarak soğuk, gümüşsü yağmura döndü. Mike Ham-mer'ı ve fötr şapkası, arabasına yürüyene kadar onu yağmurdan korudu.

Puckett ve Anne, Cobey ve Veronica ile restoranın dışında buluştular. Saat sekizi çeyrek geçiyordu. Yağmur, şimdi şiddetli biçimde yağıyordu. Hava sıcaklığı ise, akşamın başlamasından sonra sekiz derece düşmüştü.

Restoranın dekoru, Puckett'a Casablanca filmindeki barı çağırırdı. Uluslararası çapta ajanların ayrı küçük masalarda, yalnızca sekiz kişilik orkestraya bir parça bakarak, şık yemek giysileri içindeki yaşlı erkekler ve şık bayanların doldurduğu dans pistine asla bakmayarak yalnız oturmasını hayal etmek zor değildi. Burada da dik bir piyano vardı, ama piyanistin adı filmdeki gibi Sam değildi. Japon'du piyanist.

Müşterilerin birçoğu sigara içiyordu.

Oturduktan, ilk içkileri aldıktan ve menüye bakmaya başladıktan sonra, Anne, "Burası çok güzel bir yer" dedi.

Öteki üçü de Anne'le aynı görüşteydiler.

Cobey, "Burayı yiyecekleri için seçtim" dedi. "Izgaralarının çok iyi olduğunu söylediler."

"Öyleyse bana ızgara" dedi Puckett. "Şimdi menüye bakarak zaman harcayamam."

Bir kahkaha attı. "McDonald's'tan hoşlanmamın nedeni

119

buişte. Karar vermek için kara kara düşünmüyorsun."

Yemekler gelmeden önce, kırkların gece kulübü şarkıcıları gibi giyinmiş ufak tefek bir kadın, bebek odası mavisi spotun altında mikrofونun önünde durdu, WWII radyosunun çok çaldığı, aralarında /// Be Seeing You ve The VWhite Cliffs of Dover şarkılarının güzel versiyonlarının da bulunduğu bir potbori sundu.

Arkasından Cole Porter'dan şarkılar okuyan kadın, içten alkışlar alarak sahneyi terk etti.

"Kadın çok iyiydi" dedi Anne heyecanla. "Kesinlikle" dedi Cobey. Sonra kaşlarını çatı. "Dışarı çıkınca bir şeyin farkına varıyorsun" dedi.

Veronica merakla baktı. "Nedir o? Ne kadar güzel kız olduğunu mu?" Şaka yapmak istedi bunları söylerken, ama soğuk hava estirdi sözleri.

Puckett, Veronica'ya kısa süre baktı alıcı gözüyle. Onu bir tipin içine yerleştirmişti aklınca: Bir ünlünün güzel, saygılı, acı çeken ve başkalarıyla paylaşmaya alışkın sevgilisi... Ama şimdi yargısının yanlış olduğunu anladı. Veronica, ilk bıraktığı izlenimden çok daha karmaşıktı.

"Hayır" dedi Cobey. Ses tonundan Veronica'nın sözlerini ciddiye aldığı belli oluyordu. "Ben, dışarı çıkarsan, ne kadar yetenekli insan olduğunu görürsün, diyordum. Ve ne kadar azının keşfedildiğini..." Kolasını kutudan bardağa boşalttı ve bardağı şerefe kaldırdı.

"Bu AA toplantımıza 'alkolikler tatlısı' diyelim. Öyleyse, yetenekliler şerefine 'alkolikler tatlısı'... Ne kadar sürerse... Uzun da sürebilir." Anne başını salladı. "Aktör Charles Grodin'i bilir misiniz?"

120

niz? Oyunculuk üzerine bir kitap yazdı ve aynı noktaya dikkat çekti. Diyor ki, kendisinin başarılı olmasının tek nedeni, başarılı olmak için kararlı olmak ve yıllarca işe asılmak. Kimi birlikte çalıştığı aktörlerin pek çok insandan daha az yetenekli olduğunu söylüyor ve onların başarılı olmasının nedeni olarak da ya hiçbir şeye hayır dememelerini ya da kendilerinin besleyecek bir aileleri olmasını gösteriyor."

Yemekler geldi. Cobey'nin söylediği gibi çok güzeldi.

Yemeğin sonlarına doğru şarkıcı kız yeniden geldi. Dar, mavi gece elbisesi içinde titriyordu. Sarı saçları, Veronica Lake türü tutkulu bir güzellik veriyordu ona.

Bu kez son yılların parçalarını ve 1950'li yılların, daha rock şarkılarının plak endüstrisine egemen olmadığı yılların, şarkılarını seslendirdi. Red Sails in the Sunsefi, Natu-re Boyu, Tennessee Walt2u ve Three Coins in the Foun-tain'i söyledi. Dinleyen herkesten büyük alkış aldı.

Gece kulübünde şarkıcıya ilgi gösteren sadece iki kişi daha vardı. Biri, siyah smokininin kendisine uluslararası bir görünüm verdiğini sanan soğuk Polonyalı başgarsondu. Öteki ise, başgarsona kimliğini gösteren garip trenç-kot giymiş tıknaz bir adamdı.

"Siz polis misiniz?" diye fısıldadı garson.

"Cozzens" diye yanıtladı öteki de fısıltıyla. "Nerede o? Otelinden bana burada olduğunu söylediler."

Garson kaşlarını çatı. Restoranın gerçek televizyon yıldızlarını ağırladığı pek sık görülen bir şey değildi. Sonunda biri gelmişti, hem de yeni bir televizyon şebekesinde şov hazırlayacak olan Cobey Daniels... Ne olmuş yani?

121

Mike Hammer giysileri içinde soğuk bir polis gelmiş, her şeyi berbat edecekti.

Ve hem Chicagolu bir polis Cobey Daniels'la neden ilgilensin ki?

Ne yapmalıydı başgarson?

Etili elini kaldırıp batı duvarının oradaki bir masayı işaret etti: "Orda."

"Teşekkür ederim" dedi Cozzens fısıltıyla.

Ve Cobey Daniels'la konuşmak için yürüdü. Cobey, gözü bir başkasını görmeyecek kadar içmekle meşgul olduğu için, önce adamı dış görünüşüyle gördü.

Veronica, Cobey'nin şarkıcı kıza vurulduğundan endişe ederken haklıydı. Kızın göğüslerinin payet elbisesi içindeki hatlarını, yüksek notalarda ağzının narin ama erotik biçimde açılışını, elini spot ışıklarının loşluğunda ince ama seksi biçimde savuruşunu daha yakından görmeye çalışıyordu. Şehvetli marihuana düşü...

Masasına doğru yürüyen adamı görünce, her şey sona erdi. Cobey, onlarla başı fazlasıyla derde girdiği için, bir polisi hemen tanırdı. Birincisi, yalnızca gerçek polisler bu-nunki gibi trençkot giyerdi.

Ayrıca...

Ayrıca... Cobey, beş gece önce Beth'in dairesinde olanları bir daha düşünmemişti.

Görüntüler: Canice kesilmiş baş buzdolabında, yerde kan gölü...

Görüntüler: Cobey mahkemede... Savcı, Florida'da on dört yaşındaki kızla olan olay da dahil , Cobey'nin bütün suçlarını jüri önünde sayıp döküyor...

122

Görüntüler: Cobey buğulu, buharlı bir hamamda... İri— yarı ve çıplak iki kraliçe ona doğru geliyorlar... Yüzlerinde köpekbalığı sırtışı... Ganimetlerini parçalamaya hazırlar.

Cobey, trençkotlu adam gelmeden sandalyesini terk etmek istedi.

Polis, daha doğrusu, dedektif.

Kendisine doğru geliyor. Puckett kendisini kurtarırdı.

Puckett Cobey'nin sandalyesinde kıvrandığını gördü. Bir şeyden kötü etkilenmişti.

Puckett, Cobey'nin neden etkilendiği merak etti.

Tam o anda şarkıcı kız programını bitirdi. Bu kez alkışlar iki katına çıkmıştı. Kulübün patronu kıza verdiği ücreti arttırabilirdi.

Işıklar yandı. Kırmızı ceketli garsonlar koşuşturdu.

Dedektif masaya vardı ve söze başladı: "Herkes iyi akşamlar. Adım Cozzens. Chicago polisindenim."

"Benimki de Puckett" dedi Puckett elini uzatırken, iki adam el sıkıştı.

Ve sonra Cozzens Cobey'ye döndü, "Çocuğum, görmeyeli büyümüşsün."

Cobey, yakınlık kurmaya, yaltaklanmaya çalıştı. Ama gözlerindeki hasta ifade, bütün yüzünü kapladı.

"Cobey" dedi Cozzens, "Bunu senden istediğim için gerçekten üzgünüm. Barın oraya gidip biraz konuşabilir miyiz?"

"Ne hakkında?" diye sordu Cobey. Sesi titriyordu.

"Senin ismin, üzerinde çalıştığım bir davada geçti." Omuz silkti Cozzens. "Konuşmak için birkaç dakika ayırmanı rica ediyorum."

123

Cobey Puckett'a baktı. "Bu sence doğru olur mu?"

"Doğru olur Cobey. Artık yanıt vermek istemediğin sorulara yanıt vermek zorunda olmadığımı ve gerek bulduğun an bir avukat tutabileceğini biliyorsun."

Cozzens başıyla onayladı. "Doğru söyledi Bay Puckett. Çok doğru..."

Cobey Veronica'ya baktı. Elektrikli sandalyeye doğru ilerleyen bir hükümlü olabilirdi.

"Peki" dedi Cobey yutkunarak ayağa kalkarken. Koyu takım elbise ve beyaz gömleği içinde genç başarılı bir işadamını andırıyordu. Perişan Cozzens'ın yanında dururken, daha çok öyle görünüyordu.

"Geri geleceğiz" dedi Cozzens.

Bara yöneildiler. Beş altı adım atmışlardı ki, Cozzens, babacan bir tavırla kolunu Cobey'nin omzuna doladı.

"Tanrım" dedi Veronica. Gözlerinde yaş vardı.

"Her şey yoluna girecek" dedi Puckett, Veronica'nın tepkisinin anlamını merak ederek.

"Makyajımı tazelemem gerek" dedi Anne havayı yumuşatmak istercesine. "Benimle gelir misin Veronica?"

Veronica başını salladı ve Puckett'a, "O dedektifin Co-bey'ye her şeyi söylemesi gerekmez mi?" diye sordu.

"O da galiba şimdi bunu yapıyor" diye yanıt verdi Puckett.

Veronica'nın gözyaşları daha belirgindi şimdi. "Birkaç kez başı derde girdi diye, daima onu alıyorlar."

Anne, Veronica'nın elini tuttu ve restoranın arkasına doğru götürdü.

Puckett yerinde oturarak su kattığı viskisini yudumladı.

124

Sık sık ne olup bittiğini görmek için bara bakıyordu.

Cozzens ve Cobey yan yana bar taburelerine oturdular. Puckett Cobey'nin "alkolikler tatlısı"nı, yani diyet kolasını içtiğini görüyordu. Çocuğun içkiye karşı verdiği mücadeleye hayranlık duydu.

O an barın olduğu yerden bazı sesler ve haykırışlar

duydu.

Cobey'yi, Cozzens'ı taburesinden barın üstüne tam iterken gördü.

Cobey, bir anda bardan koşarak dans pistini geçti ve mutfak kapısına yöneldi.

Cozzens kalkıp onu izlemeye başladı, bir yandan da durmasını söylüyordu.

Ama Cobey duracak gibi değildi.

Arka kapının önünde duran küçük kalabalığı ite kaka kendine yol açtı.

Bağırışlar geliyordu. Arka kapı açıldı ve sonra gürültüyle kapandı.

"Kaçtı" diye bağırdı bazıları.

Puckett barmenin Cozzens'a bir telefon uzattığını gördü. Dedektifin ne yapmakta olduğunu anladı. Cobey'yi yakalama emri çıkartıyordu.

Kahretsin, neler oluyordu burada?

O arada Cobey bir hayli uzaklaşmış, yağmurlu Chicago sokakları labirentinde kaybolmuştu.

On dakika sonra Puckett ve Cozzens restoranın barında oturmuş içkilerini yudumlarken konuşuyorlardı.

Anne ve Veronica, konuştuklarını duyacak kadar yakındılar. Cozzens adı Beth olan genç bir kadından söz edin-

125

ce, Puckett Veronica'nın yüzünde meraklı bir ifade ayırmıyordu. Veronica bu ismi biliyordu.

"Boğazlanmış mı yani?"

"Sanırım bu söylediğiniz sözcük, en uygunu" dedi Cozzens, bir parça gülümsemeye kendini zorlayarak. "Size kıyamadığım için manzaranın ayrıntılarına girmeyeceğim."

"Peki Cobey'yi neden sorguladınız? Onun bu konuyla bağlantısı ne?" diye sordu Puckett.

Cozzens endişeyle Veronica'ya baktı. "Cobey o kızla, şey, aşk yaşıyordu."

Puckett Veronica'dan bir tepki bekledi. Ama hiçbir şey olmadı.

"Beth'in en yakın arkadaşı da dahil birçok insan söyledi bunu" dedi Cozzens. "Cobey ve Beth çok kavga etmişler. Bir araya getirdiğim parçalara göre, şiddete varan kavgalar."

Puckett, Cozzens'ın Cobey'ye sorular sormaktan başka seçeneği olmadığını ve Cobey'yi ciddi olarak şüpheli gördüğünü anladı. O an Veronica konuştu yavaşça. "Cobey'yi bilirim Dedektif Cozzens. Onu bilirim ve ona âşığım. Sizin söylediğiniz şeyleri yapacak biri olmadığını da kesin olarak biliyorum."

Cozzens içkisini bitirdi ve bardağını bara gereğinden biraz sertçe koydu. "Öyleyse kaçmamalıydı Veronica. Bunun bir yararı yok."

Puckett Cozzens'ın uzattığı elini sıktı.

"Yardım etmekten memnurluk duyarım Puckett."

"Umarım başka bir şey olmadan Cobey aklını başına toplar" dedi Puckett kaşlarını çatarken.

126

"İster inan ister inanma" dedi Cozzens, "ben de bunu umuyorum. Onu görmek istememin..." Veronica'nın çok dikkatle dinlediğini fark edince sözünün sonunu getirmede. "Her şeyin, konuyla ilgili herkes için iyi olmasını istiyorum."

Bu sözlerden sonra Cozzens başıyla selam verdi ve restorandan çıktı. Onca gürültü patırtıdan sonra, yemek eskisi gibi sürdü.

"Taksi çağırıp otelime gitmeyi düşünüyorum" dedi Veronica yavaşça. "Olup bitenlerden çok yoruldum." Solgun gülüşü acılı görünüyordu.

"Öncelikle Veronica" dedi Puckett.

"Ne?"

"Cobey seni ararsa, ona hiçbir şekilde yardım etme. Onu teslim olmaya ikna et. Tek doğru yol bu."

Veronica başıyla olur dedi. Anne'i yanağından öptü ve restoranın kapısına yürüdü.

"Zavallı Veronica" dedi Anne.

Puckett homurdandı. "Ve zavallı Cobey. Başında kahrolası çok büyük bir dert var."

127

Altıncı Bölüm

Cobey, zirvede olduğu dönemlerde, kendilerini "varoluşçular" diye adlandıran ve zamanlarının çoğunu Jack Kerouac'ı tartışmakla geçiren bir grup aktörle beraberdi. Caz dansları yapıyorlardı. Onlara göre, bir aktör başarılı olduysa, doğuştan bir bok olduğu içindi. Gücenmeyin Bay Gençlik idolü , Bay Nielsen Top 10, posterleri kurşunlara hedef olası Bay Billboard.

Bunlar 1980'lerin başlarında kalmıştı. Grubun stüdyosu Kuzey Hollyvwood'daydı (yoksa başka yerde mi?) ve sürekli bir kez James Dean'le seks yaptığını ima eden yaşlı bir homoseksüel tarafından yönetiliyordu.

Herkesin Montgomery Clift tarzı işkence sahnelerini öğrendiği oyunculuk dersleri arasında, Cobey'nin daha deneyimli ve cesur arkadaşları kızları toplayıp şarap partileri veriyorlar, saatlerce kötü filmler izliyorlar, bağırıp çağırıyorlar ve sarhoşları soyup bir hayli para ediniyorlardı.

Cobey'ye bir sarhoşun nasıl soyulacağını öğreten çocuğun adı Cavanaugh'tı. Üç kuralı vardı Cavanaugh'ın: a) daima koyu elbise giyilecek, b) daima maske takılacak ve c) daima zengin sarhoşlar soyulacak.

Cavanaugh ve grubu çoğunlukla Beverly Hills ve Mali-bu'daki park yerlerinde iş görüyordu. Çünkü oralarda çok

129

sayıdasarhoşa rastlanılıyordu ve oralardaki sarhoşların cüzdanlarında çok para ya da çalıntı mal alıcılarına kolayca satılabilecek çok sayıda kredi kartı oluyordu.

O sıralarda Cobey'nin paraya ihtiyacı yoktu, ama heyecanı vardı. Sarhoş soymaktan kendisinin de kabul edebileceğinden fazla zevk alıyordu. Tehlike onu çekiyordu. En sevdiği sözcük "varoluş"tu ve sarhoş soymak varoluş değilse, varoluş neydi?

Bir gece yüksek sınıftan ayyaşları çapullamaya gitmeden önce, Cobey hayli sinirliydi. Bir iki kez oralardan uzaklaşmak istedi. Bir kez Cavanaugh'ı aradı ve bir daha böyle bir iş yapamayacağını söyledi. Family L/fe'ta üç hafta adı sevimli yumurcak diye çıkan ve bundan kendine ün çıkaran Cavanaugh, korkak ve kancık diye nitelediği Co-bey'ye "ister gel ister gelme" dedi. Cavanaugh büyüktü, ama Cobey bir bok değildi.

Cobey gitti, altı yüz dolar ve bir Master Card Gold kaldırdı, kendini iyi hissetti.

Yazık ki, bütün bunlar mutsuz bir sonla noktalandı. Cavanaugh, bir gece kendisi sarhoşken sarhoş soymaya kalkıştı. Gözüne kestirdiği kel kafalı, tıknaz, bodur adam, siyah tekvando kuşak sahibi biri çıktı. Derken, Cavanaugh'ın boynu kırıldı ve bir Ferrari'nin yanına yığılarak öldü. Tıknaz ve bodur kel, kancık değildi. Olay Cobey'ye bu işlerden uzaklaşmak gerektiğini gösterdi. Actors Group'u terk etti, "Birisini başarılysa doğuştan bellidir" diyen bütün arkadaşlarını terk etti ve yılda iki kez ettiği kavgalardan birini yaptığı Lilly'ye geri döndü. Yeniden stüdyoya gireceğini söyledi ve kendisine başka yeni şarkılar bulmasını iste-

130

di. "Derhal" dedi Lilly, radyo ve televizyonlar yıllardır yeni parçalar istiyorlardı (Cobey kendini, eleştirmenlerin yaptığı her şeyin can sıkıcı olduğunu söyleyerek savunuyordu).

Şimdi bütün o yıllar geride kalmışken, Cobey sarhoş soymaya dönüş yapmıştı.

O polisten kaçmak için restoranı terk ederken ceketini almaya zamanı olmamıştı ve cüzdanını da ceketinin cebine koyma hatası işlemişti.

Sendeleye sendeleye, düşe kalka, sövüp sayarak, altına işeyerek dar sokaklarda koşarak iki saat geçirdi. Birisine teslim olmak istiyordu, birisine teslim olmaktan korkuyordu. Kendi kendisine Beth Svallovvs'u öldürmediğini söylemeye çalışıyor, ama pekâlâ öldürmüş olabileceğini ayırmıyordu. içkinin kendisini ne hale getirdiğini biliyordu ve Allah biliyor, o gece bir hayli içmişti, o yüzden her şeyi yapmış olabilirdi. Koşmayı sürdürdü.

Bir ara kendisini, Kaçak adlı dizideki Richard Kimble'a benzetti. Aslında hayata bakışı böyleydi; karanlık güçler peşindeyken cangılda kan ter içinde kaçmak...

Ama gerçek bir kaçak olmanın o kadar romantik ve varoluşçu bir şey olmadığı ortaya çıktı.

Gerçekte kaçak olmak, hele parası da yoksa, barınmak için bir tuvalet bulmak; yürürken dikkat çekmemeye dikkat etmek; acele etmek, fakat özellikle bir polis arabası görünce, dikkat çekmemek için daha az telaşlı görünmek demektir. Ve gece yarısından beri yağan gümüşsü yağmurdan korunmak için bir yer bulmak demektir.

Cobey'ye bunlar Cavanaugh'ı ve sarhoş soymayı hatırlattı.

131

Tanrı'ya, soyacağı sarhoşun papaz ya da bir başka kılığa bürünmüş bir deniz komandosu olmaması için yalvardı. Ne olur karşısına Skokie'den yaşlı şişman bir sigortacı ya da kahverengi takım içinde, ayağında hush puppi'leri olan bir Sears çalışanı çıksa...

Bir restoranlar bloku gördü ve yanındaki aralıkta karanlıkta pusuya yattı.

Şimdi kendisini Richard Kimble gibi değil, Gece Avcı-s/'ndaki Darren McGavin gibi hissediyordu. Üşüdü. Burnu akıyordu. Ötede fareler çöpleri kemiriyorlardı. Duygusuzca kendisini sorguladı. "Yapmadım mı o işi? Yoksa yaptım mı?"

Çoğunlukla çiftler geliyordu. Şişman, orta yaşlı, orta sınıftan çiftler... Bir iki orta yaş içkisiyle çakırkeyf olup Bu-ick'lerine, Oldsmobile'lerine ve Auidi'lerine binip gidiyorlardı.

Sonunda, 01.00'e doğru, çöp tankının arkasına çömel-miş Cobey, daha cesaret bulmuş ama ümitsizken, beklediği adamı gördü.

Boyu 1.60, kilosu 60 ya var, ya yoktu. Sarhoş bir balerin gibi yürüyordu. Belki de bir kolejde drama hocasıydı.

Her şeye karşın şansı yaver gidiyordu.

Adam Chevrolet'sini, Cobey'nin tam da ganimeti beklediği en karanlık köşeye park etmek için bayağı çaba göstermiş.

Anahtarı arabanın kapısına soktu ve tam o anda kış üstü oturdu. Adam gerçekten çuval gibiydi.

Cobey fırladı.

Coşkuya kapıldığını hissetti. Varoluş. Başka bir yolu

132

yoktu. Kahrolası varoluşçu bir sarhoş soyguncusuydu. Kulağa hoş geliyordu, fakat...

Cobey hamle yaptı...

Adamı boyunbağından yakaladı.

Kahrolasıcıyı arka üstü düşerek kafatasını taşlara çarpıp kırmaktan korudu.

inanılmazbir durum, bodur adam hâlâ ayakta ve anahtarı arabanın kapısındaiken horlamaya başladı.

Hâlâ ayaktaydı.

Cobey rüya mı görüyordu yoksa?

Adama arkaüstü düşmesin diye dayandı ve ceplerini karıştırmaya başladı.

Cobey, bir iki saniye içinde kredi kartlarıyla dolu ve gıcır gıcır yirmilikler halinde iki yüz dolar para bulunan bir cüzdanın mutlu sahibiydi.

Adamsa hâlâ horluyordu.

Cobey arabanın kapısını açtı, arabayı çalıştırıyormuş ve Dan Ryan'a doğru gaza basacakmış gibi adamı direksiyonun arkasına oturttu. Ama adamın başı koltuğun arkasına düştü. Yeniden horlamaya ve tükürük çıkarmaya başladı. Sanki güneş sisteminin dışındaydı.

Cobey, kredi kartlarını ve parayı aldıktan sonra cüzdanı adamın pardesüsünün cebine geri koymak istedi, O an adamın karısı ve iki şirin kızıyla yer aldığı bir renkli fotoğraf gördü. Böylesine iyi bir adamı soyduğu için üzüldü. Ama kimse varoluşçuluğun kolay olduğunu söyleyemezdi.

Cobey arabanın kapısını kapattı ve adam kışını üşütmesin diye dua etti. Ve sonra koşmaya başladı. Koştı, koştı...

133

Bütün gece açık olan bir eczane buldu. Kadın saç boyası, iyi bir makas, iki farklı güneş gözlüğü, diklemesine plastik şeritleri olan mavi vinyl bir topçu ceketi, iki çift iç çamaşırı, bir Ed McBain kitabı ve bir karton Lucky Strikes sigarası aldı.

Trafik ışıklarının yeşil yandığı gecenin o saatinde yağmurlu sokakta yalnız yürürken kuytu bir köşede Norman Bates'in gidebileceği türden bir motel buldu. Motelin önünde park eden en yeni araba, arka camı kırılmış ve deliğe karton yapııştırılmış 1982 model bir Ford'du.

Resepsiyondaki adam uyuyordu. Lobi yağmur, sidik ve şarap kokuyordu. Resepsiyoncu sıçrayarak şöyle bir bakındı ve "Yardım edebilir miyim?" dedi. Çerçevesiz gözlükleri, çiçek bozuğu yüzü ve kısık vahşi ağzıyla, Co-bey'nin her zaman gördüğü seri cinayetler işleyen katillere benziyordu.

"Bir odaya ihtiyacım var."

Adam Cobey'yi baştan aşağı süzdü.

"Bavulunuz var mı?"

Cobey elindeki poşeti kaldırdı.

"Poşet."

Resepsiyoncu başını salladı.

"Tamam."

Anlaşılan, burada kalanların çoğu büyük kâğıt poşetlilerdi.

Oda ölmek için kalınacak türdendi. Dar bir yatağı olar dar bir hücre. Pas içinde bir lavabo, kumanda aleti ölme

134

yanbir televizyon, mobilyaya dönüştürülmüş bir çift kontrplak, kırık bir ayna, deliklerinden beton zemin görünen havı dökülmüş bir halı, biri Cobey'nin her zaman gördüğü rezilce porno dergileri dolu iki çekmeceli bir masa... Ha, tabii ki tuvalet de iyi temizlenmemişti. Cobey ışığı söndürdü ve karanlığa saklandı. Çarşaflar kötü kötü ter ve başka şeyler kokuyordu. Aldırmadı. Sadece uyumak istiyordu. Olup bitenleri düşünmekten yorgun düşmüştü. Her şeyin pek çok anlamı vardı.

Sonunda, düzensiz bir uykuya daldı...

Anne sabah uyandığında, Puckett, giyinmiş ve kahvaltı arabasını getiren oda hizmetçisine kapıyı açmıştı. Kahvaltıda yağda çırpılmış yumurta, pastırma, tost ve iki koca fincan kahve vardı. Puckett kafein tiryakisiydi. Güneş canlılık veriyordu. Ortabatı'nın erken bahar günlerinden biriydi. Sıcaklık şimdiden otuz beş derecedeydi.

Anne duş alırken Puckett da çalıştığı araştırma şirketinin Los Angeles'taki bürosunu aradı. Orada saat henüz yedi olduğu için, Puckett Kevin McCoy adlı görevliye bir mesaj bıraktı. Eskiden bir dedikodu yazarının yardımcılığını yaptığı için, McCoy bütün şirket çalışanlarının bilgi de-posuydu.

Bir yıl önce, McCoy bürodaki herkese AIDS olduğunu söylemişti. Sonraki aylarda bir hayli güç kaybetti ve şimdi evinde çalışarak mesajlara telefonla yanıt veriyordu.

Telefonu kapattıktan sonra, Puckett, Anne'in takma

135

isimleyazdığı yazılardan biraz daha okudu. Hepsi birinci sınıftı.

Anne banyodan geldiğinde, bakır rengi saçları ıslandığı için koyulaşmıştı. Kahvaltıda Anne sordu; "Bu işe bulaşmak istediğinden emin misin?"

Puckett gülümsedi. "Cobey'nin elde edebileceği kadar yardıma ihtiyacı var. Hem benim bir zamanlar polis olduğumu unutuyorsun. Onların mantığının nasıl çalıştığını bilirim. Şimdiden Cobey'yi suçlu görüyorlardır."

"Üzerinde çalıştığın dava ne âlemde?"

"Bizim yoldan çıkmış kocayı izlemek için bir başkasını ayarladım."

Puckett kahvesini bitirdi, ayağa kalktı ve yanına giderek Anne'in çilli yanağını öptü. "Cobey'nin gerçekten yardıma ihtiyacı var. Çevresindeki insanlarla konuşmak istiyorum. Bakalım ne biliyorlar..."

Anne, Puckett'ın elini aldı ve yanağına bastırdı. Yumuşaklık ve sıcaklık hissetti. Puckett ise tatlı bir sevgiyle karışık şaha kalkan bir şehvet duydu.

"Haklı olduğumu biliyorum Puckett" dedi Anne. "Seninle daha fazla zaman geçiremeyeceğim sadece."

"Bunu ayarlarım."

"Söz mü?"

"Söz!"

Ve Puckett çıktı. Biraz daha kalsaydı, çıkamayacaktı.

Cobey, uyanır uyanmaz, saçını birkaç kez kadın saç boyasıyla, iyice koyulaşana kadar boyadı. Bildik sarışın görüntüsünden çok farklı bir görünüme kavuştu. Sonra soğuk bir duş aldı. Yumurtalarını küçülttüğü için soğuk suyla

136

duşalmayı yeğliyordu. Havluyla kurunurken titriyordu.

Sonra perişan, ucuz vinyl ceketi giydi, gözlerine de koyu gözlükleri taktı. Eski Actors Group'un eğitimi şimdi işe yaramıştı. Şimdi kentin ortalarındaki Slav kökenli punkçı çocuklardan biri gibi görünüyordu.

işte... Cobey kendisinden yeni bir kişi yaratmıştı. Bütün malzemesini paketledi, kâğıt poşete doldurdu ve odadan çıktı. Burada kalmaktansa bir ara sokakta yatmayı tercih ederdi.

Motelden ayrıldı ve yürümeye başladı. Ilık ve güneşli bir gündü. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu. Bütün bildiği, çevresinde çok sayıda ölü ve ölü yakma yerlerinin bulunduğuydu. Sefer taşı hayatın onur ve anlama sahip olduğu eski güzel günlerin anısına yapılmış paslı anıt mezarlar... Cobey'nin fabrika işçisi babası da aynı sefer taşı hayatı yaşamıştı. Ama şimdi...

Tabelasında Blatz Bira yazan küçük bir tavernaya girdi, inanılmaz ama, hem kahvaltı, hem öğle yemeği veriliyordu. Yine inanılmaz ama, masada oradan oraya koşuşturan hamam böcekleri sayılmazsa, kahvaltı hayli iyiydi. Ötede büyük kulplu bardaklarla Blatz bira ve peş peşe sigara içen altı adamın kendisini merak ve küçümsemeyle karışık izlemelerine aldırmadan, yağda pişirilmiş dört yumurtasını yedi. Adamlar çocuğun nereden gelmiş olabileceğini merak ediyorlardı. Bir hayli loş olan içeride bile koyu güneş gözlüklerini çıkarmamıştı. Buralardan değildi çocuk. Cobey yemeğini hızla yedi ve çıktı.

Güneşe minnet duydu.

Sonraki bir buçuk saati yürüyerek geçirdi.

137

Hava giderek daha ısındı ve çevre de giderek daha gü-zelleşti. Eski Victoria tarzı, yenilenmiş yuppie semti. Geçirdiği korkunç geceden sonra yuppie anneleri, yuppie çocuklarını yuppie cipleri ve karavanlarıyla dolaştırırken görünce, içini sevinç kapladı. Aydınlık ve temiz bir restorani olan küçük bir ticaret merkezi gördü. Tribüne gazetesi alıp restorana girdi, kendine bu kez hamam böceksiz bir kahvaltı söyledi, insanlar şık, temiz ve çekici görünüyorlardı. Bir daha dün geceki motele gitmek istemiyordu.

Chicago polisi gazetecilerle bir hayli içli dışlı olmalıydı. Yazmışlardı, evet... Cobey Daniels, buzdolabında bulunan bir genç kadın başı hakkında kendisine sorular soran Dedektif Cozzens'la görüşürken ansızın kaçtı. Ancak Chicago polisi hiçbir şekilde Cobey Daniels'ın gerçek şüpheli olduğu iddiasında değildir. Polisin tek istediği, Co-bey'nin kendilerini aramasıdır. Ondan sonra her şey yoluna girecek.

"Evetkahrolasicalar" diye düşündü Cobey. "Kıçımhapishaneye koyacaksınız ve bir hafta sonra da beni elektrikli sandalyeye oturtacaksınız."

Dördüncü kahvesini içerken bir kez daha denemeye karar verdi. Dün gece denemeye çalışmış, ama

sonra korkup vazgeçmişti.

Şimdi kendini daha iyi hissediyordu, kendine daha güveniyordu. Karnı toktu, iyi kamuflajı gerçek kimliğini gizliyordu.

Hesabı ödedi, garsona da bahşiş bıraktı. Sonra, önünde telefon kulübeleri sırasının bulunduğu ticaret merkezinden çıktı. Bir kulübeye girip numaraya baktı.

138

Telefon numarasını çevirip Bay Puckett'ın odasını istedi ve bekledi.

Uzun süre bekledi Cobey. Telefon defalarca çaldı. Kimse yoktu. Telefonu kapadı.

Puckett'la konuşmak zorundaydı, evet zorundaydı. Tek umudu Puckett'tı.

Ticaret merkezine baktı, mutlu kadınlar alışveriş yapıyorlardı. Birden kendini kötü hissetti, içini büyük bir korku kapladı. Ne cehenneme burdaydı?

Eski bir televizyon yıldızıydı, katil değil...

Ya da katil miydi?

Ticaret merkezinden ayrıldı ve yürüdü.

Wade Preston, son haftayı geçirdiği kentten ayrılacakken, hafta sonunda sabah on birde gelen istek üzerine, onları kıramayarak pan kulübü üyeleriyle buluşmaya karar verdi. Yolda giderken, özür bildirerek pan kulübünden erken ayrılabilceğini düşünüyordu.

Kendi kendine acı acı gülümsedi. Birkaç gün önce, Anne Addison'a boş zamanı olursa bazı geceler kullanmak üzere yatının bir anahtarını vermişti. Bu iyi bir mazeret olabilirdi, güzel bir kadın botunda kendisini bekliyordu.

Bu pan kulübündekiler, Marshal'ın küllerini hep taşıyacağını düşünüyor olamazlardı, budala piçler .

Her zamanki ucubeler, hilkat garibeleriydi onlar. Kendisini sevenler sürüsü banliyö otelinin lobisinde kendisine doğru gelirken, kovboy kahramanların sonuncusu Wade

139

Preston, gülümsemek için kendisini zorladı.

Öndeki biri, baştan aşağı kovboy gibi giyinmişti. Deri kovboy tulumunun üstündeki gümüş kemer tokası cant kapağı büyüklüğündeydi. Deri yeleğinin göğsünde kasaba şeriflerinin taktığı iri altı uçlu bir rozet vardı. Kocaman çeneli adam, en az 180 kilo çekerdı. Ve tabii adam bütün grubun sözcüsüydü.

"Mutlu gün batımları Marshal!" diye bağırdı adam lobinin karşı yanından.

Bavullarını üst kata çıkaracak belboy bekleyen özenle tıraş olmuş, mavi avukat giysileri içindeki şık bir adam, mavi gözlerini dikmiş ucubelere bakıyordu. Bağırış çağırışlara küçümseyerek gülümsedi, yüzündeki alaycılık her şeyi açıklıyordu. Ne kadar da acınacak şeylerdi böylesi gösteriler. Ucubelerin taşıdığı yazıyı

okudu: VVADE PRESTON PAN KULÜBÜ, CHİCAGO BÖLÜMÜ... Adam sonra, olasılıkla yatağa atacağı genç ve güzel bir kızla buluştu. Kız da aynı küçümsemeyle baktı bir süre. Koca koca insanlar, hâlâ nelerle uğraşıyordu? Tanrım ...

Starlite Oteli ve salonu, Skokie'nin hemen dışındaydı ve sabahın on birinde salon satıcılarla doluydu. Eskiden burada sadece erkekler olurdu. Ama şimdi, Xerox, IBM ve büyük ilaç firmaları yüzde elli kadın çalıştırmaya başladığından bu yana, ortalık kadın kahkahalarıyla çınlar oldu. Kadınlar erkek rakiplerine göre daha sıkı, daha çılgın ve bayağı oluyorlardı. VVade Preston'ın kendi deyimiyle liboş-lara karşı olmasının bir nedeni de buydu. Neden iki cinsin üstünü olan kadınlar budala ve kaba erkeklere benzemek ister?

140

"Marshal Drake, sizinle buluşmak çok güzel" dedi şişman adam Preston'ın elini kaparken.

"Neden bana yalnızca VVade demiyorsun?" dedi Preston, utanmış gibi... "Benim gerçek adım bu. Marshal Drake yalnız dizideki adım."

Adam hayal kırıklığına uğramış göründü. "Eh, elbette" dedi. "Elbette."

Sonra diğerleri de Preston'ın çevresini kuşattı.

Tanrıya şükür ki, içlerinden yalnız biri bütünüyle kovboy giysisi giymişti. Ötekilerde mahmuzlar, geniş kenarlı fötr şapkalar, küçük şerif rozetleri, işçilerin giydiği ekose gömleklerine işlenmiş kovboylara özgü kaytanlar gibi şeyler vardı sadece.

Dışleri hayli sararmış sıska bir kadın, uzanarak sağ yanağına kocaman, ıslak bir öpücük kondurdu. "Yirmi beş yıldır bunu yapmak istiyordum" dedi kadın.

Diğerleri kıkırdadılar, alkışladılar, kadının ve Preston'ın sırtını tapışladılar.

"Ben Keeny" diye haykırdı kadın. "VVade Preston Pan Kulübü Chicago Bölümü'nün sekreteriyim."

Keeny. Tanrım, isimleri bile yabancıydı.

Preston yeniden gülümsemek için zorladı kendini. "Ne kadar hoş."

Hostes olarak hizmet eden güzel kız, bulunduğu yerden bakıyordu. Preston'ın da kendisi gibi bütün bunları acımacak şeyler olarak düşündüğünü anladığını belli eden kız Preston'da sempati uyandırdı. Kız ve Preston da aynı kulübün insanlarıydı; görünüşleri hemen hemen bütün ülkelerde para eden güzel görünüşlü insanlar kulübü.

141

Preston, kısa süre önce bu pan kulüp etkinliklerini başlatmıştı. Çünkü, Clint Eastwood'un The Unforgiven'ın başarısından sonra, Hollywood'da vwestern filmleri yeniden gündeme girmişti. Wade Preston yedi yıl süreli Town Marshal (tamamı renkli, çok sayıda etkili konuk oyuncuların olduğu) dizisinin sahibiydi ve diziyi yerel istasyonlara satarak birkaç milyon daha kazanmayı planlıyordu.

Bu da, dizinin promosyonu için bu pan kulüplerini yeniden harekete geçirmek demektir. Yazık ki, son on beş yıl boyunca bunu yapmayı hep reddetmişti. Yapılacak tek iş, bütün o ucube ve hilkat garibelerine

yılda iki kez vergiden muaf haber bültenleri göndermek, VWestern Jamboree'de eski western yıldızlarının (çoğu homoseksüel, alkolik ya da her ikisi birdendi) katılacağı bir program düzenlemek ve sevenlerin ödemeli olarak gönderdiği yıldızları imzalayıp onlara geri göndermekti.

Ama şimdi burada gerçek piçlerle buluşmuş, onları o korkunç kılıksızlıkları içinde görüyordu.

"Gitmeye hazır mısın Wade?" diye sordu Keeny ya da Kenny ya da Kitty ya da adı her neyse...

"Nereye?"

Önünde pullarla Marshal Drake yazılı beyaz kovboy şapkasıyla kadın başını salladı. "Bugün için özel bir oda kiraladık. Yani hepimiz katkıda bulunduk."

Ve tam o anda, tekerlekli iskemlede oturan kadın, dizlerine örtülü battaniyenin altından bir çata pat tabancası çıkararak havaya ateş etmeye başladı.

Lobideki güzel bir çift, çata pat tabancasının sesi üzerine sıçradı ve dik dik baktı. Önce korkmuş gübündüler.

142

(Toplumumuzda bugün, çoğumuz şiddetle her an, her yerde karşılaşabileceğimizi biliyoruz.) Sonra Wade Pres-ton'ın çevresine köpekler gibi toplanmış ucubeleri ve hilkat garibelerini gördüler. Tiksintilerini ve hoşnutsuzluklarını belirgin biçimde gösterdiler.

Ve o anda, özel konferans salonunun kapısı açıldı ve Town Marshal'ın film müziği gümbürdemeye başladı.

Tekerlekli sandalyedeki yaşlı anne, çata pat tabancasına yeniden davrandı.

Dışleri sararmış kadın bütün yüzüne yeniden büyük, ıslak ve şapşal öpücükler kondurmaya başladı.

Arka taraftaki adamlardan biri, daha önce hiç konuşmayan biri, korkunç, kekeme birinin titrek bir sesiyle, "Bi biıııı, ke kes sinlikleeee, se seniiiii sev viyoruz Marshal D drakeeee" diye bağırdı. Ve sonra VVade Preston, Town Marshal film müziğinin çalındığı (O tabancalı adam/ asla kaçmayacak adam/ Town Marshal/ Town Marshal) odaya itildi.

Yaşlı anne, onu içeri alıp kapıyı kapatana dek iki kez daha ateş etti.

Preston omuzlarını dikleştirdi ve yüzüne kasıntı adamlara özgü bir sırtış yerleştirdi. Onlara bir saat vermeyi kararlaştırmıştı, ama yapabilirse daha erken kaçacağından emindi.

143

Yedinci Bölüm

Cobey'nin Notları Konu: Wade Preston

K'onu; Wade Preston'ın gerçekte ne olduğunu nasıl anlamış olmam ve birbirine sarmalanmış kahrolası her şeyin uyumudur. Öyle bir öykü ki, editörler yazarların kışlarını yer. Şunu da biliyorum, buradan kaçıp kurtulduğum ilk an, notları o kahrolası homolara satmaya çalışacağım.

Her şeyin uyumu.

Şöyle ki: yıl 1989. Bir yıldır dışarıdaydım. Soyunuyordum. Sunset soyunması tabii ve bununla, kırmızılardan, mavilerden, sarılardan, üsttekilerden, alttakilerden, karşı-dakilerden ve onları küçük terli ellerime geçirebileceğimden söz ediyordum. Çünkü bir gece önce CBS'te o film ve o filmde Tim Flovvers vardı.

TİM-FLOVVERS.

Altı yıl önce, o çocuğu Amerika'nın bir numaralı sevimli, zeki genç televizyon yıldızı olarak saf dışı etmiştim.

Tim'in gösterisi dört yıl gösterimde kaldı. Bunu yedi yıl dorukta kalmak izledi. Bir televizyon filminde yapıp edeceği en iyi şey iki cümle söylemekti oysa.

En azından ben içmiyordum.

Kendime çok şey için kredi tanımam, ama en azından içmiyordum.

145

Hemen kalkıp televizyonu kapattım ve karanlıkta uzun uzun süre oturdum.

Bir gün, çok geçmeden, ben de bir Tim Flovvers olacağım. Bir televizyon filminde iki cümle... Ve belki de benim gibi bir iki kişiyle birlikte, üst sınıf orospularının eve gitmeden önce flört ettikleri, ömür boyu Porsche satıcılığı rolü...

Gece yarısına doğru Mindy'yi aradım, inanın bana, bu konuda kibirli değilim. Midny, yeraltı bağlantıları olan küçük bir cadıydı.

Radikal çıkışlardan sonraki dönemde, Ortabatı'nın arkasında bir yerlerde, bir bilim merkezini havaya uçurduğu gerekçesiyle federaller tarafından aranan Mindy, tam bir yıl SDSers'in iki kampusunda saklandı.

Radikalizmden sonra Mindy imajını seksüel etkinlikler düzenleyen ve cadılık, büyücülük yapan biri olarak değiştirdi. Asla tahmin edemezsiniz, Coldvwater Canyon'daki dükkânına kimler gider. Dünyadaki en büyük ikinci bankacılık şirketinin sahibi olmasına rağmen borç içinde olan babası, Mindy'ye hayli adam bulabiliyordu.

Neyse, Mindy tarzı sekse (Mindy ile değil tabii, onun yordakçılardan biriyle-Mindy'nin Minyonu, ne güzel!) ihtiyacım vardı. Şu hiç yeter demeyen ateşli, çılgın küçük Sunset Bulvarı kızlarından birine... Mindy'nin yordakçılardan birine... Çok sayıda kırmızı, mavi, sarı zihin açıcılarına... Ve çok miktarda güzel yiyeceklerine.

İhtiyaç duyduğum şey, Mindy'nin kaplıcasında dinlenmekti. Zayıf bedenimin istediği işte tam da buydu.

Oraya gittiğimde, sabaha karşı üç gibi olmuştu, insanların değiştiği ama rollerin aynı kaldığı Whole Sick CreW

146

oradaydı. Galiba o da Nuh'un gemisinin Mindy tarzıydı: her şeyden iki tane... Lezbiyen bir çift; homoseksüel bir çift; dördü de deri giysiler giyen iki motosiklet sürücüsü ve kızları; biri burnunda iğne bulunan, öteki gözlüklü aynı gruptan iki punk müzikçisi; Mindy'nin her zaman birlikte dolaştığı, Barnard ya da Smith türü güzelliği olan, benizleri soluk özel iki kız arkadaşı...

Ve 1968 türü sapıklıklar sürer giderdi. Kulak paralamasına yüksek müzik... Jefferson Airplane and Cream ve tek sevdiğim, benim gibi beyaz zencilere hitap eden Creden-ce Clearvater'ın dan dun parçaları...

Sonra herkesin barış yürüyüşlerine ve askerlik kâğıdı yakma eylemlerine, domuz Nixon'ın ne olduğuna, birinin bir polislin kolasına fark ettirmeden nasıl asit koyduğuna ilişkin anıları... Tan vakti çiği altında gelin, damat, rahip ve konuklar dahil herkesin çırlıçplak olduğu, ormandaki hayvanları bile etkileyen flüt ve gitar müziği eşliğinde yapılan o harika sabah evlilik törenleri anlatılırdı. Şu kahrolası ırkçı, homofobik, erkek, şovenist, kapitalist, domuz toplumun nasıl olduğuna geçilirdi. Chalie Manşon da belki kahrolası bir deliydi, ama en azından yüreği doğru taraftaydı.

Ve daha neler neler...

Bütün bir kuşağın dairesel sallanışı...

Ve sonunda kırmızılar ve maviler atıldı. VWoodstock kuşağının gözyaşları, kızgınlığı ve kibiri yetti. Arka yatak odalarında ne var ne yok bakmaya gittim.

Ne bulacağınızı hiç bilemezsiniz. Şanslıydım. Tek kişilik bir yatakta, o sokak güzellerinden biri uyuyordu. Sokak Qüzeli diyorum, çünkü ilk yaptığım şey, uyuşturucu bağım-

147

Isı olup olmadığını anlamak için giysilerine bakmak oldu. Mindy'nin yerinde çok bilinen bir olay oldu; bağımlılardan biri bir gün fazla miktarda asit aldı ve öbür tarafa gitti. Sokak güzeli diyorum, çünkü kot pantolonu, Grateful Dead yazılı tişörtü ve küçük beyaz bikinisi, özellikle bikinisi pisti.

Dışarı çıktım ve birkaç dakika sonra geri döndüm. Esrarla kendinden geçmiş kız uyanınca ölgün bir sesle sordu, "Ne yapıyorsun?"

"Görürsün" dedim. Ve yaptığım şey, elbette, küçük kovamda sıcak su, sabun, temiz ve yumuşak bornoz ile havlu vardı. Yaptığım şey ona sünger banyosu yaptırmaktı, küçük tatlı yüzünü ve tatlı vücudunu temizlemektir.

Bitirdiğimde, tam o anda yeniden bilincini yitirdiğine inanıyorum. Ben üstünde ve içindeyken gözleri açıldı ve "Wow! Sen Cobey'sin."

Sırıttım. Ve sonra onun küçük ortabatı parçası içinde inledik. Sonraki on bir saatin tamamı aynı şekilde geçti. Girip çıkan (daha doğrusu ben onlara girip çıktım) bir ya da iki sokak güzeli daha oldu. Çok iyiydim, ama öğleden sonra birilerinin bir şişe şarabı vardı ve...

ilk yudumu ve içkinin kamçı gibi etkisini hatırlıyorum şimdi. O yudumla, vagona yeniden düşmemek konusundaki bütün anlamsız usa vurmalar vs. konusunda bir daha kontrol sağlayamadım.

...Ve gece oldu ve öteki sokak güzeliyle yeniden yatak odasıdaydım. Mindy'nin de sokak güzeliyle yatakta olduğunu anladım ve...

Sonra ne olduysa, birisi tıpayı ya da başka bir şeyi çekmiş gibi ben de ereksiyon yoktu.

148

Bu uyuşturucudan olmadı (bazı nedenlerle), ama her zaman içkiden oldu (bazı nedenlerle).

Böylece az çok giyinip, 1960ların partisinin her nasılsa giderek sertleştiği salona doğru yalpaladım. Şimdi Beatles ve Stones temsilcilerini dinliyoruz.

Homolardan biri anlayamadığım bir şey söyledi ve onu ittim (bana benim homofobik olduğumu söyleme, çünkü çok sayıda insan, homo öfkesiyle ve gururuyla ve bütün o şeylerle bilindiğim için benim homo olduğumu düşünüyor.

Böyle başladığını biliyorum.

Bütün o şiddetli öfke. Ve homonun erkek arkadaşı beni arkaüstü itti. Birdenbire mutfaktayım ve herkes çevremde dikilmiş duruyor ve Mindy de orda ve sıcak su kovaşına batırıldığı bir havluyla kafamın arkasını temizliyor.

Mindy'nin, "Beyin sarsıntısı olduğunu sanmıyorum. Sadece çarptı, o kadar" dediğini duydum.

Hayal meyal insanların yüzüne eğildiklerini görüyordum (şu kütleyi bozan balık gözü lenslerinden görür gibi) ve gözlerimin içine bakıyorlar; endişeliler.

Diyor ki, "Özür dilerim onu ittim, Mindy. Ama Jace'i öyle ittirmesinin bir nedeni yoktu."

Diyor ki, "içki içer içmez tepemize göt kesildiğini gördüm, biliyorum. Hep böyle."

Diyor ki, "Onu bir yerlere gönder. O gelmeden daha iyiydik."

Diyor ki

Diyor ki

O gece on sıralarında Sunset'ın kötü tarafındaki bu küçük barın arka barakasında uyandım.

149

Başımın arkasındaki ağrıyı duydum. Bir yumru ve onun da ortasında bir yara kabuğu vardı. Beyaz gömleğim bütünüyle kana bulanmıştı. Neden olduğunu kestiriyordum. Kırmızı James Dean montumun fermuarını tepeye kadar kapatmaya karar verdim.

Barakada karşımda küçük, sinirli, ürkek bir kız vardı. Kim olduğu hakkında bir fikrim yoktu.

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"İhi" dedim.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"İhi."

Berbat dişleriyle gülümsedi. "Bildiğini düşünmemiştim."

Sahnedeki orkestranın ne kadar gürültü yaptığını fark ettim. Soluma baktım, horoz ibiği kesimli saçları pamukşe-keri gibi olan punklardan, şık takımlar içindeki dar kıçlı yuppilere kadar istediğiniz her türden çiftler pistte dans ediyordu. Mekân çılgıncaydı. Sağır edici müzik, insanlar birbirlerini duymak için daha fazla bağırıyordu. Hava içki, uyuşturucu ve sigara kokusuyla doluydu.

"Seni ağzıma getireyim" dedi kız. iovva'lı Keokuk ya da Wyomingli Jasper olabilirdi, ne fark eder... Kirli hippie giysileri ve ürkek, açlığını gösteren gözleriyle bunu yapmak zorundaydı. "Daha önce kimseye bunu yapmadım."

"Sanırım sana teşekkür etmeliyim."

"Kız kardeşim, o adam gelirken şoka giren bir kız bildiğini söyledi. Şoka girip ölen."

Başlarımızı masanın ortasına kadar yan yana eğdiğimiz için duyabiliyorduk. "Seninle kalmama izin vereceğini mi söylüyorsun?" dedi kız.

150

f"Ben ihı dedim." "Yalan söylediğini anladım." Sırttım. "Evet yalancıyım." "Defol git." Ve hemen ağlamaya başladı. Yanına varıp elimi omzuna koyduğumda küfretti ve yüzüme bir tokat attı. Ve sonra da çekip gitti. Kayboldu.

Sunset boyunca sürtüyordum. Hava dumanlıydı, yine de o diskodaki havadan iyiydi. Bütün baş ağrıları, sızılar benimleydi: susuzluk, sarsıntı, ne olduğunu bilmeden çok kötü bir şey yapacağıma ilişkin o ürkütücü korku.

Sonra yağmur başladı. Yol boyunca dizili bütün ucubeler ve öcüler barnacak yer aradılar. Arabamın nerede olduğu merak ediyordum. Buraya nasıl geldiğimi merak ediyordum. Cebimde kaç para olduğunu merak ediyordum. Bir zamanlar moda olan o restoranın önünde park etmiş Wade Preston'un büyük, rahat bronz Cadillac'ını gördüm. Ve kendimi öfkemden, yorgunluğumdan ve kâbuslarımdan nasıl kurtaracağımı anladım. Yaşlı iyi Wade içeride biftek paketletiyorsa, Wade kolesterolün kötülüklerine ilişkin uyanları düşünen o adamlardan biriydi, gelene kadar arabanın arka koltuğuna kayıp şekerleme yapabiliirdim. Beni uyandırdığı zaman evime bırakabilirdi. Bir menajer neye yarar başka?

Kilitli kapıyı açmak iki dakikamı, uykuya dalmak otuz saniyemi aldı. "Seni alçak."

"İş bu Jerry. Benim yerimde sen olsan, sen de aynı şeyi yapardın."

151

"Televizyon dünyasındaki bütün o çocukların Wade Preston'm nasıl alçak bir şantajcı olduğunu öğrenmelerinden hoşlanacaklarından endişe duymuyor musun?"

"Film dünyasındaki bütün o kadınların en çok hayran oldukları adamın her fırsatta baş yediğini öğrenmelerinden hoşlanacaklarını sanıyorsun?"

"Sen pisliksin Wade. Kahrolası bir pislik."

"Nasıl değerlendirirsen değerlendir Jerry. Ajansıyla anlaşmanı bitirmeye kalkışmasaydın, arkana asla bir özel dedektif takmazdım."

Derin gece. Araba okyanus boyunca hızla ilerliyordu. Camdan deniz kokusunu alabiliyorum.

Anlaşılan uyuduğum sırada koltukların arasına düşmüşüm ve Wade beni fark etmemiş.

Boğazım acıyor, işemem lazım. Korkunç başım ağrıyor.

"Senin ajansını bir şekilde bırakacağım Wade. Resimler olsun ya da olmasın."

Kimin konuştuğunu biliyordum. Wade'in tek süper büyük müşterisi Jerry Parker, ihanet adam şimdi aile babası rollerine çıkıyor, kırılmış saçları üzüntü vermek yerine o rolleri almasında yardımcı oluyor. Büyük adam Jerry. Kötü huylu. Jerry, kaşınması tuttuğu zaman adamı bir sandviç gibi yiyecek adamlardan. Wade, açığını yakalamış, üstüne gidiyor. "Peki Jerry, ajanstan ayrıl. Ama fiyatını biliyorsun. Bazı dergi ve gazeteler, yeni erkek arkadaşınla çekilmiş senin bazı ayıp resimlerini alır" dedi Wade.

"Alçaksın" dedi Jerry.

Sessizlik.

Ve sonra gece havası.

152

Mehtap.

Dalgaların gelip gidişi.

Koca Caddillac dar bir yolda ilerliyor. Pürüzlü yol, düz yol, yine pürüzlü yol. Tekerlekler uğulduyor.

"Evet, hangisi olacak?" dedi Wade.

Araba durdu. Jerry indi. İçerinin ışığı yandı. Anlaşılan öfkesine iyice yenilmişti, hâlâ benim farkıma varmadı.

"Beni aldın Wade, biliyorsun bunu. Ama bir gün..."

Ve o an kapıyı kapattı.

Işık söndü.

Uzaklaşan ayak sesleri.

"Homo" dedi Wade.

Araba yeniden hareket etti.

Öksürdüm.

Acı fren...

Wade elinde büyük, gümüş rengi magnumuyla arka koltuğa döndü. Silahı bana çevirdi.

"Orada, arkada ne yapıyorsun kahrolası?"

"Wade, ben..."

Ama bana ağzımı açma şansı vermedi.

Kafama magnumun namlusuyla vurdu ve "Burada duyduklarımı bir yerde tekrarlıyorsan, seni piç , seni kendi ellerimle öldürürüm. Anladın mı?" dedi.

Anladım...

Dediğim gibi, bu olay birkaç yıl önce oldu. Wade yaşlı Jerry'nin hayli işe yarar bazı resimlerini çekmek zorundaydı, çünkü Jerry Paramount'la mu It im i İyon dolar tutan üç filmlik anlaşma yapmıştı. Tahmin edin menajer kimdi? Yaşlı iyi Wade Preston'dan başkası değil.

153

Tabii, bana her cimrilik yaptığı zaman gizli bilgimi Wa-de'e karşı kullanıyordum.

"Parasını kes" dedi Lilly'ye.

Lilly bunu bana söyleyince, tek yaptığım, Süperman edasıyla telefonun almacını alıp WVade'i aramak ve uzun zaman önce o Malibu gecesinde Caddilacın arka koldu-ğunda yaptığım o küçük geziyi hatırlatmak oldu.

Ve ne istediysem aldım.

Ama Wade sonunda benden usanacak mıydı?

Beth'in kafasını kesip buzdolabına koyan Wade miydi?

Tanrı bilir, onu yapacak kadar benden nefret ediyordu.

Sekizinci Bölüm

ade Preston'ın yatı, limanda dizili bütün öteki büyük yelkenlilerden daha gösterişliydi.

Puckett yata öğle yemeğinden hemen sonra vardı. Oradaki herkes güzel, sıcak bahar gününün tadını çıkarıyordu. Göğüsleri tank gibi bikinili kadınlar; üst yanları çıplak, dizlerine kadar jeanslarıyla erkekler ve sahibinin yatının güvertesiyle iskele arasında durmadan gidip gelen güzel bir çoban köpeği.

Preston, beyaz gömlek, mavi ceket ve beyaz pantolondan oluşan resmi giysisi içindeydi. Geminin kaptanını oynamaktan zevk aldığı açıktı.

"Serinletici bir parça sıvıya ne dersin Bay Puckett? Ben bir cin tonik alacağım."

"Şimdilik hiçbir şey. Teşekkürler."

Preston, bir jön gülüşü fırlattı. "Terbiyeli ve erdemli adam. Etkilendim." Başıyla kabini ve alt güverteyi gösterdi. "Şimdi dönerim."

Puckett beklerken Michigan Gölü'ne baktı. Jack Lon-don'ın Güney Denizi hikâyelerini okuyarak büyümüş, uzun süre denizde bir yaşam düşleri kurmuştu. Düşü, dışarda durmadan ve şiddetle yağmur yağarken, bir Fiji Adası barında viskiyle geçen bir haftadan sonra bitti, intihar oranı-

W

155

nın yüksek olduğu böyle bir başka alan olmadığına kuşk yok.

"Neden gidip oturmuyoruz?" diye sordu Preston içkisiyle dönünce.

Güverteye sandalyeleri aldılar. Onlar tam otururken, üstünde ip gibi incecik bikini olan şehvetli bir sarışını yede-ğindeki su kayağında çeken kırmızı bir bot göründü. Bot kornasını öttürdü. Sarışın, güzellik yarışmasını kazananlara özgü çekicilikle gülümsedi ve el salladı.

"Lilly'den bir telefon aldım" dedi Preston, "ikimizin de sizi görmemiz gerektiğini söyledi. Cobey polis tarafından aranıyor. Yani siz de bir dedektifsiniz."

"Lilly başka bir şey söyledi mi?"

"Eh, yeryüzünü sarsacak bir şey değil. Sadece sizin sessiz, Allah'ın belası biri ve her şeye burnunu sokan, anasını bellemiş küstah bir diken olduğunuzu söyledi."

"Benden hoşlandığını biliyordum."

Preston güldü. "Hollyvwood'daki kimi insanlar, Lilly Carlyle'in nefretini bir onur işareti sayar. Onunla aşk yaşadığım için şanslıyım."

Preston, sözlerinin burasında sesinin tonunu alaycılıktan hüzne çevirdi. Sonra da Puckett'a baktı dik dik.

"Doğru" dedi Preston. "Bazı aktörlerin yaptığı gibi kendimin konuşulmasından heyecan duymuyorum. Gerçekten onu seviyorum." içkisini yudumladı ve yeniden yakına gelen su kayağındaki sarışına baktı. "Yirmi yıldır onunla evlenmek istediğimi her söylediğimde beni geri çeviriyor. Baktan bir şey değil mi?"

Preston biraz daha cin tonik aldı ve bardağını bıraktı-

156

ğında Puckett adamın tam tamına sarhoş olduğunu anladı.

"Cobey hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Ne soruyorsun Cobey hakkında?" dedi Preston sesini kısarak.

"Evet, denildi ki, 'Lilly geçen yirmi yıl boyunca zamanının büyük bir bölümünü Cobey'le harcadı'."

Preston gülümsedi. "Balık avlarsın değil mi Puckett? Ve o iş için iyi bir yer yakaladın, yatı kastediyorum. Cobey'i suçlamak için o kızın başını benim kesip kesmediğimi bilmek istiyorsun değil mi? Yani o küçük periden nefret etmemin bir sır olmadığını sanıyorum."

"Peri mi?"

"Oh, tam olarak homoseksüel değil. Ama tam adam da değil."

Puckett üstüne gitmedi. "Siz film kovboyu olmadan önce New York Buffalo'da diskcokey miydiniz?"

"Evetöyle Puckett. Ama Buffalo'da da her an kullanabileceğim iki demir topu atışım var."

Puckett buna inanmakta zorlanmadı.

Su kayakçısının şimdi bir arkadaşı vardı.

Sürat motoru yine korna çaldı. Kadınlar el salladı.

Preston onlara kısa, gergin bir selam verdi.

"Allah'ın belası AİDS" dedi Preston.

"AİDS mi?"

"Cehennemin dibi, evet AİDS.Eski günlerde o ikisini bu yata öylesine bir hızla bordalardım ki inanamazdın."

Sandalyesine yaslandı. Şimdi gerçek bir hüzne kapılmıştı. "Övünmüyorum. Gerçeği söylüyorum."

157

"Gerçeği söylediğinizden eminim. Ama Lilly ile ölümsüz aşkınıza ne oldu?"

"Alay etme Puckett. Alay edilmekten nefret ederim. Gerçek şu, Lilly'ye ölümsüz aşk duyuyorum, ama o benim evlilik tekliflerimi asla kabul etmedi ve ben de asla bağlılık yükümlülüğü içinde görmedim kendimi."

Hava güneşliydi ve deniz kokuyordu. Yakınlarda iki su kayakçısı kahkaha atıyorlardı. Sesleri küçük kızlarınki gibi masum ve sevinç doluydu.

"Cobey hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Puckett.

"Ne demek Cobey hakkında ne düşünüyorum?" "Onun Svvallovvs adlı kızı öldürmüş olabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Cehennemin dibi, evet, düşünüyorum. Lilly onun böyle bir şey yapabilecek çapta olmadığını söyledi ama... Lilly onun benim köpeğimi öldürmesini anlattı mı size?" Puckett başını salladı.

"Bir iki yıl önceydi. Lilly, her zamanki gibi, sığınaktan çıktıktan sonra da onu şımarttı. Ajansa 200 bin dolardan daha fazlaya mal oluyordu. Malibu'da oturmak zorundaydı, Maserati'si olmak zorundaydı.

Bundan sonra hiçbir dizide oynayamayacağını tam tamına biliyordu, insanlardan duyduğunuz bütün boktan şeyler yanlış. Bir gün yeter dedim. Cobey Daniels'a başka oyuncak, başka borç yok.

"Lilly'ye onun dokuzdan beşe düzenli bir iş bulması gerektiğini söyledim. Bir PR firması o sıralarda adam arıyordu ve iş Cobey için biçilmiş kaftandı. Çocuk yirmi altı yaşında ve beş yıldan fazladır hiç çalışmadı. Family L/fe'm

158

satışındangelen paranın üstüne bize ve iki-üç bankaya borçlandı.

"Neyse, Cobey Lilly'yi konuşmaya zorlayarak onun musluğunu keseceğimi öğrendi. Ertesi gün benim ırlanda setterim, o köpeği bir evlat gibi severdim, Prensi arka bahçemde ölü buldum. Birileri, evimin batısındaki tepeden, onu uzun menzilli bir tüfekte vurmuş."

"Cobey olduğunu düşündünüz?"

"Başka hangi cehennem olası yapardı? Lilly mi?" Suratını astı. "Tabii Cobey yaptı."

"Polis araştırma yaptı mı?"

"Evet, ama kaç para eder? Bir şey bulamadılar."

"Cobey'yle yüzleştiniz mi?"

"Uğraştım, ama Lilly'nin ona karşı zaafını biliyorsun." Preston kaşlarını çattı. "Lilly'nin hiç çocuğu olmadı. Belki sizde Betty Croker türü bir kadın etkisi bıraktığını biliyorum. Ama Lilly'nin bu ihtiyacını birisine annelik yaparak giderdiğini de biliyorum, işte o Cobey. Onu daha küçük bir çocukken aldı ve onun gerçek annesi oldu. Eminim bu hikâyeyi biliyorsun. Her neyse, o küçük periye yapmak istediğimi yapmama Lilly hiç izin vermeyecekti. Bir seçim yapmak zorundaydım; Lilly ya da Cobey. Ve Lilly'yi seçtim."

Bir yat geçti. Wade Preston'a benzemeyen beyaz saçlı bir adam el salladı. Preston da el salladı.

"Buralarda büyüdüm. Oak Park'ta. Burda bir yat bulundurmamın nedeni bu. Eski arkadaşlarımı görmekten hoşlanıyorum."

Yine jön sırtışı. "Küçük yerlerdekilere film yıldızı rolü oynamak çok zevkli."

159

Puckett mavi suya baktı. Bir yat hoş olurdu. Sadece kendisi ve Anne için. Salınarak gitmek ve o salıntıda aşk.

"Cobey birkaç aydır görünmüyor" dedi Puckett, dikkatini yeniden Preston'a yönelterek.

"Evet, hatırlıyorum. Lilly, onun gitmesine doğru çok neşeliydi, anlayabileceğin gibi."

"Bütün bu aylar boyunca nerede olabileceği hakkında bir düşünceniz var mı?"

"Üzgünüm Puckett, yok. Bana, bütün çocuk yıldızların başına gelen, zamanının ve şansının kaçtığı

gerçeğiyle karşı karşıya kalamadı gibi geliyor. O yaratılmıştı. Bu alçakça, ama işler böyle yürüyor.

"Demem o ki, kırk iki yaşına gelince eyer ve mahmuzları bırakmak zorunda kaldım. Kimse beni daha fazla istemiyordu. Şu sıralarda bir kablolu televizyon şebekesi benim dizimin son üç yılını yeniden yayına koymayı konuşuyor. Bu olursa, kariyerim yeniden yükselişe geçebilir. Sevenlerim ve o tepelerde yaşayan kovboylar için gösteriler ve toplantılar yapmam için küçük bir kaldıraç olacak. Gerçekten de yerel bir 'beni sevenler kulübü' için bir gösteri hazırladım. Tanrım, o dokunaklı piçler beni ürperti."

"Tam ve açıkça bir aktör" diye düşündü Puckett. Birisi ya da bir şeyin nasıl olduğu hakkında soru sorulunca, hemen konuşmayı kendisine getirebiliyor.

"Şimdi" dedi Preston, "Seni bana ait olan bu yattan atacağım. Belki oradaki kızlarla su kayağı yapmaya gidersin."

Puckett gülümsedi. "Sanırım AIDS sizi gerçekten etkilemiş."

Preston hafif hafif göbeğine vurdu. "Evetama en azın-

160

danpek çok anım var. Zavallı piçler, anılara sahip olmaya yetecek yaşta olana kadar zaman tarafından tükenmeye bugün başlıyorlar."

Preston elini uzattı, Puckett sıkıldı.

Kiraladığı arabaya geri dönene kadar Puckett en az yirmi bikinili kız gördü. Anne'i düşünmesi, şehvete kapılmasını önledi. Preston gibi bir adam olmayı gerçekten istemiyordu. Adam hem neşeyi hem kederi yaşıyor. Orta yaşlı adamların geçtiği dik ve sert yolun verdiği keder...

161

Dokuzuncu Bolum

Puckett o gün saat 14.35'te, Veronica Hobbs'un kaldığı otelin lobisindeydi. Veronica'yı aşağı inip yakındaki bir restoranda kendisiyle buluşmaya davet etti. Sesine, Veronica'nın bir davetten daha fazla bir şey çıkarmasına yol açacak bir hava verdi.

Puckett Veronica'yı beklerken, lobide rahat bir koltukta oturdu ve oradan oraya koşuşturan satış temsilcilerini izledi. Kadın ya da erkek hepsi kuru temizlemeden yeni çıkmış takımların içine tıklılmışlar; deodorant, parfüm, saç spreyi ve nefeslerinin güzel kokmasını sağlayacak bir sürü şey arasında kaybolmuşlardı.

Gözleri çok az uyumaktan daralmış ve karanlıktı. Kolları bavullar, çantalar ve öteki ağır tanıtım örneklerini taşımaktan yorgundu. Mideleri geçen akşamki bol baharatlı yemekten yanıyordu hâlâ. Bağırsakları boşluktan büzülmüş, ağızları çok fazla içki içmekten yara gibiydi.

Gövdelerini o sabah ağır uykudan kaldırdıklarında kendilerini iyi hissetmek için bol kafein, nikotin ve belli miktarda uyarıcı almışlardı. Kahrolası yatak çok yumuşaktı. Kahrolası uçak geçen gece çok geç alana indi, kahrolası müşteri görünüşe göre sadece beş dakika verecek tanıtım için...

163

Bu küçük satıcılar ordusu, sattıkları mal düşene, yerini tutacak başka mallar sürüme girip dağ gibi yığılana kadar satış işini sürdüreceklerdi. Eski Yunan'da da işportacılar vardı. Bu iş, insanoğlu uzak yıldız ve gezegenlere yerleşene kadar sürecek galiba.

Puckett, babası da o iş yaptığı için satış temsilcileri hakkında çok şey biliyordu. General Electric'e, yeni pazarlar açmak için ülke çapında harcanan otuz yedi yıl. Stresle, ayaküstü atıştırmalarla, içkiyle, sigarayla geçen bütün ömründe aslında her gün ölüyordu. Bir gün doktor mide kanseri dedi. Puckett'la annesi beyaz sade hastane yatağın karşı taraflarındaydılar. Yaşlı adamın titrek ellerini tutuyor ve ağlarken ağlamıyormuş gibi yapmasını görmemeye çalışıyorlardı. Teşhisin üstünden henüz üç hafta geçmişti ki, Puckett'la yaşlı adam arasında söylenmemiş, yapılmamış çok şey kalmıştı. Ertesi bahar öğle sonrasında otel lo-bisindeki Puckett, artık bir şey yapamayacağını biliyordu, ama gözleri yaşla doluydu. Ölümünün üstünden on bir yıl geçmiş olsa da, Puckett babasını düşündü ve hepsinin ötesinde, onu ne kadar çok sevdiğini, ona karşı ne kadar çok hata yaptığını anladı.

"Merhaba."

Baktı. Veronica karşısında duruyordu. Sarı baharlık bir bluz ve şık bir jeans giymişti. Sarı saçları yıkanmaktan parlıyordu. Çok iyi görünmesi gerekirken, tersine bitkin ve korkmuş görünüyordu.

"Merhaba" dedi Puckett ayağa kalkarak.

"Siz hazırsanız ben hazırım."

"Güzel" dedi Puckett.

164

Restoran, uzun ve çılgın bir günden kurtulan Loop işçileriyle tıka basa doluydu. Puckett hamburger, kızarmış piliç ve malt aldı. Her zamanki "kolesterole selam" menü-sünden şaşmadı.

"Tanrım, çok zayıfsınız" dedi Veronica. "Bunu nasıl başarıyorsunuz?"

Puckett gülümsedi. "Endişe diyetiyle. Çok yararlıdır."

Veronica da gülümsedi. "Görünüyor."

Puckett ciddi konulara girmeden önce yemeği bitirmelerini bekledi.

"Sizinle konuşmam gerekiyor."

Ses tonu Veronica'yı irkiltti. Korkuyla baktı. "Cobey hakkında mı?"

"Siz ve Cobey hakkında. Beth Swallows hakkında."

"Beth Swallows hakkında mı?"

"Dün gece Cozzens ile konuşurken sizin Beth Swallows'u tanıdığınız sezgisine kapıldım."

"Onu tanımak mı? Tabii ki hayır."

Puckett, Veronica'nın yalan söylediğini hissetti. Nedenini merak etti. "Söylediğiniz her yalan yalnızca Cobey'ye zarar verir, istediğiniz bu olmasa da..."

"Neden Cobey'ye zarar vereyim?"

Puckett başını salladı. "Neden bana doğruyu söylemiyorsunuz Veronica?"

"Sigara içmemin sakıncası var mı?"

"Yardıma olacaksa iyi olur."

Çantasından sigara paketini çıkardı ve küçük, ustaca işlenmiş altın bir çakmakla bir sigara yaktı. Böyle şaşaalı Şeyler akciğer kanserine yakalanmaya yardımcı oluyor.

165

Veronica bir an yere baktı. Puckett, kendisini hazırladığını duyumsadı.

"Benim onu öldürmüş olabileceğimi düşünüyor musunuz?" dedi Veronica. "Bu da bir olasılık." "Başını o biçimde keseceğimi?" "Cinnet geçiren kişi her şeyi yapabilir." "Benim deli olduğumu mu düşünüyorsunuz?" "Onu öldürdüyse, en azından o sırada cinnet geçiri-yordunuz. Ve o tür bir cinnet size görülmemiş bir kuvvet vermiştir."

"Öyleyse benim katil olabileceğimi mi söylüyorsunuz?" Puckett iç çekti. "Veronica, ben hiçbir şey söylemiyorum. Soruyorum. Cobey'ye yardım etmek istiyorum. O katil olabilir, şimdiye kadar öğrendiğim her şey bu noktada. Ama gerçekte ne olduğunu bulmak istiyorum." "Onu ben öldürmedim." "Güzel."

"Ama sanırım suçlular hep söyler bunu değil mi? Yani suçsuz olduklarını..." "Her zaman."

Veronica başını eğdi. Çok kederli görünüyordu şimdi. "Sadakat konusunda hiçbir zaman iyi olmadı o." "Üzgünüm Veronica."

"Demek istiyorum ki, işin garibi, öyle biri olmak için dürüstçe çabaladığımı düşünüyorum."

Puckett kadına baktı. Ağlamanın eşiğindeydi. "Neyse. Bir gün onu izlemeye başladım." Bir an ümitsizce gülümsedi Veronica, Puckett'a.

166

"Esin kaynağım siz oldunuz. Beni tanımaması için yeni giysiler aldım. Bu geniş yumuşak şapkayı, Joan Cravvford tarzı bu büyük gözlükleri... Ve otelinin lobisinde bekledim. O çıkınca ben..." Yine hızlı, ümitsiz gülümseme... "Gerçekte eğlenceli bir şey, değil mi?"

"Ne?"

"Birisini izlemek."

"Her zaman değil. En iyi arkadaşımı izlemeye ve çektiği fotoğrafları sonraki doğum günü partisinde arkadaşına fırlatmaya karar veren bir dedektif tanıyorum. Ne yazık ki adam dosdoğru dedektifin evine gitti ve bütün öğleden sonrayı dedektifin karısıyla dedektifin yatağında geçirdi. Bunun eğlenceli olduğunu sanmıyorum."

"Ben de eğlenceli olmalı diye düşündüm, ama gerçekte çok üzüntü verdi" dedi Veronica.

"Evet gerçekte öyle."

Veronica, fala bakar gibi kahve bardağını kendine doğru eğdi ve içine baktı.

"Bir fark var" dedi yine Puckett'a bakarken. "Benimle bir özel dedektif arasında yani."

"Ha?"

"Ben ne bulacağımı biliyordum."

"Cobey'nin sadakatsiz biri olduğunu göreceğini mi kastediyorsun?"

"Evet, ama ondan da öte... Kiminle birlikte olmaya gittiğini de biliyordum."

"Beth Swallows'u biliyor muydun?"

"Evet."

"Nasıl?"

167

Veronica yine durakladı, ama bir an... "John Lennon'ın biyografilerinden birini okudunuz mu?"

"Bir iki biyografi yazarının belirttiğine göre, Yoko Ono, John'ın güzel sekreterleriyle cinsel bir ilişkiye girdiğini gördü ama ses çıkarmadı. Böylelikle John ihtiyacını gidermek için dışarılara gitmeyecekti, her şey Yoko'nun denetiminde olacaktı. Yoko sekretere böyle olmasını istediğini söyledi. Ama sonra John sekretere âşık olunca Yoko kudurdu."

"Yani Svvallovvs'u Cobey'ye senin ayarladığını mı söylüyorsun?" "Evet."

Puckett oturmuş Veronica'ya bakarken, gizli servisteki eski şeflerinden birinin her zaman kendisine söylediklerinin anlamını kavradı: "Birbirimizin ne olduğunu bilmeyiz, ihanet sık sık masumiyet görüntüsü arkasına saklanır."

Veronica'nın anlattıkları, karanlık dönem komedilerinden çıkma bir şeydi, işte orada oturuyordu Veronica, kendine özgü solgunluğuyla resmi ve güzel. Birkaç dakika öncesine göre daha rahat görünüyordu.

"Bunun hastalıklı bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Veronica.

"İnsanları yargılamamaya çalışırım Veronica. Böylece yargılarımı kendime saklayamayacağım endişesine kapılmayacağımı düşünürüm."

"Yeniden aylıklığa başlamıştı. Bunu anlayabiliyordum." Puckett Veronica'yı konuşmaya teşvik etti. "Seilmeye ihtiyacı vardı ve arıyordu. Daha fazlasını fethetmeliydi, daha çok bakılmalıydı. Erkeklerin çoğu böyle nedense, sizin öyle olduğunuzu düşünmüyorum; bütün yaşamlarını karı-

168

lanını aldatmakla geçiriyorlar. Hiç şair James Dickey'yi okudunuz mu?"

Puckett başını salladı.

"Ucuz bir motelde gayri meşru cinsel ilişkiye giren iki kişinin, tam orgazm anında, ama bir an için nasıl hayat ve ölüme ilişkin bütün kaygılarından sıyrıldıklarını anlatan o büyük şiirin yazarı. Her biri sonra kendi hayatına döner, her şey yeniden üstlerine üstlerine gelmeye başlar, gövdeleri yaşlanmaya başlar, sokaklar daima pislikle doludur, yerlerini yeni insanlar alır... Eşlerinin nedense yeniden kendilerini genç ve yaşam sevinciyle dolu, kontrol sağlamış kişiler gibi hissetmelerini sağlamada nasıl yetersiz kaldıklarını anlatır. O yüzden erkekler ilk buldukları kadını, kendisi de evli olan ve ne olduğunu bilmesede aynı şeyi arayan kadını elde eder ve salaş bir motele koşturup orgazmlarında yeniden doğarlar. Anlıyor musunuz?" "Çok iyi anlıyorum."

"Cobey öyledir. Ama Cobey'ninki daha kötü, çünkü sadece ölümsüz olmak istemez, ünlü olmayı ve sevilmeyi de ister. On yılın bir numaralı televizyon yıldızı Cobey Daniels

gibi."

Puckett yeni kahve ısmarladı. "Beth Svvallovvs ile nasıl

karşılaştın?"

"Kimi zaman Cobey, 'Oyun için gitmem lazım' deyip bahaneler uydurur, gerçekte gizlice başkalarıyla olurdu. Yine böyle bir bahane uydurduğu o gece, bir gece kulübüne gittim ve Beth'i orada gördüm. Çok güzel, çok akıllı ve gece kulüplerinde rastlanmayacak türden bir kadındı."

"Nasıl?"

169

Veronica güldü. "Yani, bir kere James Dickey'nin kim olduğunu biliyordu." Uzandı, eliyle Puckett'in eline dokundu. "Özür dilerim, bundan kendimi alamadım. " Boğazını temizledi ve konuşmayı sürdürdü.

"Kendisini evli bulmadan önce, kolejdeki bütün son yılı boyunca o doktorla çıkmış. Ezilmiş. Mezun olduktan sonra buraya gelmiş ve o gece kulübüne gitmeye başlayana dek hiç dışarı çıkmamış. Klasik müzik, resim, edebiyat ve felsefi teselli dediği konularda çok bilgiliydi. Arkadaş olmamızı buna bağlıyorum."

"Cobey'yi geri kazanma planının neydi?"

"Bir denemeydi. Beth'le haftada iki üç kez buluşuyorduk ve Cobey ile olan sorunlarımızı anlatıyordum. Tam o sıralarda Albert Goldman'ın John Lennon biyografisini okuyordum ve o fikir nasılsa geldi aklıma."

"Planımı anlattığında Beth'in tepkisi ne oldu?"

"Çocukluk yaptığımı düşündü."

"Ama bu fikri zamanla benimsedi..."

"Evet."

"Sonunda evet mi dedi?"

"Evet."

"Onun Cobey'yle buluşmasını nasıl ayarladın?"

"Bir gece şovdan sonra sahne arkasına geldi ve Co-bey'ye hayranlık duyduğunu söyledi. Cobey'nin anında vurulduğunu gözledim. Beth çok güzeldi. Çok güzel..."

Puckett, Veronica'nın sesinde acı izi yakalayıp yakalamadığını düşündü bir an...

"Cobey onunla kaçamaklar yapmaya, görüşmeye başladı."

170

"Ne kadar sık?"

"Önceleri haftada bir ya da iki kez."

"Ama giderek çoğaldı..."

"Çok. Bu noktada..." Veronica durdu.

"O sırada sen ve Beth nasıl bir araya geliyordunuz?"

"Siz hâlâ onu benim öldürdüğümü düşünüyorsunuz değil mi?"

"Yalnızca soruma yanıt istiyorum. Başka bir şey değil..."

"Peki, belki anlayacaksınız."

"Neyi anlayacağım?"

"Bir gece Beth'e gittim ve aramızda korkunç bir kavga geçti. Bana Cobey'ye âşık olduğunu, Cobey'nin de ona âşık olduğunu söyledi. Buna inanamazdım. Büsbütün ihanete uğramış hissetim kendimi. Ben... ben ... Onu tokatladım ve evini dağıtmaya başladım. Kendimi kaybetmiştim. Kendimi tutamıyordum."

"Ama ona bir kezden fazla tokat atmadın..."

"Hayır."

"Cobey bu olanların ne kadarını öğrendi?"

"Bildiğim kadarıyla hiç."

"Sen söylemedin. Beth de söylemedi mi?"

Acı acı güldü Veronica. "Beth'le ikimiz durumlarımızı korumak istiyorduk. Cobey ikimizin de onun için yanıp tutuştuğunu anlarsa, yeni bir kız bulabilirdi." Acıyla gülümsedi yeniden Veronica.

"Cobey'ye âşıktım. Beth'in yardımını istememin nedeni buydu. Ama bunu anlamadığınızı hissediyorum."

"Anlamaya çalışıyorum. Kimi zaman olmak istediğimden daha fazla eski kafalı oluyorum."

171

Veronica yine uzandı ve Puckett'in eline dokundu. O an Puckett kendi kızını düşündü.

"Onun için çok korkuyorum" dedi Veronica.

"Ben de. Ben de Veronica..."

"Konuştuğumuza çok memnun oldum Bay Puckett."

Puckett hesabı ödedi. Güneşli ılık nisan öğleden sonra sırada Veronica'yı oteline geri götürdü.

172

Onuncu Bölüm

Cobey'nin Notları Konu: Veronica

Bırırım zamanı; dağlara çıkıp dört günlüğüne bir ku-fübe kiraladığımız, alelacele karar verdiğimiz ve Veronica'nın ilacını birlikte getirmeyi unuttuğu o hafta sonu tatilinden başlatmalıyım.

St. Louis'deki hastaneden çıkmamdan altı ay sonra oldu bu. Çatlak arkadaşım Veronica ile buluştum. Onunla gizli gizli buluştuğum günlerdi. Tanrım, Lilly ne kadar da nefret ederdi ondan...

Gerçi Veronica Lilly'nin nefretini çeken ilk kişi değildi. Gönderildiğim sübyan evinde, otuz altı yaşındaki kızıl saçlı öğretmenden ilk defa nefret etmişti. Depresyon tedavisi görüyordu ve bu yüzden elektroşok masasını benimle paylaşıyordu. Veronica ile buluşmadan önce, o kadınla ben, beyaz gömlek ve beyaz branda elbiseler giymiş daha iri yapılı çocuklar bizi yakalayıp iyi, gri doktora söyleyinceye kadar, odalarımızdan sıvışıp merdiven boşluğunda sevişirdik. Doktor da Lilly'ye söyledi. Histeriye kapılan l~Hly, bana, o kadının gece makasla odama gireceğini, penisimi kökünden keseceğini, her yere kan fışkıracığını söyledi. Lilly, o bencil kancık, öğretmen Kathryn'nin hoş, ptlı, kibar bir kadın olduğuna bakmadı bile. Bense, en ya-l'n ve saf yolla merdiven boşluğunda tek servetimizi birbi-

173

rimize sunmamıza karşın bunu fark ediyordum. Kathryn, Lilly'nin girişimiyle, onu bir daha görme ve konuşma şansının olmadığı uzak, çok uzak bir binaya gönderildi.

Ama ben size Lilly'yi ve tatlı Kathryn'i görmemin engellenmesinden bir buçuk ay sonra karşılaştığım Veronica'yı anlatıyordum.

Birincisi, Lilly'nin Veronica'nın görünüşünü kiskandığını sanıyorum. Şişko Lilly, altı yaşında beni ailemden koparıp aldığından beri hep kilo vermeye çalışıyordu. Kim derin iri gözleri olan ve fısıldar gibi konuşan, solgun, ince, sarışın bir genç kızdansa, şişman birini gözden çıkarmaz?

ikincisi, sanırım Lilly, Veronica hin zengin babasının hesaplarını, o hafta sonunda bana mali olarak

kendisinden nasıl kopabileceğimi söylemeye geldiğini de öğrendi.

Üçüncüsü, Lilly bana yaptığı yatırımdan endişeliydi. Aklımı başıma toplar ve acı veren, boktan Hollywood yaşam tarzımın içyüzünü anlarsam o yatırım tehlikeye girmez miydi? Kendimi düzene sokar, Veronica ile evlenir ve Virginia ya da başka bir yere gidersem, sahneleri büsbütün terk e-dersem ne olurdu?

Her neyse... Dağlardaki o uzun hafta sonunda, Veronica ile ben, bizi dedektif/eriyle sürekli izleten Lilly'den giz~ lenecektik. Çok güzel bir hafta sonuydu. Veronica hm telaşla Los Angeles'tan ayrılırken ilacını unuttuğunu öğrenene kadar...

Veronica haplarına bağlıydı. Haplarını düzenli almadı® taktirde , bir tür şizofreni hastası oluyordu.

"Gizlice evine girip hapları alayım" dedim, o "Hayır" de-di. Haklıydı belki. Bunun, Lilly'nin özel dedektiflerine yepl

174

biryerimizi belirleme ve bizi izleme şansı vereceğini söyledi.

İlkbir buçuk gün her şey güzeldi. O hafta dağlarda heyelanlara neden olan, kimi eski ve dar yolları sürükleyip götüren, dağ dereciklerini sele döndüren şiddetli ve vahşi bir yağmur yağdı.

Yağmur kesildiğinde, çamlarla kaplı tepelere tırmanmak için çok güzel bir hava vardı. Dağ sıralarına hayranlıkla bakarak, her dakika bir dağkeçisine, bir çatal boynuzlu geyiğe ya da Güney Amerika 'da görülenler kadar egzotik, tuhaf, renkli kuşlara rastlayarak yürüyorduk.

Güzel yemekler yedik. Yemekleri, kulübeyle verilen gaz sobasında birlikte pişirdik. Uzun uzun, acele etmeden seviştik. Hiç değilse bana biraz kültür katar diye, çokça klasik müzik dinledik.

Ve sonra o olay oldu. İş işten geçene kadar, hakkında bilgim yoktu.

Seviştikten sonra, kulübenin duvarlarını ve çatısını ıslatan soğuk gece yarısı yağmurunda, birbirimize sokularak, zevkli bir uykuya daldık.

Önce, kimi zaman gerçeklikten ayrılması zor, canlı bir rüyadaymışım gibi geldi bana.

Yatakta üstümde bir kadın vardı. Elinde bir kasap bıçağı ve bana saplayacak gibi tutuyordu. Benim adımı haykırıyor, " Piç! Piç !" diye bağıyordu.

Ve sonra bıçağı bana sapladı. Saplar saplamaz acıyla haykırdım, tam o anda da aklım gerçeğe döndü.

Bu, rüya değildi. Veronica ötemde yatakta diz çökmüş hâlâ ağlıyor, çılglık atıyordu. Beni bıçaklamıştı.

175

Ve beni yine bıçaklayacak gibiydi...

Sağa yuvarlandım, acı içinde yaktan yere başüstü düştüm.

Çılgılık atmaya başlamıştım.

"Ne yapıyorsun? Bunu neden yapıyorsun Veronica?"

Veronica elindeki kanlı bıçağı uzak bir köşeye fırlatıp inlemeyi kesene ve onun ilaçlarına ne denli ihtiyacı olduğunu anlayana kadar, omzumdaki acıyı duyacak durumda değildim.

Bıçak derine girmemişti, ama hayli kan akacak genişlikte kesmişti. Bir peçete kaptım ve yaraya bastım. Birkaç dakika içinde bütün peçete ıslandı.

Daha sonra elimde arabamın anahtarları, yağmur altında tökezleyerek yürüyordum. En yakın kasabaya sürüp bir doktor buldum. Beni salonuna alan doktor, sürekli yüzüme bakarak yaramı sardı, içki, tütün ve terli uyku kokuyordu. Yürürken eski ev terlikleri şlap şlap şlap ediyordu.

"Sen o çocuksun değil mi?" dedi.

"Hangi çocuk?"

"Televizyondaki çocuk."

"A, evet şu." Çocukça bir sırıtış. "Değilim. Ama ona çok benzediğimi söylerler."

işinibitirince sordu, "Yasaya ne dememi istiyorsun?"

"Yasaya mı?"

"Kahretsin, evet, yasa... Böylesi bir yarayı rapor etmek zorundayım."

"Neden?"

"Neden? Çünkü besbellî biri seni bıçaklamış. Bu cinayete teşebbüstür. En azından bedeninin bu bölümünde."

176

Neyse ki birlikte hayli para getirmiştım. Üç yüz dolar verdimona.

Ne kadar olduğuna bakmadan kıvırdı ve solmuş flanel

pijamasının cebine tıktırdı.

"Çok mal götürdün mü?"

"Ha?"

"Mal, bilirsin, hatun." Daha ben bir şey demeden sürdürdü: "Sen televizyondaki çocuksun, evet, bana laf anlatma. Sana mal sormamın nedeni oydu."

Adam dazlak, en azından dedem yaşındaydı. Altın taklidi küçük gözlüklerinin arkasında, küçük, kısık gözleri vardı ve her dakika geçtikçe daha çok yelleniyordu.

Kullandığı "mal" sözcüğünde edepsiz bir yan vardı.

"Bütün o mini etekli sürtükler... Bahse girerim onlardan bir hayli götürdün, değil mi?"

O çıldırtıcı konuşması, sırtışı, osurması ve imalarıyla beni kapıya kadar izledi.

Soğuk yağmura daldım ve hızla kulübeye sürdüm arabayı.

Işık sönüktü, içeri girdiğimde Veronica'yı lazımlığa eğilmiş kusarken buldum.

Onu giydirdim ve arabaya götürdüm. Deli deli bağıyor, abuk sabuk şeyler söylüyordu. Hıçkıyor, her ne yaptıysa bağışlamamı diliyordu.

Dönüşte, Los Angeles'a yarı yolda, "Rol ezberlemeye gidiyorum" dediğin gece seni Van Nuys'a kadar izledim. Buluştuğun o kızla ilgili her şeyi biliyorum" dedi.

Dönüp baktım ona. Öylesine güzel ve şizofrenisi içinde öylesine ulaşılamazdı ki... Kontrol panelinin uçuk yeşil ışığı-

177

ğında başka yaratıklar oynayıyordu sanki. Tavanda da yağmurun sesi vardı...

"Veronica, onun benim için anlamı yok."

"Bana ihanet ettin Cobey."

"Yanlış yerden bakıyorsun. Allah aşkına..."

"Hayır Cobey. Bakabileceğim tek yerden bakıyorum. Bana ihanet ettin..."

On bir saat ilaç tedavisi gördükten sonra iyileşti. Dairesinde, hiç çıkmadan tam iki gün kaldık. Eski gece yarısı filmleri izleyerek, kafalarımızı tütsüleyerek, hoşumuza giden ne varsa yiyerek ve çılgınca kahkahalı içki âlemleri yaparak... Böyle dur durak bilmeyen bir yolla özür diledim. Onu üzümüştüm çünkü. Ben bunları yaptıkça kendini biraz daha iyi hissediyor, kendine güveni geliyordu.

İkigece sonra o kıızı gördüm. Nedense bende deliliğin eşliğine götüren fırtınalar kopartan o Arthur Murray dans öğretmenini...

Bıçak yarası deride ince bir sıyrık izi bıraktı. Yarayı diken yaşlı sapık, kötü bir iş yapmıştı. Van Nuys'taki kızın yerini Scout's Honour rahibe okuluna giden bir Bel Air kıızı aldı. Ve sonra onun yerini de...

Bütün bunlar olurken Veronica yine de hep vardı. Yalnızca bir kez, kızlardan biri benim daha çok ilgimi çekmeye kalkıştığı zaman sorunlarımız oldu.

Sanırım Veronica, aklımın başımdan gitmiş görüldüğüm o sıralarda kuşkulandı.

Ama Beth Swallows öldürüldükten sonra ve ben bu işi kimin yapmış olabileceğini düşünmeye başladığım zaman. ...

178

O gece, elinde o kasap bıçağıyla Veronica'nın üstüm-deki hayalinin zihnimde canlanması, çok zaman almadı... Bana sokmaya yönelmiş durumda... Bütün o öfke...

Bütün o ihanete uğramışlık duygusu Veronica

\\

179

On Birinci Bölüm

Akşamüzeri. Chicago göğü kanayan bir kızılık. Ayın altınsı yuvarlağına karşı duran siyah işhanı yapıları. Yatakta. Sevişmekten terlemiş gibi. Anne'in başı Puc-kett'in kıvrılmış kolunda.

"Puckett? Beni sevdiğini söyleyecek misin?" "Ne zaman?" "Örneğin şimdi."

Onu tanıdı. Orospu garson kadın onu tanıdı.

Cobey, Union Station yakınlarında küçük bir yerde akşam yemeğine oturdu. Puckett'a daha erken ulaşmada başarısız kaldıktan sonra, kalabalıkta kaybolarak gezinip durdu ve sonunda buraya geldi. Akşamın bu erken vaktinde, burası Amtrak istasyonuna gitmeyi bekleyen insanlarla doluydu. Çoğunluğu, çalışan sınıfların havı dövülmüş giysilerinden giyen, dudaklarında emekleri boşa çıkmış Amerikan gezginlerinin havı dökülmüş gülümsemesi olan yaşlı insanlardı. Aralarında Kaliforniya'ya giden Southhern Route treninin hareketinin altı saat ertelendiğini konuşuyorlardı. Mekân kahve, sigara ve kırmızıbiber kokuyordu.

181

Cobey kızın dikkatini çektiğini anladığı sırada, Amtrak'ı düşünüyordu; karlı dağ tepelerinden gitmek, kayalık vadileri ve nehirlerin gümüşsü uzanışını seyretmek...

Kız en azından güzel olmaya çalışabilirdi. Oysa, itici, sivilceli, terli ve sinsi görünüşlüydü. Beyaz polyester forması lekeliydi.

Bardakları musluğun altına koyarken, bir yandan da Cobey'yi izliyordu. Alıcı gözüyle. Kim olduğunu tam tamına bilerek...

Cobey biberli sosisini geri koydu. Yiyemedi. Ne yapacağını bilmiyordu.

Tanımdıysa eğer yerinden fırlayıp kaçmalı mıydı?

Beyaz gömlek, kirli beyaz pantolonlu tıknaz bir adam mutfaktan çıkıp geldi, iri, etli omuzları, solunda solgun gemi çapası dövmesi olan iri etli kolları vardı. Kuşkusuz Temel Reis amcasına bağlılığın bir işareti...

Dazlak ve terli adam, musluktaki sivilceli kızı geçti. Anlaşılan adam kızı çimdikledi. Çünkü sırtırken, kızın

kasıkları öne doğru sıçradı, belli belirsiz anlık bir hiddet yüzünü ekşitti. Sonra kız arkaya eğildi ve adama bir şeyler fısıldamaya başladı.

Kız konuşurken, önce adamın bakışları özellikle bu yana yöneldi. Adam dinlerken havaya bakar gibi yapıyordu.

Ama hemen gözleri restoranı taradıktan sonra, Co-bey'ye varınca durdu.

Şimdi adam da Cobey'nin kim olduğunu biliyordu.

Kız birkaç söz daha söyledi. Adamın bakışları daha dikkatli oldu. Adam ön kapıya, sonra da kendisinin geldiği arka kapıya baktı.

182

Buradan çıkmanın sadece iki yolu vardı.

Cobey kalktı.

Adam belirgin biçimde gergindi.

Cobey, kendini kaybetmişçesine ön kapıya baktı. Adam hemen kızın olduğu yandan ayrılıp tezgâhın kenarına kadar geldi.

Cobey hızlı ve emin biçimde yürüdü. Adam da aynı şekilde yürüdü.

Cobey döndü ve yaşlı halk kalabalığı içinde kendine ön kapıya giden yolu açmaya çalıştı. Önündekileri sertçe itti. Yaşlı bir kadın kendisine edepsizce sözler sıraladı.

Cobey itip kakmayı sürdürdü. Kapıya kadar bunu yapmak zorundaydı.

"Hey!"

Ses bütün konuşmaları bastırdı ve bütün gürültü patırtıya rağmen mutfaktan geliyordu. Kime ait olduğunu biliyordu.

"Hey! Onun buradan çıkmasına izin vermeyin."

Cobey'nin başka seçeneği kalmamıştı. Beddualarına ve yakınmalarına karşın, son yaşlı insanlar düğümünü itmeye hamle etti. Ve sonunda kapı koluna el atabildi.

"Hey! Dur!"

Sokak; alacakaranlık, yoğun trafiğin gürültüsü, yüzyıllık tren istasyonu kokusu, ısı ve mazot.

"Orospu çocuğu! Dur dedim!"

Adam, neredeyse yuvarlanacak kadar hızla kapıdan fırladı.

Cobey koşmaya başladı. Kırmızı ışığa rağmen karşıya geçti. Çalan kornalar, küfürler... Kaldırıma çıktı. Yüzler ra-

183

darekranında yanıp sönen noktalar gibi bir görünüyor bir kayboluyordu. Altın dişli siyah adam, büyük burunlu beyaz adam, beyaz türbanlı siyah kadın, çocuk arabası iten hoş yüzlü beyaz kadın... kaçıyordu ...

Adam da arkasındaydı...

Adam, o yaştaki birine göre iyi ve hızlıydı. Elli yaş dolaylarında olmalıydı, ama koşması yirmi yirmi beş yaşındakiler gibiydi.

Cobey koşmayı sürdürdü.

Daha çok çalan korna... Daha çok küfür... Bir kaybolan, bir görünen daha çok yüz...

Cobey, zemininde pürüzlü, eski taşlar olan, sonsuz sayıda çöplük dolu bir aralık gördü ve daldı. O an burkulma hissetti. Her gün egzersiz yapıyordu, ama olup bitenlerin stresi öldürücüydü. Nefes alışı büyük, sıcak ve gürültülüydü. Bacaklarının, hep taşımak zorunda kaldığı bedenini taşımasının olanaksız olduğunu hissetmeye başladı.

Düştüğünün bile farkında değildi.

Ayakkabısının ucu pürüzlü taşlardan birine takılmış ve yere kapaklanmıştı.

Kendi sesini duydu; sıcak, güneşli bir günde yaralanmış olmaktan korkan ve ciğerleri sıcak havayla kavrulan ve sidik torbasını boşalmak için feryat eden bir çocuğun sesi...

Ve sonra yüzüstü yuvarlandı.

Adamın ayakkabısının tok şlap şlap şlaplarını duydu. Cobey, aralığa yeni girmiş, çöplüklerle bidonlar ve arka kapı girişleri arasındaki dar geçitten gelen adama bakmak için döndü.

184

Adamın cesaretlendiği belliydi. Yüzüstü yerde yatan Cobey, tam bir hedefti. Ellerini yumruk yaptı. Cobey, buraya kadar hanım evladı gibi kaçmıştı. Şimdi gerçek erkeklerin başına gelen, günahın ve cezanın şiddeti gelecekti

başına.

Çok zevkli olacaktı bu.

Cobey'nin döndüğünün ve kaydığının farkına varmadan üstüne atladı.

Adam atlarken elleri Cobey'nin boğazına sarıldı. Ama Cobey'nin ona bir sürprizi vardı.

Cobey'nin fazla güç harcamadan salladığı, beyaz muşta doğrudan adamın yüzüne gömüldü.

Video oyunu seyrederek gibi... Yüz muşta ile buluştu ve arkasından gelen vuruş bu kez adamın burnundaydı.

Cobey, adamın burnunun muştası altında parçaladığını hissetti. Ve sonra adamın yüzünün tümünü kan

kapladı.

Adam feryat etti.

Hiç böyle bir sahnede oynamamış, bu yüzden böyle durumlarda ne yapılacağına ilişkin deneyimi bulunmayan Cobey, ayağa fırladı ve adamın kafasına tekme attı.

Önce darbenin bir etkisi yok gibi görünüyordu

Bumu kırıldığı için iyice sinirlenen beyaz gömleği kana bulanmış, beyaz pantolonlu etli adam ayağa kalkmak için güreşir gibi havaya sarılmaya başladı.

Küfretmeye, kan tükürmeye, korkunç yumruklar atmaya

başladı.

" Orospuçocuğu, orospu çocuğu" diyordu adam.

Ve sonra arkaüstü yere yuvarlandı. Bir komedyenin kış üstü düşmesi gibi neredeyse.

185

Bilinçsiz. Ya da belki ölmüş olarak. Adam, şimdi kanlı, kirli ve tere batmış beyaz mutfak elbisesi içinde, gözkapakları küçülmüş ve kımlıtsız, Temel Reis dövmesi eskimiş, solmuş ve kederli bir şekilde yerde yatıyordu.

" Bok!" dedi Cobey. " Bok!"

Yapmayı planladığı şey adamın kendini dövmesini durdurmakta ve bak şimdi ne oldu? Cobey adamın hâlâ yaşayıp yaşamadığından emin olmak için eğildiği sırada, köşeden gelen bir siren sesi ve ardından telaşlı bir ses duydu, "işte orada! işte orada!"

Sonra aralığın köşesinden, bağırان adam belirdi. Chicago polis üniforması vardı üstünde.

Cobey perişanlıkla beyazlar içindeki adamın hareketsiz bedenine baktı. Polis yeniden bağırmaya, Cobey de bir kez daha koşmaya başladı. Hayatı boyunca yaptığı koşulardan daha zor bir koşuydu bu.

Puckett, Lilly Carlyle'ı arayarak randevu istedi. Lilly, otelin bulunduğu sokağın köşesindeki bir sandviççide onunla buluşmayı kabul etti.

Puckett dükkâna vardığında, çok çalışmaktan yorgun düşmüş iki kadın garson, umutsuzca bir grup sabırsız adam kalabalığını memnun etmeye çalışıyorlardı. Adamlar, saatler boyunca gökdelene tıklımış, iki celse arasındaki boşlukta öğle yemeğini halletmek isteyen Loop çalışanları olmalıydılar.

186

Lilly Cariyle yeri bulmakta zorluk çekmedi. Arkada, büyük bir pencerenin yanına oturdu Lilly. Puckett, onun, sırtında iki bin dolarlık giysi taşıyan o yerdeki tek insan olduğu hesabını yaptı. Güzel dikilmiş mavi takım elbisesi ve yüksek yakalı beyaz gömleği, özenle yapılmış sarışın topuzu ona, kilolu olsa da hâlâ çekici olan bir zamanların doruktaki film yıldızı görünümü vermişti. Puckett, Hollyvvo-od'da böylesi çok sayıda melankolik yaratık görmüştü.

Lilly'nin Puckett'a ilk sözü, "Geç kaldın" oldu.

Puckett saatine baktı. "Üç dakika."

"Beş."

"Belki sizin saatiniz yanlıştır."

"Ona ödediğim paraya göre mümkün değil."

Puckett oturdu, kadına baktı ve gülümsedi. "Genellikle böyle memnuniyetsiz misiniz?"

"Seni bilmem Puckett, ama benim zamanım değerlidir. Çok değerli. O yüzden, doğal olarak zamanında gelmeyen insanlara kızarım."

"Bu durumda özür dilerim."

"Özür kabul edildi. Neden sadede geliniyorsun?"

Puckett, güç bela yürüyen yorgun bir garson kadın gördü. Şu an neler hissettiğini biliyordu. Beş dakika önce Chicago gecesinin tadını çıkarıyordu Puckett. Oysa şimdi kendini bitkin hissediyordu. Lilly Cariyle tam da duyduğu gibi bir orospuydu ve bir anda yıldırılmıştı onu. Böyle tatsız ve despot insanlar, daima bıkkınlığa yol açardı onda.

"Önce bir kahve almamın sakıncası var mı?"

Garson kadına işaret etti Puckett.

Lilly Cariyle, ağzına bir sigara koydu ve şık, ince bir

187

çakmakalarak yaktı, dumanını savurdu. Puckett, sigara yakanlara küçük nutuklar atan dırdırcılardan normalde. Ama Lilly Carlyle'a "ciğerlerini koru" söylevi çekmeyecekti. Belki de her gün ona bir karton sigara göndermeye başlayacaktı.

Kederli, sinirli kahverengi gözleri olan orta yaşlı garson kadın, Puckett'ın siparişini aldıktan sonra Lilly Carlyle'a baktı. "Siz bir şey istiyor musunuz bayan?" "Olsaydı söylerdim değil mi?" Garson kadın bir an Puckett'a baktı. Bakışı daha kederli göründü. Sonra da aldırmadı. "Galiba çok çalışan iyi bir kadın." "Küçük insanlara hoş davranmamı mı söyleyeceksin bana?"

Bunun üzerine, daha fazla dayanamayan Puckett, profesyonelliğe aykırı da olsa patladı: "Hayır. Sana diyeceğim şey, sen, ikinci sınıf bir ajansta, ikinci sınıf oyunculara bakan, ikinci sınıf bir orospusun . O yüzden bana daha fazla Beverly Hills tafiraları satma. Sana diyeceğim şeyler ikimizi de üzecek."

Puckett'ın sözleri, tabaklardaki çatal bıçak seslerini, yeme şapırtılarını, salondaki sohbet mırıltılarını bastırdı. Gözler Puckett ve Lilly Carlyle'a döndü. "Şimdi mutlu musun? Kahrolası bunu mu istiyordun?" diye sordu Puckett. Lilly morardı, besbelli Puckett'ın sözlerinin dikkatleri kendilerine yöneltmesinin farkında olarak, fısıltıyla konuştu. "Neden sakinleşmeye çalışmıyorsun?" "Neden kahrolası çeneni kapamaya çalışmıyorsun?" Birbirlerine yiyecekmiş gibi baktılar.

188

Lilly bir kez kalkıp gitmeye davrandı, ama Puckett narin bileğini yakalayıp yeniden oturttu.

Bir iki dakika sonra insanlar yeniden kendi sohbetlerine döndüler; borsa, VWashington'da hükümetteki hırsızlar, ciddi biçimde hasta, boşanan ya da baş belası genç aile bireyleri...

Zaman ilerledikçe, Puckett, hiddetlendiği her zaman olduğu gibi utandı. Çoğu zaman sakın ve akılcıydı ama, hiddetlendiği zaman...

"Özür dilerim" dedi. "Haddimi aştım."

"Senin kahrolası özürlerini istemiyorum. Sadece konuya girmeni istiyorum."

Garson kadın Puckett'ın siparişini getirdi. Lilly Cariyle kadına dik dik baktı. Bezgin garsona haddini hâlâ bildirmemiş olduğunu düşünüyordu. O yüzden yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Puckett kahvesini yudumladı, Fransız kızartmasını ısırdı. Çok az yedikten sonra, böylesine muhteşem bir adam olduğu için kendi kendisini kutladı.

"Polisin hakkında soru sormak istediği Beth Svvallovvs'u tanıyor musun?"

"Hayır" dedi Lilly Cariyle.

"Cobey'nin onunla buluştuğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Cobey ondan hiç sana söz etti mi?"

"Hayır."

"Cobey'nin özel hayatıyla hiç ilgilenmiyor musun?"

"İlgilenmiyorum."

Lilly sorulara cevap veriyordu, ama güçlükle...

189

"Sence Cobey'nin gerçekten onu öldürmüş olması mümkün mü?" "Bilmiyorum."

"Cobey'nin özel hayatıyla hiç ilgilenmiyorsan Veroni-ca'dan neden o kadar çok nefret ediyorsun?"

"O sadece Cobey'nin sübyan evinde karşılaştığı bir kız."

"Sübyanevi mi?"

Hızırca zevk aldığı gösteren bir gülümseme yumuşak, erotik dudaklarına yerleşti. "Küçük sevgili sana bunu söylemedi mi? Cobey ile aynı sırada sübyan evinde olduğunu?"

Puckett hayır anlamında başını salladı. "Tahmin et neden ordaydı? Çünkü zengin babası hapishane yerine bir akıl hastanesine gönderilmesini sağladı."

"Hapishane mi? Neden?"

"Veronica, basit nedenlerle evin hizmetçisini bıçakladı, hem de üç kez."

"İkisi de aynı zamanda sübyan evinde bulunduyorsa, bu onlara ortak bir yan veriyor. Bir hısımlık..."

"Hısımlık mı? Amma da tuhafsin Puckett. Anlaşılan grupçular hakkında fazla bir şey bilmiyorsun. On üç yaşındayken, Veronica yolunu bulup, küçüklerle hayli ilgilenen bir rock yıldızının soyunma odasına girdi. Rock yıldızı hangi cinsten olduğuna ve kimin bileceğine aldırımıyordu. Oracıkta, soyunma odasında Veronica'nın kızlığını bozduktan sonra, grubun öteki altı üyesini de kendisine katılmaya çağırdı.

190

"Babası olayı öğrenince sövüp saydı. Ne yazık ki, temiz küçük kızının, rock yıldızını tutuklaması için polise yardım etmesine izin veremezdi. Rock yıldızı serbest kaldı. Cobey'nin aradığı yuva kurucu gibi görünüyor mu Veronica?"

Lilly'nin Veronica'ya -ve başka çoklarına da- buz gibi nefreti, amansız ve dehşet verici yönüyle etkileyiciydi. Uzun ve dikkatli bir çalışmayla, Lilly, kendini insanla büyük benzerlik taşıyan, ama tam olarak insan olmayan bir şeye benzetmişti.

"Cobey birkaç yıl önce kayboldu."

"Eh, şu ünlü kayboluş. Bütün o tabloidler onsuz ne yapardı acaba? 'Çocuk yıldız cinsiyet değiştirme ameliyatı için kaçtı!' 'Çocuk yıldız Fransa'da AIDS'ten öldü!' 'Çocuk yıldız eski televizyon güzeliyle evleniyor!'" Yine buz gibi güldü. "Bana sorarsan, ben de onun bir UFO tarafından kaçırılmış olabileceğine inanıyorum."

"Öyleyse nereye gittiği hakkında bir fikrin yok. Ne kadar sürmüştü?"

"Dokuz ay."

"Nereye gittiği hakkında bir fikrin yok mu?"

"Hayır. Nereye gittiğine bakmam. Bütün mesele şu, radyo ve televizyonlar yeniden onunla ilgilendi."

"Bu kızın öldürülmesi onu nasıl etkileyecek?"

"O yapmamışsa, onun için iyi olan olmalı. Şöhret ters bir yönden ona yardımcı olabilmeli." Çok pahalı altın saatine baktı. "Bitirdin mi? Çünkü sen bitirmemişsen, ben bitiriyorum Bay Puckett."

Lilly ayağa kalktı. Hayli şişman bir kadın olmasına karşın, oldukça çekiciydi. Ta ki o ölü gözlere yakından bakın-

191

cayakadar. O zaman da bok gibiydi.

"Cobey'nin ben onu St. Louis'den geri getirdiğimde ne kadar yaralı olduğunu hatırlıyorum" dedi Puckett. "Şimdi de aynı derecede yaralı olduğunu biliyorum. Ona yardım eli uzatılmalı."

"Ne asilce."

Ve sonra gitti Lilly.

Puckett oturdu ve kahvesini bitirdi.

Bir zaman sonra, yorgun kadın garson geldi.

"Karınız çıktı mı?"

"O benim karım değil."

Kadın garson gülümsedi. "Güzel."

"Güzel mi?"

Puckett'in omzunu dürterek, "Siz hoş, tatlı bir adama benziyorsunuz. Sizin ondan daha hoş birisine layık olduğunuzu düşünüyordum."

Puckett bir kahkaha attı ve kadının bahşışını iki kat bırakmaya karar verdi. İşinde iyi olduğu için değil sadece, büyük bir algılama yeteneği de vardı.

192

On İkinci Bölüm

Cobey'nin Notları Konu: Lilly Cariyle

Onun yüzünü, Dr. Silverman'ın muayenehanesinden eve dönüp doktorun bir iki gün içinde kendisini arayacağını söylediğim zaman görmeliydiniz. O sıralarda on iki yaşındaydım ve altı yıldır Bel Air'in hemen dışında, büyük bir Tudor evde Lilly ile yaşıyordum.

"Beni? Niçin? Ne istiyor?"

O an Lilly'nin doktorun ne söyleyeceğini merak ettiğini düşündüm. Dr. Silverman beni ipnotize ederek düşündüğünden daha derinlere götürmüştü. Ve ben hatırlamaya başladım.

Lilly'i aradığı gün paralel bir telefondan dinledim. Dürüst olmak gerekirse, Lilly'nin telefonlarının çoğunu dinledim, onun benimkilerin çoğunu dinlediği gibi...

"Bayan Cariyle, bir randevu ayarlamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Biz? Yani sizinle ben mi?"

"Siz ve ben, evet. Öyle Bayan Cariyle."

"Dr. Silverman, Cobey'nin neden iyi uyumadığını ya da neden yemek yemediğini anlamanız için size

uvalla para veriyorum, Benimle ne yapacağınızı anlamıyorum."

"Konu büyük oranda sizinle ilgili."

Suskunluk. "Tam olarak ne kastediyorsunuz?"

193

Uzun bir i ekiş. "Kastettiğim şey Bayan Cariyle, bir randevu almanızı ve gelip beni görmenizi istiyorum."

Yine suskunluk. "Neyi konuşuyoruz Dr. Silverman?"

"Peki" dedi Dr. Silverman, size profesyonel nezaketini kaybetmeye başladığını söyleyebilirim. "Yasaları ihlal etmeyi konuştuğumuzla başlayayım."

"Yasaları ihlal etmek mi?"

"Orada neler olup bittiğini biliyorum Bayan Cariyle."

"Nerede?"

"Sizin evinizde."

"Dr. Silverman, size Cobey hakkında söylediğim ilk şeyi unutmuş görünüyorsunuz."

"Nedir Bayan Cariyle?"

"Cobey yalan söyler. Her zaman. Her konuda.

"Anlıyorum."

"Bu 'anlıyorum' çok kendini beğenmişe."

Sessizlik. "Cobey'nin bu konuda yalan söylemez Bayan Cariyle ve dürüst olmak gerekirse, onun yalan söylediğine ilişkin iddialarınız sizin samalamanız."

"Cobey beni tam olarak neyle suçluyor?"

"Sizi hiçbir şeyle sulamıyor. Fakat ipnotize edince...

"ipnotize!" Stüdyo yöneticilerinin, yönetmenlerin ve aktörlerin yaptığı gibi kesik kesik güldü Lilly, "ipnotize! şarlatanlık o Dr. Silverman. Gerçekte, paramı boşuna harcadığınız için çok kızgıyım. Cobey'nin sonraki randevusunu iptal etmeyi ve onu başka bir yere götürmeyi düşünüyorum. Bu hoşunuza gider mi?"

"Her zaman yetkililere gidebilirim Bayan Cariyle."

"Git dene. Karşında avukatlarımı görürsün."

194

Uzun sessizlik. "Cobey'nin yardıma ihtiyacı var. Her şeyden öte, bu var."

"Onu size göndermememin nedeni tam da o. Yardım için."

"Ama ikimiz uzun bir görüşme yapmayana kadar, ona yardım edemem Bayan.Cariyle . Ve, evet, belli fiillerin... yani , hakçası belli fiillerin duracağına ilişkin kesin bir güvence almayana kadar..."

"Yalan söylüyor küçük serseri. Biraz bekler misiniz?"

"Hayır!" dedi iyi Dr. Silverman. "Beklemeyeceğim. Ya bu öğleden sonra gelip beni görürsünüz, ya da ben Sosyal Hizmetler'deki bir arkadaşımı ararım. Arkadaşım bunun gibi birçok olaya baktı. Ve size nasıl davranacağını iyi bilir."

Uzun sessizlik. "Yalan söylüyor Dr. Silverman. Size her ne söylediyse yalan."

"Belki."

"Yani ne demek istiyorsunuz?"

"Kanımca, şimdiki akli durumuna göre, her zaman Cobey'nin psikotik fanteziler kurması ve zaman zaman gerçekmiş gibi onlardan söz etmesi olasılığı var..."

İkisi de yumuşamış, nazikti şimdi.

"Özür dilerim Dr. Silverman, size bağırdım."

"Keyfinizi bozmaya çalışmıyorum Bayan Cariyle. Sadece bir noktayı..."

"Anlıyorum Dr. Silverman."

"Öğleden sonra dört sizin için uygun mu?"

"Dört çok iyi."

"Yalnız gelerseniz sevinirim."

"Elbette Dr. Silverman."

195

"Oh, telefonda bir şey konuşabiliriz."

"Evet?"

"Cobey'nin içki dolabınızdan viski aşırığının farkına vardınız mı?"

"Hayır."

"Aşıyor. Ve şimdi bir içki sorunu olduğunu düşünüyorum. "

"Daha on iki yaşında."

"Ama öyle Bayan Cariyle.Ondan daha küçük yaşta aktif alkolikler gördüm, içkilerinizi daha iyi kilitleyin lütfen, içki içince psikotik olacak bir kişilik yapısı var. Korkularından ve hayallerinden gerçeği söyleyemiyor."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bunların sizin için zor olduğunu biliyorum. Sizinle enine boyuna bunları konuşma fırsatı rica etmemin nedeni bu."

"Bir dakika bekleyin" dedi Lilly.

"Afedersiniz anlayamadım!"

"Bir dakika susun!"

"Ama..."

"Sus!"

Uzun bir suskunluk."Cobey, paralelde misin?" Suskunluk. "Bağışlayın Dr. Silverman. Bir ses duydum ve Cobey'nin paralel telefonla dinlediğini anladım. Bunu her zaman yapar."

Uzun suskunluk. "Cobey?"

Ben kapadım telefonu. Olabildiğince sessiz.

Bu olaydan kısa bir süre sonra masasında sigorta poliçesini gördüm. Lilly her zaman bana yaşma göre daha

196

"olgun olduğum" iltifatı yapardı. Nevrotik açıdan öyleydim...

Masasında bulduğum Prudential hayat sigortası poliçesinin önemini bilmek, her bakımdan çok açıklayıcıdır. Her zaman birbirimizin eşyalarını karıştırmışadır. Yakınlığın cilvelerinden biridir bu.

Bir milyon beş yüz bin dolar.

Bunu görmek hoş geliyor, değil mi?

Cobey Robert Daniels adına bir milyon beş yüz bin dolar tam hayat sigortası...

Faydalananak kimse de yazılı...

Lilly...

Günün birinde benden, alkolikliğimden, kötü ünümden, küçük bir çocukken evimizde olup bitenleri söyleyenleri telefon ederek tehdit etmemden büsbütün iğrenirse, bir yolunu bulup o parayı alacaktı.

Elbette Lilly beni öldürmeyecekti. Kendi açması yolundan, hâlâ beni seviyordu. Benim ve Beth'in

çevresinde dolaşmasının nedeni buydu. Ve o gece Beth'in evine gelmesinin... Bir şeylerin yanlış gittiğini sezinledi... Ve geldi, anne yanıyla ve pisliği kapatan kancık yanıyla...

Ama Beth'i öldürüp beni tezgâha getirdi mi? Ölüm kapışmasında ölürsem o parayı alabilecek miydi?

Kesinlikle. Ah, evet, Lilly, seni alçak kancık. Neler yapabileceğini ben bilirim...

197

On Üçüncü Bölüm

Puckett, Richard Boyle'un motelden ayrılmış olduğunu öğrendikten sonra, arabasını Denny's kafesinde durdurarak bir kahve ısmarladı. Sonra da geri dönüp telefonlara baktı, Los Angeles'taki ajansı aradı. O zamana kadar günlük operasyonlar nerdeyse kapanmak üzereydi. Puckett sekreteri istedi ve bekledi.

"Kevin için hazır mısın?"

"Hazırım" dedi Puckett.

"Sana bir bant mesajı bıraktı."

"Teşekkürler."

Birkaç saniye sonra Kevin McCoy'un sesi: "Selam Bay Puckett. isim isim ne bulduysam bildiriyorum. Veronica Hobbs ile başlayacağım.

"iki kez akıl hastanesine konulmuş, ikisinde de bazı şiddet olayları söz konusu. Cobey birisini bıçaklamaktan hastanedeyken, o da ordaydı. Veronica on üç yaşındayken de hastaneye konulmuş. Bir kuzenini bıçaklamış. Babası kızın annesine polise ve basına gitmemesi için çok para vermek zorunda kalmış. Veronica sağı solu belli olmayan bir kız ve bulgularından çıkan sonuca göre çılgınca kıskanç. Cobey'yi bir garson kızla gördüğü bir restoranın yansıma tahrir etmiş. Dedğim gibi, çok çok istikrarsız."

199

Kevin McCoy her cümlede duraklayıp nefes alıyordu. Konuşmak onun için kolay değildi. Gücü tükeniyordu.

"Vade Preston, Cabey'den nefret eder. Wade, Cobey yüzünden, geçen on beş yıl içinde Lilly Cariyle ile ortaklığını bozmak için dört kez avukatına gitti. Sözün kısası, Preston yolunu hep kadınlara göre çizegelirdi. Lilly'yi evlenmeye ikna edememesine inanamıyor. Lilly ona hiç olur demedi ve Preston bunun için her zaman Cobey'yi suçladı.

"Göz önünde tutulacak bir şey daha var. Lilly, Cobey üstüne büyük bir hayat sigortası poliçesine sahip. Belki de poliçeyi tahsil etme zamanının geldiğine karar vermiştir. Belki şimdi Cobey'den bıkmıştır ve parayı yeğliyordur,

"Tabii, ilişkileri..." Burada durup öksürdü ve derin bir nefes aldı. "Eski günlerden Cobey'ye bakan bir psikiyatrist tanıyorum. O benimle bazı güvenilir bilgiler paylaştı." Gevrek gevrek güldü. "Psikiyatrist sübyancı ve uyuşturucu bağımlısıdır. O psikiyatristlerin bizden daha çılgın olduğunu bilmek çok hoş değil mi?"

"Cobey o adama, on beş ve on yedi yaşları arasında iki yıl gitti. O dönem, başının derde girmeye başladığı dönemdi. Sanırım yaptığı ilk iş araba çalmaktı. Hemen arkasından, Baskin-Robbins'in bir tezgâhtarını muştayla yaraladı, ki bu insana bir rahibeyi tokatlamamanın getireceği üzü sağlar. Başının Cobey'ye sırt dönmesinin nedeni de oydu.

"Görünüşe göre, Cobey psikiyatriste, kendisini altı yaşındayken ailesinden alan Lilly'nin cinsel tacizine uğramaya başladığı sırrını vermiş. Sekiz yaşındayken Lilly'nin gerçek anlamda ırzına geçtiğini iddia etmiş. Bunun olup olmayacağını anlamak için bir tıp ansiklopedisine baktım,

200

evetmümkün. Dört yaşına kadar oğlanlar ereksiyona ulaşabiliyor." Yeniden güldü. "Kahretsin, şimdi bir sübyancı gibi konuştum, inan bana, değilim. Sadece buna benzer bir başka olayı hatırladığım için.

"Bütün olanların püf noktası Lilly'nin, kendisiyle yaşadığı süre boyunca küçük haylaza tecavüz etmesiydi." Yine bir öksürük nöbetine tutuldu. "Cobey o psikiyatriste, Lilly'nin odasında genç kız resimleri aradığını ve bütün telefonlarını dinlediğini söyledi. Çok Oedipusik bir durum. Bilirsin, anne hayatı boyunca oğlundan eziyet görür. Ayrıca daha büyüdükçe, azgın Lilly ile, omzunu kırana kadar sado-mazo seks de dahil, her şeyi denediklerini, sonra Lilly'nin ansızın korktuğunu ve bütün o boktanlıkları durdurduğunu anlattı. Sonra Lilly onun üzerinde ciddi bir sahiplik durumu kurmuş. Sık sık kaçmaları, geri dönmemesine yardımcı olmamış. Lilly'siz o işi yapamaz olmuş.

"Şu dokuz aylık esrarengiz kayboluşu alalım. Exami-ner'daki bir arkadaşım, gazetelerindeki bir televizyon yazarının, kaybolduğu sıralarda Cobey'den bir posta kartı aldığını söyledi. Cobey'nin hayranı olan yazar, kamuoyunda tepki çeken bazı çok kötü eylemlerine karşın, onu daima basında savunurmuş. Kartta pek bir şey yokmuş, Cobey sadece adamın bağlılığını taktir ediyormuş. Ama yazar kartın üstündeki posta damgasını hatırladı. Sparks, Nevada, iyi bir hafiye olduğum için, geçen gece Sparks'a telefon ettim ve bana hayli meraklı bir hikâye anlatan o dedektifle konuştum.

"Cobey'nin kayboluşunun sonlarına doğru, bu polis" Yine yıkıcı öksürükler... "Öksürükler seni aldatmasın

201

Puckett. AIDS bayağı eğlenceli. Hımmmm. Nerde kalmıştık? Ah, evet, o polis. O günlerde üniformalı bir polismiş. Bir evden imdat çağrısı almış. Bu çağrıların çoğunluğu, polise kocalarını şikâyet eden kadınlardan gelir. Bu kez tersi bir durum varmış, kadın kocasını omzundan bıçaklamış. Oldukça derin bir yaraymış, ama adam konunun basına yansımaları ve hastaneye gitmeyi istememiş.

"Adam omzuna sıkıca bir havlu sarmış. Polis adama dikkatlice bakmış. Genç adamın siyah saçları ve uzun siyah sakalı varmış. Ama polis tanımış adamı; Cobey Daniels. Oğlanın Hollyvwood'dan kaçtığını hatırlamış. Geniş kamuoyu yaratan Lilly Carlyle'ın o büyük araştırmasını biliyorsun. Yani Cobey adliye tarafından ya da başka nedenle aranmıyordu. Pek çok kişi onu görme kararındaydı.

"Her neyse, polis adama, 'Hey, sen Cobey Daniels'sın değil mi?' demiş. Cobey, hayli güçsüz düştüğü için, kendisini savunmak için diklenmemiş. Cobey olduğunu kabul etmiş. Hayatını düzene sokmaya çalıştığını, eğer polis kim olduğunu herhangi birine bildirir ya da o gece orada ne olduğunu söylerse, yeniden kaçacağını söylemiş.

"Cobey, polisleri çağıran altındaki dairede oturan komşusuna vermiş veriştirmiş. Kendisi ve birlikte yaşadığı kadının içki içtiklerini ve birden kendilerini kavganın içinde bulduklarını, kadının bir kasap bıçağı

kaptığını, ama kadının gerçekten kendisini bıçaklamak niyetinde olmadığını söylemiş. Cobey'nin ifadesine göre, sonra kadının ayağı takılmış ve sonra olan olmuş.

"Polis, Cobey'nin kendisine kadının ismi olarak Evelyn Day adını verdiğini söyledi. D-A-Y. Bana tanıdık gelen bir

202

isimdeğil. Ama hikâye orda bitmiyor.

"Polis bir şey söylemeden önce, Cobey masasına gidiyor, iki tane bin dolarlık alıyor ve geri dönüp onları polise veriyor. 'Dostum olduğun için' diyor Cobey polise.

"Polisin şimdi söylediğine göre, Cobey'den ayrılınca parayı götürüp tanıdığı ırlandalı Katolik rahibine vermiş. Yani, eminim o polis doğruca içki âlemine ya da öyle bir şeye gitti. Polis her şeyi kendi haline bırakmış. Olayı rapor etmemiş ve kadın hakkında fezleke çıkarttırmamış.

"Aslında kadını hiç görmedi. Kadın bütün o zaman boyunca yatak odasındaymış ve kapı da kapalıymış. Polis ağladığını duyabilmiş. Bilirsin, kadın çok sarsılmış.

"Bir hafta sonra, görevini ihmal ettiği için kendisini suçlu hisseden polis oraya bir kez daha gitmiş. Sadece ne olduğunu kontrol etmek için. Ama bu kez, Cobey ve kadın gitmişler. Ev sahibi polisi içeri alır, polis banyonun kana boyandığını görür, insan kanı. Polis, orada gördüklerini bir keresinde bir tarikatın yaşlı bir kadını kaçırıp kurban ettiğinde gördüklerine benzetiyor.

"Polis, şimdi bütün bunları, kimsesiz bir televizyon yıldızına yardım etmiş olmak biçiminde açıklıyor. Kişisel olarak iki binlikle ya da başka bir şeyle ilgilenmemiş. Onlar o tatlı yaşlı rahibe gitmiş. Şimdi bu hikâyeyi anlatmak için aynı %atı istedi; iki binlik. Ajansın iki saat içinde kendisine bir Çek ulaştıracağı sözünü vermek zorunda kaldım.

"Neyse, hepsi bu kadar.Umarım bu bilgiler işe yarar, Puckett." Yeniden ıslak ve ölümcül öksürük. "Şimdi biraz dinlenmeye çekileceğim. Günün bu saati benim için..."

Hâlâ öksürerek konuşmayı bitirdi.

203

Puckett, oteline geri dönerken, bir kez daha Boyle'un moteline uğradı. Böyle hâlâ yoktu.

"Bunu seviyorum."

"Karanlığı mı?"

"Hımmmm. Televizyon açık değil. Sadece karanlık ve cama vuran yağmuru dinlemek."

"Yarın gitmeyi istediğin herhangi özel bir yer var mı?"

"Boyle'u görmeye gitmeyecek misin?"

"Boyle'u gördükten sonra. Aklına gelen bir yer var mı?"

"ikinci Presbyterian Kilisesi'nin renkli camlarını görmek aklıma gelemmez mi?"

"Ciddi misin?"

"Çok ciddiym. Ben günahkârım Puckett. Sen de. Bu, yaralamaz mı seni?"

"Çılgınsın."

"Eveet, ama sen beni bu yüzden seviyorsun." "Gel buraya bir dakikalığına." "Yalnızca bir dakikalığına mı?"

204

On Dördüncü Bölüm

Böyle, sabahın sert ışığında onlara ne diyeceğini hiç bilmedi. Birincisi, hiçbirisi güzel görünmüyordu; saçları karmakarışık, giysileri buruşuk, makyajları bozulmuştu, işlerine gitmek zorunda olduklarından kederli, yaralı, sıkıntılı ya da telaşlı görünüyorlardı. Tuhaf olanı, Boyle'un onlara en çok şefkat gösterdiği an o andı. Ama hiçbir zaman şefkatini dile getirmedi elbette. Çünkü bir adamın bir kıza söyleyeceği şey değildi bu; özellikle o kız bir gecelik bir maceradan öte anlam taşımıyorsa...

Bu sabahın kızının adı Monica'ydı. Marshall Fields'ta model olduğunu iddia etse de Wal-Mart'ta kasiyer olarak çalışıyordu.

Böyle, günün ilk sigarasını yakarak, kızın çamaşırını kalçasının eğimi üzerinde yukarı çekmesini izleyerek yatıyordu. Kızın zencefil köklü kasık kılları, bir bakımdan Boyle'u büyülemişti. Acilen peroksit gerektiren sarı saçları ve acilen diyet gerektiren bir bedeni vardı kızın.

Böyle, kızın ellerini arkasına götürüp sutyeninin kopçalarını takmasını izlemeyi sürdürdü. Göğüslerinin bir anlık yükselişini, özellikle ısıрма isteği uyandıran gümüş dolar iriliğindeki meme uçlarını izlerken, Boyle'un kasıklarına ateş bastı. Ancak o gecelerin adamıydı, sabah âşığı değil.

205

Kötü kokan nefesten, terli bedenden ve karmakarışık saçtan nefret ederdi. Romantikti o. Gece her zaman daha iyiydi.

"Sürahiye hatırladın mı?" diye sordu kız, eteğini ve bluzunu koyduğu düz arkalıklı sandalyeye doğru yürürken.

Böyle gülmek istedi. Kız fotoğraf diyeceğine sürahi demişti. Bu hayli eğlenceliydi. Böyle oyun süresince Evans-ton'da oturmaya karar verdi. Çünkü kolej barlarında ve diskolarında kolejlilere hizmet eden, tavlanacak daha iyi kalitede bir kız bulmuştu. Kafasında, dönüşte Los Ange-les'a birlikte götüreceği her türlü cinsel fanteziyi bilen bir seks doktorunun hayali oynasıyordu.

Şimdilik, böylesi tıknaz, köpek yavrusu gözlü, fotoğraf diyeceğine sürahi diyen biriyle idare ediyordu. Allah aşkına, kim Wal-Mart'ta çalışır? Seks doktoru hayaline daha da bağlandı.

"A, evet" dedi Böyle. "Haklısın."

Bir sıçrayışta yataktan çıktı. Çocukken Süperman'den öğrenmişti bu hareketi. Kız, bacakları arasında

sallanan penisini görünce utanarak gözlerini çevirdi. Yeniden erek-siyona geçmeye başlamıştı, sabahları seks yapmama kuralını delmeyi belli belirsiz düşünerek.

Motel odası küçük ve kir pas içindeydi. Aslında Boy-le'un ortaya çıkardığı her şey küçük ve kirliydi. Çekili perdeler, kenarlarından sabah güneşiyle parlıyorlardı. Yandaki odada bir televizyon, Bryant Gumbel'in kendini beğenmiş kahkasıyla gümbürdüyordu. Dışarıda, park yerinde, araba kapıları açılıp kapanıyor, küçük bir turist ve ucuz mal satıcısı ordusu VVind City'ye gitmeye hazırlanıyordu.

206

Boyle'un odası dezenfektan, kızın saç spreyi, kendisinin içtiği sigara ve belli belirsiz insan yüzü kokuyordu. Kız uzun süre banyoda kaldı. Bütün o süre boyunca su aktı. Banyodan çıktığında suçlu suçlu bakıyordu.

"Sevgilim" demek istedi Böyle, "benimle olmak senin için büyük bir sabah iyiliği olmalı. Kendimi veriyorum."

Kızın sürahi dediği fotoğraf, devrilen masanın üstündeydi. (Hangi kahrolası masayı oynattı?) Parlak siyah beyaz tanıtım fotoğrafları yığınının üstünde yatıyordu. Resimlerin hepsi Richar Boyle'un televizyon dizileri başarılarına aitti. Dalgalı koyu saçlar, siyah güzel ırlandalı bakışlar (azıcık hoşluğunu yitirmiş) ve ışıldayan porselen beyaz dişler. Tanıtım fotoğraflarının alt tarafında, siyah yazıyla "Televizyon yıldızı ve sanatçı Richard Böyle" ibaresi yazılmıştı.

Böyle, hiçbir zaman sözcüğün tam anlamıyla bir sanatçı olmadı. Şarkı söyleyemiyor, dans edemiyor, hokkabazlık yapamıyor, alet çalamıyor, kukla oynatamıyordu. işe bakın ki, Kuzey Amerika topraklarında yaşayan eleştirmenlerin çoğu, oyunculuk yapamadığına da inanıyorlardı. Bütün yapabildiği, orada öylece üstü çıplak durup, Amerikan kadınlarına patenti kendisine ait mavi, ateşli bakışlar fırlatarak masum şehvetle titremelerini beklemektir.

Ama tanıtım fotoğraflarında yakışıklı görünüyordu.

"Buna 'aşk' mı diyorsun?"

Küçük pasaklı odanın içinde devrilmiş masaya, çıplak kığını koydu ve sonra dönüp kıza baktı. Gerçekten de ona bir insan gibi baktı. Kahrolası neredeyse kalbini kırmıştı.

Böyle kızın ne kadar ürküttüğünü, kendini yalnız hissettiğini ve üzüldüğünü gördü. Kız hayatını VVal-Mart'ta çalışa-

207

rak harcayacak, sonra depodaki aygırlardan biriyle yata-! cak ve para dayandıramayacakları birkaç çocuğun ilkinin doğuracak, bedeni orta yaş başlarında çamurlaşacak, kocası sık sık sarhoş yumruğu atacak ve kovacak. Önceden bilindiği gibi, kıza da Wal-Mart'ta çalışacak, bütün yeni kuşak depo aygırlarıyla oynasacak ve yalnız gezegen dünyada böyle gidecek; sonsuz, kara, anlamsız, uzay ve zamanda, hızlı, kederli, ateşböceği gibi...

Bütün bunları boşa çıkarmak için, yaşamının bir anlamı, onuru ve hedefi olduğunu kanıtlamak için, dördüncü sınıf televizyon oyuncusunun bu tanıtım fotoğrafını alacak ve onu herkese gösterecekti. Belki de üstünde hoparlörleri olan bir araç kiralayıp Chicago'nun kenar sokaklarında oradan oraya sürecekti, arabaları başına toplayacak, el sallayan ev kadınları Porche'lerinden kaldırımlara atlayacak. Ve cilveli

cilveli, onlara Bay Boyle'un, düşünemeyecekleri kadar çok iyi, çok hoş ve çok nazik bir adam olduğunu çıtlatacak.

Fotoğrafi, gelecekte unutulduğu zaman da, bir zamanlar bekaretine sarıldığından daha azimle sarılarak taşıyacak. Çünkü, bu durmadan dönen hiçlik gezegeninde geçirdiği saatler, aylar ve yıllar sayıldığı zaman, fotoğraf kendine güven duymasını sağlayacak.

Kıza baktı Böyle ve ağlamak istedi.

Ayağa kalktı ve yanına gitti. Kız onu endişeyle izledi, ne yapacağından emin değildi.

Böyle kızın elini tuttu ve yanağına tatlı bir güle güle öpücüğü kondurdu, Kuzey Hollyvwood'da küçük kız kardeşine her zaman yaptığı gibi.

208

"Buna 'aşkı da katmaktan mutlu oldum Monica. Sen çok hoş genç bir kadınsın ve gerçekten gece birlikte olmaktan zevk aldım."

Sonra da kız aynı şeyleri yaptı ona. Orada karmakarışık, Boyle'un aklından geçenleri anlamaya çalışarak durdu ve sonra ağlamaya, gülmeye başladı. Neyi neden yaptığını bilmeden Boyle'un elini sıktı ve uzanarak, küçük tatlı yanağına kendi küçük tatlı öpücüğünü kondurdu.

"Çok uzun, televizyon yıldızı" dedi, burnunu çekerek.

Monica on saniye içinde odadan çıktı. Kapı açılınca, kirli bir günün ışık demeti odaya doldu. Mazot dumanının acı, kötü kokusu Boyle'un burun deliklerine ulaştı. Yakınlardaki kamyon trafiğinin gümbürtüsü yeri Richter ölçeğine göre altı şiddetinde deprem gibi salladı.

Sonra, her zamanki gibi, Böyle yalnızdı.

Ama yalnızlığı uzun sürmedi.

Puckett kapısını çaldı.

"Günaydın" dedi Puckett. "Beni hatırladınız mı?"

Böyle bir an düşündü. "Siz geçen gece Cobey ile sahne arkasıdaydınız."

Puckett, kimliğini gösterdi.

"Oooo, bir Junior G-Man"

" Haydibir kahve içelim."

209

"Yani Beth Swallows'u tanımıyor musunuz?" "Hayır."

"Onunla hiç buluşmadınız?" "Bu doğru."

"Cobey hakkında ne düşünüyorsunuz?" "Nasıl yani?"

"Bana ikiniz arasında eskiden beri süregelen bir düşmanlık olduğu söylendi."

"Beni yönetmen olarak seçti, değil mi?"

"Dünden beri ondan bir haber aldınız mı?"

"Hayır."

"Ve onu nerde bulacağım konusunda bir fikriniz yok?"

"Yok."

"Böyle olmayı nasıl becenyorsun?"

"Antrenmanla."

"Numara."

210

On Beşinci Bölüm

Cobey'nin Notları Konu: Böyle

r~h, arkadaşların birbirine yapmayacağı şeyler. Boy-

£ /e, örneğin benim Family Life'n yıldızı olacağım ortaya çıkınca, bir dedikodu yazarını aradı ve yönetmenliğe olan aşkı yüzünden "geri durup rolü benim almama izin verdiği" yalanını tezgâhladı.

Almama izin vermiş.

Böyle öyle kötü bir oyuncu ki, dizi standartlarına göre bile odundur. Bütün yapabildiği plajda kas şişirmek ve şu model oğlan kasıtlılığıdır.

Ve bu konuda bir orospuluk yaptığımı düşünmüyorum. Böyle'dan hoşlanmam, ama sonra haklı olduğumu gördüm.

Madde: 1983. Gerçi bunu hiçbir zaman kanıtlayamam, ama Boyle'un yaptığını biliyorum. Haftanın filmi seçiminde benim onun önünde birinci olduğumu öğrendikten sonra, Los Angeles Morgu 'na gidip birisine rüşvet vererek bir kadavranın elini kestirip aldı. Sonra da o eli, "BİR ELİN ALKIŞ SESİ" notunu iliştiirerek, soyunma odamdaki buzdolabına koydu.

Madde: 1984. Hiçbir zaman direnemeyeceğim bir genç kadını kiraladı. Orda bir sorun yok. Ama birkaç hafta sonra, kadının bana çok tatlı küçük bir zührevi hastalık

211

bulaştırdığımı öğrendim. Böyle yapsın diye parayı verince, kadın da o işi yapmayı kabul etmiş. Orospu , ikisi de.

Madde: 1985. Ve bu gerçek bir işeyiş . Son sahnemizi çekerken, karavanımda yangın çıktı. Yangın öyle çıktı ki, mola verildiği için herkes dağılmıştı, çevrede kimse yoktu. Böyle hariç. Tam dumandan boğulup ölecekken, beni dışarı taşıyarak hayatımı kurtardı. Bir ambulans da getirdi. Ordakiler, görünüşe göre dumanda uzun süre kaldığım için, beynimde kalıcı tahribat olacağından korkuyordu.

Böylece Böyle'a borçlandım. Büyük bir borç! Ama, evet, sizin gibi ben de zaman zaman merak ediyorum; hayatımı kurtarıp sonraki dizisi için kendisine ün sağlamak amacıyla yangını o çıkarmış olamaz mı? Chicago'daki oyunumu onun yönetmesine izin vermemin nedeni budur. Çünkü, a) birbirimizi görmediğimiz sekiz yıl içinde gerçekten iyi bir yönetmen oldu, b) ne yapabilirdim? Hayatımı kurtaran (yangını o çıkarmış olsa bile, ki bunu kanıtlaya-mam) adama "Siktir git" diyebilir miydim?

Böyle ilişkin en merak çekici şey, orospulara düşkünlüğüdür. Jön görünüşüyle, mükemmel vücuduyla ve çekici tarzıyla, homoseksüel olmayan bir adam bu. Seçeceği düzinelerce kız varken, o zamanın çoğunu çok genç orospulara harcar. "Zavallılar" der onlara. Kira ödeyebilmek için "modellik" ajansları için çalışan Nebraskalı ya da Colorado 'lu lise güzellik kraliçeleri.

Bir gece bir oyuncular partisinde, orospucuklarından biri, ne kadar kişinin alkol yerine Perrier içtiğine işaret etti. Güldü kız. "Bu iyi bir şey. Müşteriler böyle daha çabuk gelir. "

212

Ama,zavallı Böyle böyle işte, onları becerip sonra da unutmayı yeğleyeceğine, onları becerir ve ruhlarını kurtarmaya çalışır.

Onları Nebraska'ya geri dönmeye ve Hollyvwood tepelerinden vazgeçmeye ikna etmek için çalışır.

Sanırım bütün bunlar ilerlememi sağladı. Yani, bir kızla orospuluğu bırakması için konuşmak hoş bir şey. Eğer, "ruhlarını kurtarmanın Böyle için sadece seks oyununun bir parçası olduğunu derinlemesine bilmemiş olsaydım...

Böyle karışık biri.

213

On Altıncı Bölüm

İkinci Presbyterian Kilisesi'nin gri kireç taşları ve boyalı camlı pencereleri, Puckett'ın beklediğinden daha güzeldi.

Güneş ışıklarının pencere camlarındaki oyununu izleyerek, kilisenin arka bölümünde uzun süre oturdular.

Anne uzun süre Puckett'ın elini tuttu. "Kutsallığı hissediyor musun Puckett?"

"Hayır. Keşke etsem."

"Keşke ben de etsem..."

Ristorante Italia'da akşam yemeği yedikten sonra, Puckett'ın odasına döndüler.

Kapıyı kapattıkları an telefon çalmaya başladı.

Puckett telefona koştu.

Sesi hemen tanıdı. "Nerdesin?"

Cobey nerede olduğunu söyledi.

Puckett'a yarım saat içinde onunla buluşup buluşmayacağını sordu.

"Orda olacağım" dedi Puckett ve telefonu kapattı.

"İyi miymiş?" diye sordu Anne.

"Sesi bitkin ve korkmuş gibi geliyordu. Senin ne beklediğini tahmin ediyorum."

"Benim gitmemi istiyor musun?"

215

"Yalnız olmamın sakıncası var mı? Bekli daha kolay

olur."

Anne güldü. "Özel dedektiflik yasası mı?"

Puckett da gülümsedi ve Anne'i öptü. "Evet, öyle bir

şey, her neyse."

Telefonu kapattıktan sonra, Cobey başını kulübenin kirli camına dayadı ve gözlerini yumdu.

Bu kez derin, rahat nefes aldı; ruh aydınlığı içinde, uzun süre önce Sepulveda Boulevard'da aldığı derslerde öğrendiğı duayı tekrar tekrar okudu içinden. Keşke uyanıp Beth'in başını buzdolabında bulduğı geceyi tam olarak hatırlayabilse!

Ama Puckett kısa zamanda burada olacak. Puckett yardım edebilir.

O geceyi tam olarak hatırlayabilirse eğer, cinayet işlenirken gördüklerini ya da katilin kaçışını da hatırlayabilecekti. Lilly'nin o gece neden Beth'in dairesinde olduğunu düşündü. Kendisi çağırılmamıştı Lilly'yi. Lilly orada olduğunu nereden biliyordu? Yardıma ihtiyacı olduğunu nerden biliyordu?

Gözlerini açtı. Pardösülü ihyan bir adam, yağmur altında sokağın karşısında durmuş ona bakıyordu. Adamın sadece zümrüt yeşili kaplan gözlerine benzeyen gözleri aydınlıktı, yüzünün geri kalanı gölgede kaybolmuştu.

Cobey, o an, telefon kulübesi sahneymiş gibi, sıkıldığını hissetti.

216

Evet, ben Cobey Daniels, cinayetten aranıyorum.

Kulübe sidik ve ucuz şarap kokuyordu. Cobey'nin burnu akıyordu. Dün sabah kullandığı saç boyası yüzünden, kafasının derisi kaşınmaya başladı. Adam sigarasını oluğa attı ve iki elini pardösüsünün ceplerine soktu.

Hâlâ Cobey'yi izleyerek duruyordu.

Ve sonra kulübeye doğru gelmeye başladı.

Çevrede çoğunlukla depolar ve eski dükkânlar vardı. Yağmurun kayganlaştırdığı sokakta trafik yoktu.

Adam yürüdükçe, ayak sesleri karanlık, boş depolarda yankılandı.

Yürüyordu.

Ve sonra Cobey nedenini bilmeden korktu. Adam, Cobey'nin bilmek istemediği birisiymiş, Cobey'nin başına dert açacak birisiymiş gibi bir duyguya kapıldı.

Cobey gıcırdayan kapıyı açtı.

Gece havası soğuktu, nefesi gümüş gibi...

Başı duman içindeki adam yürüdü, yürüdü. Ayak sesleri daha yakındı şimdi.

Cobey karanlık sokağa göz gezdirdi.

Adamın yardımcıları varsa eğer, iyi gizlenmişlerdi.

Adam birden başını kaldırdı. Aydınlık gözleri Cobey'ye dikildi. "Telefon çalışıyor mu?"

"Evet."

"Güzel. Karımı aramak zorundayım."

Adam başını eğerek Cobey'ye sürdü. Cobey sokağın ortasında durdu. Rüzgârda sallanan sokak lambaları, asfalta beyaz ışıklar saçıyordu.

Cobey geri döndü ve kulübeye giren adamı izledi.

217

Kulübenin ışığı yanıp da kapısı kapanınca, Cobey, adamın gördüğünden daha yaşlı ve daha şişman olduğunu gördü.

Cobey, durduğu yerden bile telefona düşen paranın metalik sesini duydu.

Düşündü: Ya beni tanıdıysa? Ya polisi ararsa?

Cobey kötü olduğunu, korktuğunu duyumsadı yeniden ve bütünüyle çaresiz olduğunu...

Bu bir karabasan olmalıydı değil mi? Uyuşturucunun gördürdüğü bir tür korkulu düş...

Adam ansızın kapıyı açtı ve telefon kulübesinden gözlerini dikti, gözleri hâlâ alev alevdi.

"Kibritin var mı oğlum?" dedi adam.

Cobey anladı. Bu adam düşmandı. Düşman.

Puckett'ı bekleyemezdi şimdi. Puckett gelene kadar bu adam yakalardı onu.

Sonra Cobey koşmaya başladı. Koşuyordu; tabanlarını ıslak asfalta çarpa çarpa koşuyordu, adam telefonda konuşmaya başlarken.

Cobey oradan uzaklaştı.

218

On Yedinci Bölüm

Beth Svvallovvs'un öldürüldüğü apartmanın yöneticisi Albert Kemper, üst katta bir gürültü duyduğunu duyduğu sırada Penthouse okuyordu. Saat 20.15'ti.

Aalışkanlığıydı, bir kez kadınlara bakıp alabileceği zevki aldıktan sonra, ağır, parlak derginin en başına dönüp yazıları okumaya başladılar. Karısı hayattayken dergiyi eve getirmeye cesaret edemezdi. Karısı, dergide bile olsa kadınlara bakması konusunda çok kıskançtı. Dergi güzellik doluydu. Ama bunu düşününce suçluluk duydu. Karısını şimdi bile seviyordu ve onun anısına leke sürmek istemezdi.

Her şeyin ötesinde Penthouse çok güzel bir dergiydi. Gazeteci diliyle, liberalizmin son sığınaklarından biriydi. Kemper, hâlâ kendini liberal olarak nitelese bile, feministlerin, siyahların, eşcinsellerin ve göçmenlerin büyüünden kurtulduğunu düşünüyordu. Gerçekte, son zamanlarda, yüreğinin en gizli köşesindeki duygulara bakılırsa, bir muhafazakârdı. Gürültü dergiyi bırakmasına neden oldu. Ödeneklerinden metreslerine para aktaran temsilci ve senatörlerle ilgili bir yazının ortalanındaydı. Canı çok sıkılarak yukarı baktı.

Albert Kemper her zaman aynı koltukta okurdu. Hep aynı yer lambası, koltuğun içinde bulunduğu küçük bir

219

alanı aydınlatıyordu. Odanın diğer bölümü ise karanlıktı.

Şimdi yukarı bakarken iki şey düşündü: Beth Swal-lows'un koparılmış kesik başı buzdolabındaydı ve polis Beth'in dairesini mühürlemişti. Hiç kimse giremezdi oraya, emekli ingilizce öğretmeni ve apartman yöneticisi Albert Kemper bile... Ama, gürültünün Beth'in dairesinden geldiğine emindi. Bundan emindi.

Dergiyi sehpanın yüzeyini kaplayan beyaz dantel örtünün üstüne bıraktı. Karısı Marjorie, yıllar önce ameliyat olduktan sonra, kendi kendine dantel işlemeyi öğrendi. Öylesine kendisini kaptırdı ki, günün birinde araba, buzdolabı gibi şeyler de öreceği şakasını yaparlardı. Kemper ellerini düğüm düğüm olmuş dizlerine koyarak ayağa kalktı.

Aklına ilk gelen telefonu kaldırıp Dedektif Cozzens'ı aramaktı. Cozzens ona böyle söylememiş miydi? Ya

yanlış duymuşsa?

Rüzgârlı gecede, gecenin bu saatinde genellikle gürültülü olan apartmanda, o sesin Beth'in dairesinden geldiğine nasıl emin olabilirdi? Ve kim girerdi ki oraya? Katil mi? Olamaz. Neden girsin?

Belki oraya çıkmak boşuna zaman kaybıydı. Belki de işitme duyusu kendisine bir oyun oynamıştı sadece. Son zamanlarda görme duyusu da işitme duyusu da mükemmel değildi doğrusu. Kahverengi hırkasına iyice sarınarak içini çekti. Yalnız tutucu değil, inatçıydı da. Karısı öldükten sonra nasıl dikeceğini öğrenememişti. Her denemesinde iğneyi kendine batırmış, başarılı olduğu bir iki kez de düğmeler çap dikilmişti. Koridora yürüdü.

220

Koridorda videoların sesleri birbiriyle yarışyordu. Son beş yılda, videolar evlerin hâkim eğlence biçimi olmuştu. Kimi bir kerede eve bir iki, kimi uzun hafta sonu için altı yedi kaset getiriyordu. Gerçi hâlâ sadece televizyon izleyen birkaç daire de vardı. Merdivene yaklaştığında, bir insan kahkahası, filmde gelen bir kahkahayı bastırdı; bir başka dairede patlamış mısır sesi Untouchables filmindeki silah seslerine eşlik ederken...

Merdivenler bıkkınlık veriyordu. Burası, elbette, yeğle-nenden hayli büyük bir yerdi. Ama büyüklük her kiracıya tam mahremiyet güvencesi sağlıyordu. Merdivenlerin yarısını çıkmıştı ki, en yeni kiracısı Cosgrove'u, önu sıra tek sıra halinde yürüyen, gülen sarışın bir kadınla inerken gördü. Az önceki kahkalarından biri Cosgrove'un olmalıydı. Çok geçmedi, Albert Kemper'in içine bir kurt düştü. Cosgrove hiç de çekici biri değildi, ama en az haftada üç kez çok güzel bir kadınla eğleniyordu. Her keresinde bir başkasıyla... Yağlı siyah saçlı ve uğursuz ince bııklı, hamurumsu bir ırlandalıydı. Daima koyu kruvaze takım elbise giyiyor, açık renk ipek kravat takıyordu. Kadınlarla başarısı, dünyanın sır dolu, akıl erdirilemez bir yer olduğunu gösteriyordu.

Sarışın, Albert Kemper'a boş sarışın gülüşüyle güldü ve

yürümeyisürdü.

"Hey babalık, nasıl gidiyor?" dedi Cosgrove Kemper'ın yanından geçerken. Kemper'a "babalık" demesinin adamı kızdırmasından ve gururuna dokunmasından besbelli zevk alarak, güldü. Sonra, "Hey, o fıstığın öldürüldüğü dairede neler oluyor?" dedi.

221

Kemper merdivende durdu. "Ne?" "Evetbeyim, işte DeniŖe, tam biz daireden çıkarken, orada bir gürültü duyduk. Değil mi DeniŖe?" DeniŖe evet dercesine başını salladı. Güzeldi. "Nasıl bir gürültü?" diye sordu Albert Kemper. "Ne bileyim nasıl bir gürültü. Gürültü işte." "Sanki bir Ŗey düşmüş gibi" dedi DeniŖe. Cosgrove omuzlarını silkti. "Sanki bir Ŗey düşmüş gibi." "Kontrol edeceğim" dedi Albert Kemper. Cosgrove sesli sesli güldü. "Hey, belki de biri var orada, dolanıp duruyor. Değil mi Kemper?"

DeniŖe korkudan ürperdi. Cosgrove Albert Kemper'a göz kırptı.

"Böyle sözler beni korkutuyor" dedi DeniŖe merdivenleri inerken.

Albert Kemper karşı yöne yürüdü, ikinci kata vardığı sırada, garip sesleri ve o seslerin kendisini nasıl etkilediğini düşünmeye başladı. Kendisini de korkutuyordu.

Belki alt kata geri dönüp Dedektif Cozzens'ı aramalı ve onun gidip ne olduğuna bakmasını sağlamalıydı.

Albert Kemper durdu, sonra başını sallayıp kızarmış et, biber ve kızarmış ekmek kokan kapıları geçerek koridorda ilerlemeyi sürdürdü. Albert Kemper görme ve işitme duyularını kaybedebilirdi, ama iyi, keskin bir burnu vardı. Beth'in kapısının önüne gelince durdu, ağzı açık kaldı. SUÇ MAHALLİDİR: GİRİLMEZ yazısı taşıyan sarı bantlar hâlâ yerli yerindeydi. Kapı sarı kordelalarla sarılmış bir hediye gibi görünüyordu.

Birisi içerdeyse nasıl girmişti oraya?

222

Albert Kemper, uzun bir süre, hem de merakla hayalet üzerinde durdu. Çocukken kamp ateşi çevresinde anlatılan ve tüylerini ürperten hikâyeleri severdi. Işıklar söner, küçük çadıra öbür izcinin yanında yatarken ve kimin öteki çocukları en iyi korkutacağını görmeye çalışırken duyulan bir miktar korku zevkliydi.

Ama bu farklı.

Genç bir kızın başı bedeninden koparılmış.

Birisi kan damlayan başı buzdolabına yerleştirmiş.

Bu kamp ateşi öykülerinden çok farklı. Çok farklı.

Kalp atışlarının hızlandığına ve ince, ince soğuk bir terin kollarından, omuzlarından ve sırtından boşaldığına aldırmadan kapıya yaklaştı.

Beth'in başının buzdolabında nasıl görüldüğünü hayal ederek, kapının kilitli mühürlü olduğundan emin olmalıydı. Gidip bakmaya karar verdi.

Yakından dikkatle inceleyince görebildiği şey, sarı plastik bandın hâlâ polisin bıraktığı gibi olduğuydu. Daire mühürlüydü.

Başını kapıya yaklaştırdı dinledi. Apartman tam bir ka-kafonydi; bir yerde hırlayan elektrikli blendera, MTV'nin gürültüsü ve onu bastıran Colemanların bebeğinin ağlaması ..Marsha ve Dave Coleman, apartmandaki çocuklu tek aileydi. Beth'in dairesinden bir ses duymak için kulaklarını zorladı. Ama hiçbir şey duymadı. Biraz daha bekledi, omuz silktili, sonra geri döndü ve alt kata yöneldi.

Kendi dairesine girince, önce tuvalete gitti, ellerini yıkadı ve sonra da yeniden dergisini okumaya gitti. Yirmi dakika sonra okumaya yoğunlaşamadığını gördü.

223

Dedektif Cozzens ters bir şey olursa kendisini aramasını söylememiş miydi?

Ve Cosgrove ile Denise'nin de orda bir gürültü duymuş olmaları garip değil miydi?

Albert Kemper kalktı, sayı kadranlı eski, siyah telefonunun üstünde durduğu karanlık köşedeki masasına gitti.

Alo bile demedi, kendini bile tanıtmadı.

İlk olarak, "Sizi böyle aradığım için özür dilerim Dedektif Cozzens. Ben gerçekten..." dedi yüksek sesle.

O yüzden Cozzens a) kimin aradığını ve b) neden aradığını sormak zorunda kaldı.

Ondan sonra iki adam birbirlerini anladılar.

Taksi, Cobey Daniels'ın yirmi dakika önce durduğu telefon kulübesinin önünde durdu.

Kulübe şimdi boştu, karanlık sokak, az önceki yağmurdan dolayı ışıldıyordu.

Puckett taksiciye bir süre beklemesini söyledi. Depolar boyunca sokağı bir o yana bir bu yana yürüyerek Cobey'yi bulmaya çalıştı.

Ama Cobey gitmişti, gitmişti.

"Evet?"

"Cobey Daniels'ın dairesine girip giremeyeceğimi merak etmiştim."

224

"Polis misiniz?"

"Özel polisim."

"Özel göz demek istiyorsunuz herhalde?"

"Onun gibi bir şey."

"Adınız nedir?"

"Puckett."

"Polisler bana, birisi Cobey'nin dairesine girmeye kalkışırsa onlara haber vermemi söylediler."

"Ben gittikten sonra onlara haber verirsiniz benim için sakıncası olmaz. Orada kısa bir süre gerekiyor bana."

"Ne kadar?"

"Bir buçuk, belki iki."

"Şimdi neden gidip böyle bir şey yapmanıza izin vereyim?"

"Çünkü size bunu vereceğim."

"Özel göz işinde çok para kazanıyor olmalısınız."

"Fena değil."

"Bir buçuk mu demiştiniz?"

"Ya da iki."

"Ya da iki. Ve polislere oraya gitmenize izin verdiğimi

söylemeyeceksiniz?"

"Polislere hiçbir şey söylemem."

"Pekâlâ."

Puckett, Cobey'nin oyun süresince kalmak için kiraladığı küçücük dairede, her şeyi dikkatle inceleyerek iki saat yirmi üç dakika geçirdi. Hiçbir şey bulamadı, hiçbir şey...

225

Açıkgöz bir polis olan Cozzens, açıkgöz bir polis gibi oynamaya karar verdi. Arabasını Albert Kemper'in apartmanının arkasına park etti, rüzgâra ve serpiştiren soğuk yağmura karşın yangın merdivenine yürüdü. Orada olduğunu bildirmedi. Kemper'ı sonra görecekti.

Kemper, evi temiz ve düzenli tutma işini iyi yapmıştı. Arka duvarda iki çöp tankı ve galvanizli çelikten altı büyük çöp bidonu diziliydi. Yeni boyanmış bir kapı zemin kata açılıyordu, iki çamaşır ipi direği yıldız boyayla yeni boyanmıştı, iki kat çelikten yangın merdiveni olarak yapılmış arka basamaklar da iyi tamir görmüştü.

Cozzens hafif ışıktaki bir an durdu, Beth Svvallovvs'un dairesinin penceresine baktı. Cam karanlıktı. Öteki dairelerin pencerelerinde ışık iç açıcı ve rahattı. Cozzens, aile babası olduğu eski günlerini düşündü. Lanet! Şimdi melankolinin zamanı değildi.

Basamaklara gitti ve tırmanmaya başladı. Metal trab-zan dokunuşlarına soğuk geldi.

Rap müzik çalan bir televizyonun sesini, briç oynayan dört kişinin çıkardığı sesleri ve bir çiftin kahkahalarını geçerek tırmandı. Bir an için, bir katilin, burada engin, karanlık gecede neler hissedeceğini anladı; üstün, tehlikeli gölgelerin adamı, şiddet ve beklenmedik kaderin taşıyıcısı.

O an gülümsedi. Çok fazla seri cinayet romanı okuyordu. Belki de gençliğinin bilimkurgularına geri dönmenin zamanıydı. Beth Svvallovvs'un katına varınca, hırsızlık araçlarını çıkardı ve işe girişti. Girişe açılan kilit bir buçuk dak-

226

kadan daha az bir zaman aldı. Cozzens içeri girdi ve koridorda bir an durdu.

Çeşitli akşam yemeklerinin sıcak ve süregelen kokularını aldı. Birbiriyle yanan televizyonları, birbiriyle yarıyan sohbetleri ve çalan bir telefonun sesini duydu.

Beth Svvallovvs'un kapısı tam da önündeydi.

Trençkotunun cebinden deri bir eldiven çıkardı ve sağ eline geçirdi.

Parmaklarını kapı tokmağına sardı ve çevirdi. Kilitliydi.

Sarı bandı inceledi. Kapı bütünüyle mühürlüydü, tam da görevlilerin bıraktığı gibi.

Eğer orada biri varsa, kapıdan içeri girmemişti.

Cozzens eldiveni cebine geri tıktı ve dışarıya, arka merdivene çıktı. Apartmanın sıcaklığı ile arka basamakların soğuğu arasındaki zıtlık, yüzüne çarpan güç verici bir tokat gibiydi.

Sallovvs'un dairesinin arka penceresine gitti ve içeriyi gözetledi. Yatak odası mobilyalarının karaltısından başka bir şey görmedi; iki kişilik bir yatak, çekmeceli dolap, aralık bırakılmış dolap kapısı. Her şey yerli yerindeydi. Hiçbir şey olağandışı ya da yanlış görünmüyordu.

Eldiveni yeniden eline geçirdi ve pencerenin çerçevesini itmeye başladı.

Pencere kolayca açıldı.

Orada durdu; telaşını yenmeye çalıştı.

Herhangi bir sonuca varmak istemiyordu. Pencerenin kilitli olmamasının çok sayıda açıklaması olabilirdi. Örneğin görevlilerden biri, suç mahallinin güvenliğini sağlama görevini savsaklamış olabilirdi.

227

Albert Kemper ve diğer kiracının duyduğu gürültüye gelince; cinayet işlenen bir binada yaşayan insanlar, sonraki aylar boyunca da sık sık hayalet görürlerdi. Küçük bir gürültü bile uğursuz bir şeyin hareket ettiğine inandırır, çoğu zaman, seslerinde şaha kalkmış histeriyle bölge karakolunu ararlardı.

Cozzens silahını çekti. Eski türde bir 38'lik Smith Wes-son'du. İlk resmi polis silahıydı ve duyguyla bağlandığı tek silahtı. Erkeklik organına benzer görüntüsünden nefret ederdi. Cozzens'ı üç silahlı çatışmada ve çok sayıda soygun olayında koruyan bu silahtı. Silahın hatları eline tanıdık ve hoş geldi. Polis önsezisine dayanarak, bütün geçerli nedenlere ve tersi bütün şeylere rağmen, orada birisinin bulunduğuna bahse girdi.

Kim olduğu hakkında bir fikri yoktu. Neden orda olduğu hakkında bir fikri yoktu. Sadece onu bulmakla ilgiliydi.

Pencereyi sonuna kadar açtı. Bir ayağını pencerenin çıkıntısına attı ve tırmanışa geçti. Ama resmi Mike Hammer trençkotuyla bu o kadar da kolay değildi.

Kısa sürede içerdeydi. Karanlıkta durdu. 38'lik eldivenli elini dolduruyordu. İrlandalı mavi gözleri karanlığı taradı. Kanın ve iç organların kokusunu aldı.

Bunun gibi kapalı mesken suç mahallerindeki leş kok-sunu giderebilecek bir dezenfektan daha yaratılmamıştı. Sadece zaman giderebilirdi, uzun zaman. Hele böylesi, zavallı genç kızın başının bedenden koparıldığı ve bedenin üzerinde gizlenemez bir vahşetle çalışıldığı durumlarda... Zavallı Albert Kemper'ın bütün çabalarına karşın, leş kokusu uzun süre bu dairede olacaktı.

228

Cozzens araştırmasına başladı.

Bir an destek istemek için telefon etmeyi düşündü, ama tersi karar verdi. Maço biri değildi. Gerçekte, polisliği hayli korkutucu bulan biriydi. Ama, son yarım saati canlandırıcı bulduğunu da kabul etmeliydi.

Karısından ayrıldığından beri Cozzens bir tür kaçış içindeydi. Hiçbir şeye odaklanamıyordu. Ama Albert Kemper'ın telefonunda beri...

Odaklanmak üzerine konuşmak, işine özen göstermek.

Cozzens'ın yüreği vahşiydi. Gözleri bir hayvan gözleri kadar keskindi. Öfkesini zor bastırıyordu. Şeytanları sonunda gelmişti.

Silahımı biraz daha sıkı kavradı.

Araştırmasına yatak odasından başladı, önce sağ taraftaki dolaba baktı ve bir şey bulamadı. Sonra sola baktı. Bomboş.

Oturma odasına geçti. Tebeşir izleri hâlâ Beth Svval-lovvs'un ilk öldürüldüğü yerdeydi. Baş kesildikten hemen sonra vücudu mutfığa taşınmıştı.

Oturma odasında da bir şey bulamadı. Ön tarafta da bir şey yoktu.

Ön pencerede durdu, aşağıya caddeneye baktı; cadde yağmurun arkasından temiz ve parlak görünüyordu. Cozzens, kendisini sanki, yavrular için yapılan ağaç yuvaya tüneyen bir karanlık kuşu gibi gizlenmiş hissetti. Gümüş renkli bir XKE geçti ve Cozzens sahibinin ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Bol eğlence, bol kadın. Ya da değil. Polis olarak çok imrenilen birkaç yaşamın hiç de görüldüğü gibi olmadığını görmüştü.

229

Sesi duyduğunda, eski toprak silah atıcıları gibi ani bir hareketle döndü.

Yüreği ağzına gelerek, vücudu soğuk terden titreyerek, silahlı elini sertçe kaldırarak loş odaya baktı.

Sesi uydurmamıştı, en azından bunu biliyordu.

Ama nereden gelmişti? Ve tam olarak neydi?

Buraya yalnız gelme kararı hakkında kuşkulanmaya başladı. Belki de tüm olanlardan sonra maçolaşıyordu. Belki de o telefona gitmeli ve ahizeyi kaldırıp biri...

Ve sesi yeniden duydu.

Tam ayaklarının altından geliyordu.

Sırttı. Elinde değildi, rahatlamamanın getirdiği sırtma.

Aşağıdaki dairede birisi yere bir şey düşürmüştü ve şimdi yeniden düşürdü.

Eline baktı.

Hâlâ titriyordu. Tanrı, hantal, ırlanda vücudunun içine Barney Fife kalp atışı koymuştu. Yeniden sırttı. Andy Grif-fith ve Mayberry. Cennetin tam da Mayberry gibi olduğunu düşündü, iyi, akli başında, uslu bir çocuk olarak, mutfığa giden koridoru yürüyerek araştırmasını bitirmeye koyuldu. Koku burada daha da berbattı. Başsız beden imgeleri kafasında gelip gidiyordu. Rahatsızlandığını hissetti.

Mutfakta yerde daha çok tebeşir işaretleri gördü. Beyaz şeyler ona loş ve kirli göründü. Gözleri buzdolabına odaklandı. Hâlâ, Bety Swallows'un başı orada duruyor ve sanki arkadaş arar gibi ona bakıyor olabilirdi. Buzdolabının yanında, başsız cesedi buldukları dar dolap vardı. Kapısı kapalıydı. Bedenin kafasız olarak ne kadar açık saçık göründüğünü hatırlamamaya çalıştı.

230

Hayalet gibi, buzdolabına doğru yürüdü.

O gece cesedi buldukları an aklına geldi. Aynı adımı atmak üzereydi... Dolaba biraz daha yaklaştı.

Şimdi sağ elini kaldırıyordu.

Dolabın elektrik düzenleyicisinin yanındaki gümüş rengi kolundan tuttu eldivenli eliyle ve kendine çekti.

Kapı açıldığında, yanan parlak ışık içerisini gümüş rengine dönüştürdü.

Ve kapı tamamen açıldı...

Ömründe gördüğü en korkunç şeyi görecekti ama...

Ama kanlı baş yerinde yoktu.

Biri, belki de Albert Kemper, buzdolabını boşaltmıştı.

Cozzens başını salladı. Beth Svvallovvs'un başı yeniden canlandı ve...

Duymaya ve görmeye fırsatı olmadı.

Kapalı olan diğer kapı açılmıştı.

Kadın elinde kasap bıçağıyla çıkmıştı.

Gözlerini sola çevirdiğinde artık çok geçti.

Bıçak hızla sağ gözüne indiğinde artık çok geçti.

Çığlık attı, karşı koymaya çalıştı. Ama kadın adamdan daha güçlüydü. Bir anlık bakışında anlamıştı bunu.

Kadın bıçağı adamın gözünden çekti ve onu dolabın kapısına itti. Silah düştü ve yerdeydi.

Çok fazla sıcak kan . Çok fazla acı çığlıkları. Cozzens kördü, Cozzens çıldırmıştı.

Ve sonra, uzaktan, sanki bir başkasına oluyormuş, ama bir şekilde kendi vücudu hissediyormuş gibi, kasap bıçağının hareket ettiğini fark etti. Boynuna, bir ritimle inip kalktığını hissetti.

231

Bağırmaya çalıştı, ama nedense sesi çıkmadı.

Ondan kurtulmaya çalıştı ama kımıldayamıyordu.

Yedi yaşındaydı ve kuzeni Harry ile küçük bir havuzda yüzüyorlardı; on bir yaşındaydı ve oynadığı maçı kazanmasının ardından eve doğru koşuyordu; yirmi iki yaşındaydı ve karısıyla düğün gecelerinde sevişiyordu. O...

O, ölüyordu, ve yaşamı bir film şeridi gibi geçiyordu.

Şimdi artık acı duymuyordu ve dolaptan aşağıya kaydı, yere komik bir biçimde oturur vaziyette düştü; bacaklar ayırık, avuç içleri dışa dönük.

Bu kez kadın bıçağı alınının tam ortasına yerleştirdi ve orada bıraktı. Cozzens aldırmadı. Yalnızca birkaç dakika kalmıştı; tüm tarihi yok olmuş, tüm yaşamı, insanın bütün söyledikleri, ilhamı hepsi gitmişti, sonsuza dek...

Tam da o herkesin sorduğu soruyu sormak üzereydi: ölümden sonra hayat var mı?

O noktada her şey durdu.

Kanı akıyordu

Bekliyordu, ama neyi beklediğini bilmiyordu.

Ölüyordu.

Kadın kustuktan sonra koridoru yeniden geçerek mutfığa döndü ve ona bir kez daha baktı. Kokuya karşın, buharlaşan kana karşın, rüya gibi gerçek dışı bir şey vardı, tıpkı Beth'i öldürüşünde olduğu gibi gerçek dışı bir şey vardı. Korkunç bir uykudan uyanıp ne olduğunu o an an-layabilecekmiş gibiydi.

232

Dedektif Cozzens yana doğru yığılmıştı. Kafayı çekmiş liseli gibiydi. Hatta alnındaki kasap bıçağı bile ona daha da karakter katıyordu.

Kadın titreyen ellerini yüzünde gezdirdi. Tekrar hasta olacağından korktu. Ama buraya geri döndüğüne memnundu. Beth Svvallovvs'u öldürdüğü gece, küpesini düşürmüştü ve Cobey uyanmaya başlarken kaçmak zorunda kalmıştı. Küpe yerdeki havalandırma ızgarasına düşmüştü. Bu gece ızgarayı kaldırdı ve küpeyi orada, polisin daha bakmadığı yerde buldu...

Mutfaktan yavaşça çıkmaya başladı. Ölü dedektifin görüntüsü gittikçe kayboluyordu.

Şimdi korkuyordu, ve kafası karışık. Kanın kokusu keskindi ve insanın genzini tıkıyordu.

Evin karartıları arasından geçip girdiği pencereye kadar yürüdü.

Ve sonra kadın gitti...

233

On Sekizinci Bölüm

Buhar küçük cam duş kabinin içini doldurdu. Anne Addison'ın pembe diri vücudu içerde bir yerde kayboldu.

Sıcak sabunlu su her zaman olduğu gibi ona aradığı duyguyu verdi. Yalnızca vücudunu değil ruhunu da temizleme duygusunu.

Bacaklarını aralayarak sabunu baldırının iç tarafındaki yumuşaklığa doğru sürdü. Kendisine cinsel olarak dokun-mamaya dikkat etti, çünkü seks kavramı ona unutmaya çalıştığı şeyleri çağırıştırabilirdi.

Eski bir şarkı mırıldanmaya başladı. Hem lisedeyken hem üniversitedeyken pek çok oyunda rol almıştı, ama berbat sesi yüzünden hep küçük rollerle sınırlı kalmıştı. Ama duşta...

Kendi kendisine gülümsedi ve uzun parmaklarıyla elmacık kemiklerinin harikulade kıvrımlarını bastırarak, yüzünü bir kez daha sabunladı.

Yüzünü duştayken suyun altına tutmaktan hoşlanıyordu, neredeyse zevk veren bir acıydı. Gözlerini kapattı ve yüzünü fişkıran suya verdi. Kendisini başka bir dünyaya götürdü; anıların, pişmanlıkların ve suçluluk duygusunun olmadığı bir dünyaya...

235

Beş dakika sonra, sağ kolu duş kapısından uzandı ve raftan büyük kocaman pembe bir havlu kaptı. Otel odasının karanlığında telefonun sesini duydu.

El yordamıyla telefona ulaşmak zorunda kaldı. Şimdi havluya sarılı biçimde, Anne soğuktan titredi ve meme uçları havlunun altından dikildi. "Alo?"

Uzun bir sessizlik.

"Alo?" Anne'in ses tonu rahatsızlığını gösteriyordu. Uzun bir sessizlik. "Alo?" "Anne?" "Evet."

"Benim, Cobey."

"Cobey! Aman Tanrım." Gözleri camdan süzülen neonda yeşil, sarı renk alan yağmur damlacıklarına takılmıştı. "Neredesin?"

"Puckett'la konuşmam gerekiyor, Anne." "Puckett? Aman Tanrım Cobey, benim, Anne." "Anne, lütfen dinle. Seni incitmek istemiyorum." Anne'in öfkesi keskindi ama çabuk kabarıp geçti. Kızgınlığı vücuduna özel bir sıcaklık vermişti; belirginleşen meme uçlarının titreten etkiyi yatıştırmıştı. "Cobey, beni hep böyle aşırı hassas durumlarda mı arayacaksın, daha önce hep yaptığın gibi?"

Sonra sessiz kaldı. Cobey de ses çıkarmadı. Neredeyse söyleyecekti, neredeyse Cobey'nin ortadan kaybolduğu dokuz aylık romantik aşklarının sonunu getiren korkunç olayı ele verecekti. "Üzgünüm, Cobey" dedi Anne.

236

"Biliyorum. Sen böylesin, Anne."

Anne. Aman Tanrım, birlikteyken ona ne zaman böyle seslense, tamamen kadınsı ve zayıf olmuştu. Söylenilecek en romantik sözcük, bu, Cobey Daniels'ın hassas dudaklarından dökülen kendi adıydı.

"Anne."

"Evet?"

"Puckett'la konuşmam gerekiyor. Gerçekten."

"Nerdesin?"

"Söylememeyi tercih ederim."

"Bana güvenmiyorsun?" Sesinin katı tonu yeniden geri gelmişti.

"Öyle değil, bu..." iç çekti. "Tabii ki sana güveniyorum,

Anne."

"İyi o zaman. Çünkü ben sana güveniyorum."

"Öyleyse Beth'i öldürdüğümü düşünmüyorsun?"

"Hayır, düşünmüyorum."

"Bunu senden duymak çok iyi Anne.Gerçekten." Yeniden bir sessizlik. "Ben Daley Meydanı'nın yakınlarındayım. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Tabii."

"Telefon kulübesindeyim." Yeniden sessizlik. "Ne yapacağımı bilmiyorum Anne. Puckett'ın bana yardım edebileceğini umuyorum."

"Sana yardım edebilirim."

"Oh, hayır, Anne, Senin bu işe karışmanı istemiyorum. Sen..." Durdu.

"Ben, ne?"

"Oh, Anne. Kötü bir şey söylemeyecektim."

237

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Yalnızca ne söyleyecektin?"

"Anne, tartışmayalım. Ben .."

"Bana yalnızca ne diyeceğini söyle."

"Off, Anne, sen hep böyle yapıyorsun."

"Pekiöyleyse ben ne diyeceğini söyleyeyim. Benim yardım etmemi istemiyorsun çünkü ben, fazla duygusal davranacağım ve depresif bir duruma gireceğim. Ve belki de yeniden içmeye başlayacağım."

"Böyle söylemeyecektim Anne. Ben, bazı konularda çok kolay altüst olduğumu kastediyordum, ama hiçbir biçimde içmeye yeniden başlayacağımı söylemem. Ben, onu atlattığını biliyorum ve hiçbir zaman..."

"Yarım saat içinde orada olacağım."

"Ne?"

"Yarım saatte. Taksiyle. Şimdi, bana tam olarak nerede olduğunu söyle."

"Ama, Anne, ben..."

"Tam olarak nerede olduğunu bilmek istiyorum. Sana yardım etmek istiyorum. Biz hâlâ arkadaş değil miyiz?"

Cobey o an bir şey söylemedi. Sonra, fısıltıdan biraz yüksek bir sesle, "Sen hâlâ arkadaş olduğumuzu mu düşünüyorsun? Üstelik tüm olanlardan sonra?" dedi.

"Hâlâ arkadaşsınız, Cobey. Hâlâ."

"Biliyorsun, hiç olmazsa günde bir kere bunu düşünüyorum. Bununla ilgili kâbuslar bile görüyorum. Soğuk terle sırlıklam uyanıyorum ve çığlık atıyorum, ve ben .."

"Ben bunları unuttum."

238

"Unuttun mu? Gerçekten mi?"

"Geçmişte kaldı, Cobey. Ben yalnızca geleceğe bakıyorum."

"Ama sen o kadar çok kırgındın ki. Ben..."

Anne kedisini bir kez daha topladı. Bir süre, Co-bey'yle geçen dokuz ayın sonunda olanları düşündü... Aslında, her şeyi yeniden düşününce, kontrolünü kaybetmeye başladı. O eski kini bir kez daha hissetti.

Ama şimdi...

Gölgeler arasında, neonlaşmış yağmur tanelerine bakarak, havlunun içinde ince ve hoş vücuduyla ayağa kalktı ve "Bana nerede olduğunu söyle Cobey. Sokakta ne kadar uzun kalırsan yakalanma şansın o kadar yüksek."

"Bu işe bulaşmak istediğinden emin misin?"

"Oh, evet," dedi Anne. "Evet, Cobey, bu işe bulaşmak istiyorum."

Böylece, bir arkadaşının yardımına koşacağı düşüncesiyle rahatlamış görünen Cobey, Anne'e tam olarak nerede olduğunu söyledi.

On dakika sonra, Anne, turkuaz mavisi bir berenin altında saçları ıslak olarak asansöre varmıştı, iki buçuk dakika sonra, kalorifer sıcaklığı ve puro kokan sarı bir taksiye adımını atıyordu.

"Sana geliyorum Cobey" diye düşündü.

"Bunca zamandan sonra, sonunda sana geliyorum.

Taksi hareket etti.

Anne, başını geriye attı ve dua ediyormuş gibi gözlerini kapadı.

iştezamanı gelmişti. Nihayet... nihayet .

239

O, gitmişti.

Puckett otel odasında karanlıkta boş odaya bakarak durdu, içerideki tek ışık, yağmur damlalarıyla ıslanmış camdan giren ışıktı. Hiçbir yer boş bir otel odasından daha ıssız olamazdı, özellikle yağmurlu bir gecede.

O gitmişti ve bunda bir terslik vardı. Puckett, işte bundan emindi.

Odaya daha erken gelmeliydi ama o, bunun yerine Co-bey'nin takıldığı düşünülen diskoları dolaşmakla meşgul olmuştu. Hiçbir şey bulamamıştı.

Kapıyı arkasından kapattı ve pencereye doğru yürümeye başladı. Önünde yerde halının üzerinde kıvrılmış ıslak yapraklar dikkatini çekti.

Eğildi, dizlerini kırarak yapraklardan birini aldı. Islaklığı bir balığın kaygan ıslaklığını andırıyordu.

Bu gece dışarıya çıkmış ve geri dönmüş olmalıydı.

Ve şimdi tekrar dışarıya çıkmıştı.

Düşünebildiği tek şey o dışarıdayken Cobey'nin onu aramış olabileceği ve telefona çıkmış olan Anne'in, Co-bey'ye yardım etmek için bir yerlere gitmiş olduğuydu.

Başka hiçbir açıklaması yoktu. Hele bu saatte.

Ayağa kalktı ve ıssız antiseptik odaya baktı. Kahkahasını duymak, umutsuzca onun desteğini ararcasına kucaklayışını, kadınca sarılışını hissetmek istedi. Ona ihtiyaç duyulması hoşuna gidiyordu. Birine ait olma duygusu veriyordu. Yatağa yöneldi, ucuna oturdu ve telefonun ahizesini kaldırırken, Anne'in imzalı dergi yazısını gördü.

240

İki yatak arasındaki abajuru yaktı ve ahizeyi kaldırdı.

Resepsiyonu arayarak çıkan kişiye adını ve oda numarasını verdi. Anne'i bu sıralarda hiç görüp görmediğini sordu.

"Ben henüz geldim, beyefendi, ama Michael hâlâ burada. Bugün öğleden sonra üçten beri o buradaydı. Ona sorabilirim."

"Teşekkür ederim."

Resepsiyonistin dönmesini beklerken, Puckett dergiyi karıştırmaya başladı. Anne'in her imzalı yazısı sarı kalemle işaretlenmişti. Önce, bu sayfaların aksettirdiği bu ihtişamlı ünden çarpıldı. Anne'in birkaç yıl önce hakkında yazdığı "ateşli" yıldızların yarısından fazlası şu sıralarda o kadar çok işe yaramıyordu.

Bazı imzaları görünce gülümsedi: Amy Conners, Rac-hel Forrest, Evelyn Day, Dorothy Todd. Her biri bu kadar kötü gitseydi, yıldız keşfetme konusunda Anne'in geleceği kötü olacaktı. Ama o imzası için yeni isim bulma konusunda iyiydi.

Resepsiyonist konuştu. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Rica ederim, zahmet oldu."

"Michael onu otelden çıkarken görmüş. Bir saat kadar önce. Ayrıca onu akşam saatlerinde çıkarken de görmüş."

"Onu en son gördüğünde, bir taksiye ya da başka bir şeye binerken görmüş mü?"

"Evet. Sarı bir taksi. Marty'nin taksisi olduğunu sanıyor."

"Marty mi?"

"Marty Gresham. Genellikle otelin önüne park eder."

241

Kardeşi burada belboydur, bu yüzden sık görüşürler." "Marty şimdi orada mı?" "Bir dakika bakayım."

Resepsiyonist gitti ve geri geldi. "Henüz burada değil. Gelir gelmez sizi ararım." "Çok minnettar kalırım."

Ve sonra, yatağın ucunda otururken isim aklına geldi, Anne'in yazılarında kullandığı isimlerden biri: Evelyn Day. Bununla ilgili bir şey bildik geliyordu...

isimkafasında yankılandı ama hiçbir şey ifade etmiyordu. Evelyn Day. Niye tanıdık geliyordu?

Banyoya gitti ve temizlendi. Sıcak su ve sabun sakallı yüzüne iyi gelmişti. Parfümünü sürdü ve çişini yaparak yine deodorant sıktı.

Bu sırada hep telefonun çalmasını bekledi. Bu sırada hep Evelyn Day adını düşünmeyi sürdürdü. Bu isim neden tanıdık geliyordu?

Odaya döndü ve notları karıştırmaya başladı. Belki de ona bir not bırakmıştı ve henüz bunu görmemişti. Bu onun tarzı değildi; hiçbir not bırakmadan çekip çıkmak.

Evelyn Day isminin neden bu kadar tanıdık geldiğini hatırladığında üçüncü elbise çekmecesini karıştırıyordu. Karnında yakıcı bir his başlayıp boğazına kadar çıktı. Soğuk terler kollarından kaslı sırtına doğru boşalmaya başladı. Telefona doğru döndü ve çalması için yalvardı.

242

Gecenin o saatinde, Daley Merkezi'ndeki tek kıpırtı güvenlik bekçileriydi. Bir de büyük plazanın ortasında duran beyaz binanın camlarıydı.

Dışarıda, Chicagoluların yıllardır tartıştıkları enigmatik Picasso heykelinin arkasında saklanan Cobey Daniels'ın gözleri bir taksi arıyordu. Hâlâ Anne'in yerine Puckett'la görüşmüş olmayı diliyordu. Birkaç yıl önce, eğlence dünyasının büyük magazin dergilerinden biri Anne'i Cobey'yle ilgili bir yazı yazmak için görevlendirmişti. Hastaneden çıkalı bir yıldan az bir süre olmuştu. Lilly, kadına karşı içgüdüsel bir antipati hissetmişti, içgüdüsel olarak Anne ile Cobey arasında güçlü bir çekim olacağını sezmişti.

Anne, Cobey ile röportajını yaptığı son gecede, iki hafta sonra onu akşam yemeğine davet etmiş ve Cobey de kabul etmişti. Şu Teknicolor gecelerin yaşandığı, 1950'le-rin müziğinin çaldığı ve hiçbir şekilde olağanüstü ve romantik olamayacak bir yerde içki içtiler. O gecenin ardından çok geçmeden, Cobey, Lilly'yi arayarak gripten yeni kurtulduğunu ve hafta sonu evden çıkmayacağını söyledi. Lilly tabii ki ona güvenmedi. Hemen evine yollandı ve Cobey'yi evinde bulamadı. Tüm hafta sonunu onun evine telefon ederek geçirdi. Eve döneceği, yalnızca telefonuna bakmadığı avuntusuyla oyalandı.

Bu arada, Cobey ve Anne, Las Vegas'a uçtular; Cobey Las Vegas'ın cehennem kadar da heyecan verici olup olmadığını merak ediyordu. Bu belki de Cobey'nin hayatındaki en güzel hafta sonuydu; artık Anne Addison'a âşıkı.

243

Ondan bir kaç yaş büyük Anne oğlunu kaybettiği için depresyona sürüklenmişti. Ama, çok eğlenceli, şefkatli ve nazikti. Ona en harikulade seksi tattırmıştı. Birbirlerine hastalık derecesinde çok çabuk bağlandılar. Bu bağımlılığı ilişkilerinin bir parçası gibi kabul ettiler. Hızlı kıskançlıklar, bir öğleden sonrası için bile ayrı kalsalar sürekli telefonla bi-birlerini aramalar, birinin diğerini gerçekte sevip sevmediğini onaylatma aramaları.

Cobey, işine olan bütün ilgisini yitirdi. Yayın günlerini iptal etmeler başladı, sette bir faciaydı, çünkü Anne yanında değildi. Sürekli Lilly ve kariyerindeki ciddi çöküşü gören Wade ile kavga etmekteydi. Hatta hiç beklenmeyen bir şey bile yaptı: alkolü bıraktı.

Lilly, onları izlemek için özel dedektifler tuttu, ama dedektifler Anne'in kimliğini öğrenemedi. Cobey ve Anne dedektifleri ekmekten çocukça bir zevk alıyorlar, onlara tuzaklar kurarak yanlış ipuçları bırakıyorlardı. Ve bir gün Cobey gitti.

Lilly polisi aradı, ülke çapında bir televizyon yıldızını arama kampanyası başlattı.

Saçlarını boyatan Cobey ve Anne, sahte bir isimle evlenerek Pensilvanya'da bir çiftliğe yerleştiler. Cobey Pensil-vanya'yı çok sevdi. Özellikle stepleri, ağaçlarla kaplı tepeleri ve dağları... Bir çiftin arasında ancak bu kadar güçlü ve dolu bir ilişki olabilirdi. Anne ve Cobey yaşamlarını beraber geçireceklerdi. Hiçbir şey söylemediler. Ve bir gün sözcükler döküldü. En azından Cobey böyle adlandırdı. Anne küçük oğlunun sokağa koştuğu ve bir arabanın ona çarparak öldür-

244

düğüyle ilgili kâbuslar görüyordu. Oğlunun ölümünü kendi hatası yüzünden olmuş gibi görmeye başladı, oysa gerçekte önleyebileceği hiçbir şey yapamazdı.

Cobey onu bir doktora götürdü. Bu da ayrı bir ironidir, deli Cobey bir başkasını psikiyatriste götürmüştü. Bir süre için Anne daha iyi oldu.

Ve bir sabah, yeni söken şafak çiftlik evinin camından girerken, soğuk yer tahtaları üzerinde duran Anne, dışarıda yere çökmüş sise baktı; bu, ona, altın güneşin gökyüzüne yükselişi gibi geldi ve "Hamileyim" dedi.

Yüzünü Cobey'ye döndü, Cobey de ona baktı ve yüzündeki ifadeden irkildi. Şaşırma yok, neşe yok; yalnızca kara, hatta endişeli bir bakış.

"Bunun ne demek olduğunu görmüyor musun?" dedi. "Bu, Tanrı bana bir fırsat daha veriyor demek, ilk çocuğuma bakamadım, ama bana biri için daha fırsat veriyor. Bunu görmüyor musun, Cobey?"

Yatağa geldi ve Cobey'nin kollarına düştü, sabahın geriye kalanını geçireceği kollara... Baba olacaktı. Cobey Daniels. Punkçuların punkçusu, asbanditlerin asbanditi bir baba olacaktı.

Sonraki iki ay, kırkların romantik filmlerinden, belki June Allyson'lı bir film gibi bir Kesitti. Cobey, eski filmlerin bir fanatığıydı ve hep o yaşlı aktrisleri kurcaladığında ne olacağını merak ederdi. Cobey nazik baba adayı rolünde, Anne ise sevecen, huzurlu anne adayı rolündeydi. Sonra bir öğleden sonra, yağmurlu bir akşamüstü, Cobey bir bara girdi, birkaç duble içti. Dayanılmaz bir şey dürtmüştü. Ve Anne'in daha önce hiç görmediği bir durumda eve geldi.

245

Ona bir şey olduğu korkusuyla altüst olan Anne neden geciktiğini gördüğünde incindi ve öfkeleni. Yüzüne bir tokat attı, hemen ardından da karşılığını aldı. Hiçbir şey planlanmamıştı. Hiç istenmemişti. O an hiç yaşanmamış olmasını dilerdi. Elini kaldırdı ve yüzüne indirdi; fütursuz bir güçle, onu sendeleyip çarptığı sehpanın üzerine düşürecek bir güçle vurdu. Önce kollar döndü, yüzünü tatlı,-vahşi ve ürkmüş bir ifade kapladı. Ve hemen onu tutmaya çalıştı, ama çok geçti. Anne'in kafası kanepenin sert koluna çarptı, vücudu sehpa ile kanepenin arasına yığıldı.

O saniyede yanındaydı Cobey. Onu kaldırmaya çalışırken çılgınca bağıırıyordu: "Çok üzgünüm çok üzgünüm çok üzgünüm çok üzgünüm" yüzünü öpüyordu, deli bir hayvan gibiydi ve boktan bir yudum içkinin ona ne yaptığını görmüştü; gerçek bir kâbus yaşıyordu. Ardından Anne banyoya koştu ve kusmaya başladı. Cobey yanına geldi ve dizlerinin üzerine çökerek "Bebek iyi mi? Bebek iyi mi?" diye hep aynı tonda panik içinde tekrar ediyordu.

Anne ona baktı ve "Bilmiyorum. Kendimi kötü hissediyorum ve korkuyorum. Bebeğime zarar verdin" dedi.

Sonra Cobey Anne'i yatağa götürdü. Anne öylesine şiddetli hıçkırıyordu ki, yatak gacırdıyordu. Cobey yanına oturdu ve nazikçe gözyaşlarının yumuşattığı ve ısıttığı yanağına dokundu.

Dışarıda şiddetli yağmur yağıyordu. Cobey, karanlık yatak odasında Anne'in yanına uzandı. Oturma odasındaki küçük lamba, çiftlik evinin bütününde yanan tek ışıktı. Anne, bütün bir saat boyunca usul usul ağladı. Cobey hiçbir şey söylemedi. Yalnızca soğuk, nemli yağmuru kokla-

246

di, çürüten karanlık geceyi kokladı, nefesinde sinmiş keskin viskiyi kokladı. Sonra uykuya daldı.

Birkaç saat sonra duydu Anne'i; karanlık odada çığlık atıyor, başında durmuş kendisine bakıyordu. Cobey uykunun ağırlığından zihnini toparlayamadı, Anne'in neyi işaret ettiğini ve neden çığlık attığını anlayamadı. Ama sonra dönünce, altında, yatakta batan kanlı bir kırıksıklık ayırırsa-dı ve o an Anne'in çocuk düşürdüğünün farkına vardı.

Anne çığlık atmayı sürdürdü. Sonra Cobey onu götürüp duşun altına sokmayı akıl edebildi.

Dört gece sonra, Anne bavullarını topladı ve gecenin yarısında evden ayrıldı. Cobey ondan bir hafta haber alamadı ve yeniden içkiye başladı. Yirmi hap bulup yarım litrelik bir içkiyle içmeyi düşünüyordu. Kahrolası elveda ve kahrolası beladan kurtuluş... Ama bunu yapmaya düşündüğü gece, telefonu çaldı. "Sparks Nevada, ilgileniyorsan" dedi Anne ve kapattı.

Ertesi gün akşamüstü Cobey, Sparks'ta karayolunda duruyordu. Karanlık çökerken, erkeksi ve hoşgörüsüz ısrarı sonucunda, kocaların muhasebecilik, karıların da öğretmenlik ya da seyahat şirketi memurluğu yaptığı hoş bir orta sınıf apartmanına yerleştiler. On beş gün boyunca, Cobey, Anne'e ne kadar üzgün olduğunu, kendisini bağışlaması için her fedakârlığa katlanacağını söyledi.

On beş gün boyunca, Anne, Cobey'ye çok üzgün olduğunu bildiğini, onu gerçekten bağışladığını ve bu konuda başka konuşacak bir şey kalmadığını söyledi.

Anne'in gözleri ve serin Nevada havasındaki açıklanması olanaksız bazı karışıklıklar başka şey söylüyordu.

247

Ama sonunda Cobey ona inanmaya başladı. Altı gün ve gece Cobey ona tamamen inandı. Anne onu bağışlamıştı ve her şey güzeldi ve yeniden çocuk sahibi olmayı deneyebilirlerdi ve her şey olduğundan daha iyi olacaktı...

Yedinci gece, Anne arkasından yaklaşıp omzundan derinlemesine bıçağı sapladığında, Cobey eski Road Run-ner çizgi filmleri izliyordu. Cobey korku ve acıyla öylesine şiddetli bir feryat kopardı ki, muhasebeci kocalardan ya da öğretmen karılardan biri polisi aradı. Polisler gelince Cobey'nin şikâyetinde bulunması için ısrar ettiler, Cobey ise tersi yönde...

Gece birde Cobey Los Angeles'a giden uçaktaydı.

O an ve ilk kez davranışlarının bütün sonuçlarını anladı.

Çocuğunu öldürmüştü.

Birkaç gün önce soyunma odasına gelene kadar Anne'i ne bir daha görmüş, ne de haber almıştı ondan.

Şimdi Anne onu bir taksiyle alıyordu.

Şimdi Anne, en azından geçici bir süreliğine, onu geceden ve her sokakta sinsi sinsi dolaşan polis arabalarından kurtaracaktı. Anne ile yalnız kalma düşüncesi rahatsız etti Cobey'yi. Ya Anne hile yapmaya başlarsa? Ama Cobey bitkindi ve düşünecek durumda değildi. Kendisini bir çocuk gibi çok uzun süredir terk edilmiş hissetti...

San bir taksi, sisli yağmurda göründü ve kenarda durdu. Cobey önce taksinin onun için mi durup beklediğini, yoksa oraya park mı ettiğini anlamadı. Taksi, loş karanlıkta ürpertici göründü.

Picasso heykelinin arkasından kımıldadı, yakasını kaldırdığı ceketinin içine büzüldü.

248

Tek başına, plazayı geçerek taksinin açısına doğru hareket eden bir figürdü. Vücut dili, bir anda koşmaya başlamak için hazır olduğunu söylüyordu. Su birikintileri içinden yürürken ayakkabıları şap şap ses çıkarıyordu.

Taksinin arka kapısı açıldı.

Country tarzı vvestern müziği karanlık aralıktan duyuldu.

Cobey, olduğu yerden içeride kimseyi göremiyordu. Alacakaranlık Kuşağı türünden bir düşünceyle, paranoya ve bitkinlik duygusu kapladı içini. Ya taksinin içine girdiğinde boş bulursa ne olurdu? Bu donuna işetecek türden bir korkuydu, değil mi?

Yürümeyi sürdürdü. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Müziğin sesi yükseldi. Belli belirsiz arka koltukta birinin karaltısını gördü.

Caddede geçerken ıslatan arabalar oldu. Birine elini kaldırıp "Lütfen beni alın" demek geçti. "Şuradaki takside benim için bela var. Bunu hissediyorum. Gerçekten hissediyorum."

Anne arka koltuktan eğilerek gülümsedi. "Hadi, bundan daha hızlı yürüyebilirsin. Taksiciyi zengin etmek istemeyiz değil mi?"

Geri dönme ve koşma anı şimdi neredeyse elden gidiyordu. Korkuyla doldu; oynadığı bir dizinin setinde saldırı sırasında hissettiği panik türünden bir korkuydu.

Kusmak istedi. Anne plaza ışığına doğru biraz daha eğildi. Duruşu hiç de yatıştırıcı değildi. Vahşilik, belki de çılgınlık, en az hep bildiği kadar erotikti.

Şimdi kokusunu duyuyordu, parfümünü, teninin kokusunu ve bu onu heyecanlandırırdı.

249

Uzun, ince bir el loş arka koltuktan uzandı. Ona ulaştı ve dokundu, yumuşak ve sıcaktı.

Cobey taksiye girdi ve kapıyı kapattı. Taksi şoförünün kahverengi gözleriyle buluştuğu dikiz aynasına bir

göz attı. Bu adamın ne düşündüğü belliydi: "Bu herif gibi bir bok parçası bu tür bir kadını elde ediyor, peki benim bundan çıkarım ne? Bütün gece bu boktan Chicago'nun altını üstünü turluyorum ve saatte üç kuruş için zencilere kıçımı kaptırma riskini alıyorum."

Taksi kalkarken arabanın sesi yükseldi. Cobey koltuğa yaslandı. Sonra Anne ona doğru kımlıladı.

Taksi şoförünün imrenmesi için Anne pek çok neden sunuyordu. Ağzı Cobey'nin ağzını bulurken eli de organına ulaştı.

Telefon çalıncaya kadar saatler geçmiş gibiydi.

"Bay Puckett?"

"Evet?"

"Ben resepsiyondan Richard. Marty az evvel geldi."

"Teşekkür ederim."

"Umarım her şey yolundadır Bay Puckett."

"Ben de umuyorum Richard. Tekrar teşekkürler."

"Rica ederim Bay Puckett. Hoşça kalın."

Acele etmesi gerektiğini biliyordu. Acele etmeliydi.

Hemen lobiye indi, resepsiyonda Richard ona el salladığında ön cam kapıya varmıştı bile. Etkileyici hareketli kapıcının yanında eski eğlenceli müzikallerle ilgili çene çalı-

250

yorlar. Şoförler tekerleklerin arkasında gazete okuyorlardı. Arabaların içinin karanlık olmasına bakılırsa, taksiciler radarla okuyor olmalıydılar.

"Marty?"

Şoför şöyle bir baktı. "Ödümü patlattın. Marty'ninki en arkadaki."

"Teşekkürler."

Burada dışarıda, gece yağmur, soğuk ve egzoz dumanı kokuyordu. Puckett son arabaya koşar adım gitti. Sonra kapalı şoför camına vurdu.

"İçeri girin" dedi Marty, gazetesini hemen katlayarak.

"Sen Marty misin?"

"Evet." Sesinde şüpheli bir ton vardı. "Bir şey mi var?"

"Bir saat kadar önce kısl saçlı kadını nereye götürdüğünü bilmem gerekiyor."

Taksi şoförü şüpheli şüpheli baktı. Otuz yaşlarında kaba saba kırmızı sarı bir şapkası ve topçu ceketi olan biriydi. Taksisi puro kokuyordu.

"Karın mı?"

"Kız arkadaşım."

Marty bir iç çekti ve gözlerini dikerek, "Böyle şeylere bulaşmaktan nefret ediyorum" dedi.

"Bu çok önemli Marty."

Marty ofladı. Gözleri yeniden Puckett'a döndü ve üzgün bir biçimde baktı.

"Herifin birini aldı."

"Herifin birini mi?"

"Birini, Daley Plaza'nın oradan."

"Sonra onları nereye götürdün?"

251

"Limana."

Wade Preston'un yatı. Tabii ya, Anne'in ona, Preston'un peşinden ne kadar umutsuzca koştuğunu ve hatta ona yatının anahtarını bile verdiğini söylediğini hatırladı.

"Oraya gitmem gerekiyor," dedi Puckett ve arka kapıyı açtı.

içeriyeoturup kapıyı kapattığında şoför dikiz aynasından ona bakarak "Umarım çılgınca bir şey yapmazsın. Böyle bir şeye bulaşmak istemediğimden emin olmak istiyorum" dedi.

Marty onların zina yaptığını düşünüyordu.

"Keşke bu kadar basit olsa" diye düşündü Puckett.

Marty taksiyi harekete geçirdi ve otelin önünden güzel parlak Rolls-Royce ve Jaguarların arasından çıktı.

252

On Dokuzuncu Bölüm

İçinde bir şeylerin ters gittiği duygusu vardı. Başka türlü açıklanamazdı.

Onun arkasından yata birkaç adım atarken, eğimli ve sallanan zemin zaten midesini bulandırmaya

başlamıştı. Cobey bir kez daha kaçıp gitme dürtüsü duydu.

Ama nereye gidecekti? Koşmaya takati kalmamıştı. Kendisini sıyırmadan önce toparlanmak ve sonra Puc-kett'la konuşmak için zamana ihtiyacı vardı.

Gölgeli ve sisli gece Cobey'ye o çok hoşlandığı Conan kitaplarını hatırlattı; fırtınalı gece yarılarında garip iskelelerden kalkan eski yelkenliler... Bütün liman karanlıktı, teknelerin hırsız ışıkları aç canavarların kırmızı, kötü niyetli gözleri gibi yanıyordu. Soğuktan ve tekneye vuran dalgaların sıçrayan güzel serin suyundan titredi. Uzaklarda, Chicago'nun gökyüzü, duman maskesi arkasındaki radyoaktif curcuna gibi ışıldadı. Demir atmış tekneler, kara sulara çarpan dinazorlar gibi ses çıkarıyorlardı.

"Hadi, Cobey. Donacaksın."

Anne'in sesi yine onu kendisine getirdi, daha önce takside olduğu gibi...

Bir şekilde tam olarak açıklayamadığı, ama Anne'e ters düşen bir gece imajı kafasına yerleşmişti.

253

"Hadi, Cobey."

Ses aşağıdaki kabinin karanlığından geldi. Yüzüne çarpan güzel, soğuk sprey zerreciği gibiydi. Rezilce işeme ihtiyacı ve ezici bir yorgunluk duyuyordu.

Şimdi artık kaçma düşüncesi yoktu.

Bunun için fazla yorgundu.

Aşağıya kabine girecekti, belki de biraz uyku... Yalnızca orada karanlıkta kalmak, dalgaların tekneye vuruşlarını dinlemek, karanlığın sesini ve çekimini duymak, sonsuz sular...

"Cobey."

Kabin kapısına doğru yürümeye başladı.

Kahretsin, belki de onunla düzüşecekti. Bu şekilde düşünmesinin yanlış olduğunu biliyordu. Bunun Puckett için hoş olmayacağından emindi. Kim bilebilir ki, aşağıda kabinin karanlığında, yalnızca soğuk, ıslak geceye karşı ve doğal olarak ona kendisini bıraksa ve...

Karanlıkta belli belirsiz Anne'in elini gördü.

Anne ellerini onun üzerinde dolaştırmaya başladı ve teninin soğukluğuyla irkildi. Tek düşünebildiği, Cryptke-eper'ın küçük kıza elini uzattığında küçük kızın da bu kadar soğuk olduğu için çığlık attığı eski DC komik filmlerdi.

Elini hiç bırakmadan onu kabinin dört basamağından aşağıya indirdi. Belli belirsiz mobilya ve barı fark etti.

Hoş yerdi. Wade Preston'dan daha aşağısı beklenemezdi elbette. O, tam bir statü takıntılı orospu çocuğuydu.

işte, tek kelime etmeksizin kadının kollarındaydı. Ardından dili ağzının içindeydi ve onun, kasıklarını kendi kasıkları üzerine sabırsızca bastırıldığını hissetti. Kadın ceketini

254

çıkarmaya başladı. Ve onu kanepenin arkasına doğru itti.

Bu sırada, Cobey'nin eli kadının bluzunun içine kaydı. Sutyen yoktu, o her zaman bu göğüslerden hoşlanmıştı.

Kadının ağız şekerli çiklet tadındaydı.

Şimdi her şey uçup gidiyordu. Beth Swallows ölüydü. Polis tarafından aranılıyordu. Kaçmak, kaçmak. Veroni-ca'nın yumuşak yeşil bakışı. Puckett'in arkadaşlığı.

Şimdi hiçbirini umurunda değildi.

Burada yatta yalnızca ikisi vardı, bir de suların sesi ve çekilişi...

"Oh çok güzel... devam et... "

Anne Cobey'nin fermuarını açtı, organını dışarı çıkardı.

Cobey zevkten ölecekti.

Yalnızca kadının ne kadar iyi olduğunu unutmuştu.

Hepsi buraya kadardı ve aslında Anne'in yerden kaldırdığı aleti fark etmemişti.

Tam bu sırada kafasına dank etti ama artık çok geçti.

Anne başını kaldırdı ve parlak kasap bıçağını indirdi.

Ve Cobey'nin organını kökünden kesti; kan üzerlerine ve yere sıçradı.

Cobey çığlık attı; çıkardığı sesin farkındaydı.

O sırada Anne bıçağı çoktan Cobey'nin boğazına tekrar tekrar indiriyordu...

255

Taksi, limanın girişindeki park yerinde sisin arasından görüldüğünde etraf bomboştu. Taksi suya uzanan yüksek, tahta merdivenin hemen altında durdu. Gümüş renkli bulutların içinde ışıldayan tekne lambaları, uzaylı yaratıkların parıltılı başlarını andırıyordu.

Arka kapı açıldı ve Puckett görüldü. Taksi şoförüne bir elli dolarlık atarak, kapıyı hızla arkasından çarptı.

Taksi uzaklaşırken, motor sanki gerilmişçesine vınladı.

Puckett sisler arasından koştu, adımları ıslak asfaltta şaphıyordu. Yukarıya vardığında, aşağıya limana göz

atmak üzere durakladı. Körfezin kirli suyunun ve kendi sıcaklığı ile terinin kokusunu duydu. Titriyordu.

Wade Preston'un yatında hiç ışık yanmıyordu.

Puckett ruhsatlı tabancasını çekti ve iskeleye doğru koşmaya başladı, bir ara kaydı ve neredeyse yüzükoyun düşüyordu.

Kaygan rıhtımı boydan boya koştu, iskeleye yaslanan hayalet tekneler sisin içinde belirsiz şeyler gibiydi.

Hiç yavaşlamadan Preston'un yatına atladı.

Ancak o zaman durdu. Nefes nefese kalmıştı. Güvertenin altından gelebilecek insan sesine kulak verdi. Ama tek duyduğu hızlı kalp atışlarıydı. Tabancası hazır, kabine yaklaştı ve durdu. Kulağını kapıya dayadı. Aşağıdan hiç ses gelmiyordu.

Silahını sol eline aldı ve kapıyı sağ eliyle açmayı denedi. Kilitli değildi. Kapıyı açtı, başını birazcık uzattı, perdeler çekiliydi ve içerisi zifiri karanlıktı.

256

Dört basamağı indi ve durdu. Yatın dengesini yakalamak üzere ayaklarını araladı.

Yavaş yavaş gözleri içerdeki şeyleri seçmeye başladı: Kanepe, bar, küçük buzdolabı. Yavaş yavaş burnu odayı kaplayan berbat kokuyu duymaya başladı. Korkunç bir şey aklına geldi o anda. Yalnızca orada dikildi kaldı, yalnızca kendisini yatıştırmaya çalıştı, yalnızca bir buçuk saat öncesinin olaylarını anlamaya çalıştı. Aklına geleni kafasından kovmaya çalıştı, kendi kendisini bunun çok salakça bir şey olduğuna inandırmaya çalıştı, kafasını başka bir şeye odaklamaya çalıştı.

Ancak o düşünce bir türlü gitmedi. Onu yok etmenin bir tek yolu olduğunu düşündü. Bunun anlamsız olduğunu kanıtlaması gerekiyordu.

Ayakları yerdeki halının üzerinden geçti. Daracık bir yer olduğu için doğrudan küçük buzdolabına yöneldi ve açtı. Dolabın ışığı çok ama çok parlaktı. Ona gözlerini dikmiş bir çift mavi göz, Cobey Daniels'ın mavi gözleri... Biri Cobey'nin başını omuzlarından biçmişti ve sonra kafayı buzdolabına yerleştirmişti, tıpkı Beth Swallows'un başının buzdolabına konulduğu gibi.

Kötü koku bu yüzdendi elbette. Cobey'nin kafasının böyle kesilmesi dolaba sığdırmak içindi. Dolabın beyaz zemini kanla doluydu. Dolabın beyaz kenarları da kanla sıvanmıştı. Bir gazoz şişesi kıpkırmızı olmuştu.

Arkasında sert bir şey hissetti. Eğilmiş olduğu halde, hatta aleti göremese de, ne olduğunu biliyordu ve kimin tuttuğunu da.

"Silahını dolabın üstüne koy, Puckett" dedi Anne.

257

Kasap bıçağını o kadar sert bastırıyordu ki, spor paltosunu ve altındaki gömleği kesmişti. Silahı buzdolabına bıraktı. Aslında Pucket'in o an bildiği tek şey vardı. Anne'in deli olduğu.

"Kayıp olduğu dokuz ay boyunca" dedi Anne, "benim-leydi."

"Sana yardım etmek istiyorum" dedi sessizce. "Sana yardım etmek istiyorum."

Anne güldü. "Of, Puckett, keşke ötekiler gibi boktan bir herif olsaydın. Bu kadar iyi olmak zorunda mısın?"

"Senin için korkuyorum Anne. Sana neler olabileceğinden."

Dalgaların vuruşu, teknenin sallanışı, insan etinin keskin nemli kokusu.

"Ayağa kalk ve dön" dedi Anne. "Yavaşça."

Puckett söyleneni yaptı. Dönüp, onu orada, güzel küçük elinde kocaman bir kasap bıçağıyla, yüzüne ve beyaz bluzuna sıçramış kanla görünce şok geçirdi. Hatta kan saçına bile bulaşmıştı. Sanki acımasız bir nöbette çok çalışmış bir işçi gibiydi. Bıçağı boğazına dayadı böylece Puckett'in ona doğru bir harekette bulunmasını önlemeyi amaçladı. Sonra yavaşça durdu ve arkasından uzanarak buzdolabının üzerinden silahı aldı. Silah Anne'in elinde fazla büyük hatta komik göründü. Küçük bir kızın elindeki çirkin Alman tabancası gibi...

"Her şeyin bizim için yolunda gitmiş olmasını dilerdim" dedi Anne. "Gerçekten dilerdim. Ama çok geçti. Her şey harekete çoktan geçmişti. Kafamda demek istiyorum. Bildiğimden daha ileri." Doğruca ona baktı; hoş, tatlı, çılgın.

258

"Bana yardım etmeni istiyorum, Puckett."

"Sana yardım etmek istiyorum, Anne."

"Beni tutmanı istiyorum."

Hiçbir korku izi, hiçbir üzülmeye izi yoktu yüzünde. Onu hiç bu kadar kontrollü görmemişti Puckett.

"Peki" dedi Puckett.

"Silahı elimden almaya çalışma."

"Tamam."

"Söz mü?"

"Söz."

Puckett öne doğru bir adım attı. Arkasındaki ışığın önünü açarak odaya biraz daha yayılmasını sağladı. Buzdolabının ışığı Anne'in yüzüne pek adilce yansımadı. Puckett, bu süre boyunca Cobey'nin, mavi gözlerini onlara diktığını hissediyordu.

"Seni gerçekten de yeniden sevmeye başlamıştım Puckett."

Puckett'a doğru bir adım yaklaştı, bir adım daha ve adam onu kucakladı; nazikçe, bir sevgili, bir kardeş, bir baba, bir papaz olarak...

Bıçağın yere düşüş sesini duydu.

Onu daha sıkı kucakladı.

"Seni seviyorum Anne."

"Tüm bu yaptıklarımın sonra da mı?"

"Evet. Sanırım sana ilk görüşte âşık oldum. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Elimde değildi."

"Üzgünüm, Puckett."

"Önemli değil."

"Ne yapacağımı biliyor musun?"

259

"Evet."

"Bana yardım eder misin?"

"Hayır. Hayır, bunu yapamam Anne."

"Ama beni sevdiğini söyledin. Beni sevseydin bana yardım ederdin."

"Üzgünüm Anne. Bunu kendin yapmalısın."

"Korkuyorum."

"Biliyorum."

"Bana daha sıkı sarıl Puckett. Bana hiç sarılmadığın kadar sıkı sarıl." Puckett öyle yaptı, orada sallanan yatta; yuvarlanan, sisli, yalıtılmış karanlıkta. Silah tam yerini bulup, elinden kayıncaya kadar ona sarıldı.

"Ah Puckett, ah Puckett..."

Artık çok geçti. Ölmüştü.

"Sanırım onu sevmişti" dedi Veronica ertesi gün O'Ha-re'de. "Onu öldürmüş olmasına rağmen. Yani, birini öldürmüş olman ille de onu sevmediğin anlamına gelmez."

Ve buna kim ne diyebilirdi ki?

Ertesi hafta Cobey'nin, başını kendisini öldüren bir kadın için nasıl kaybettiğine ilişkin berbat şakalar yapılıyordu.

Cobey'nin cenazesine üç yüz kişi katılmıştı, basını da sayarsanız altı yüz. Ve Puckett ile Veronica mezarlıkta ön

260

sıradaduruyorlardı. Yanlarında Sunset Bulvan'ndan dramatik siyah elbiseler içinde Lily Cariyle ve Wade Preston duruyordu. Lilly, Preston'a doğru öfkeli bakışlarını fırlatıyordu. Çimen yemyeşildi, gökyüzü masmavi ve tatlı, yumuşak bir nisan esintisi. Şimdi, Puckett neler olup bittiğini biliyordu. Anne, onun için bir mektup bırakmıştı ve polis Cobey'nin doldurduğu kasetlerin birer kopyasını ona vermişti. Veronica her şeyi kabul etti, sanki Beverly Hills'te kiliseye girmiş gibi. Neler olduğunun farkında değilmiş gibiydi. Puckett ona imrendi. Törenden sonra, Puckett hayvan satılan bir dükkâna girdi. Gördüğü en narin, en kırılğan kedi yavrusunu aldı ve nedenini bile anlayamadı.

Onu evine götürdü. Bir yiyecek kabı, bir su kabı ve bir minder hazırladı. Ve gününün arta kalanını ay çarpmış delikanlı gibi onun çevresinde dönerek geçirdi. Ona şöyle seslenmekte bir sakınca görmedi:

"Anne..."

261

The National Tattler'm 2 aralık 1994 tarihli sayısından

"Yıldız menajeri " yeni bir çocuk buldu

Cobey Daniels'ın kâşifi, yeni oğlanın çekici ve yakışıklı olduğunu söylüyor.

Öldürülen Cobey Daniels'ı keşfeden ve onu gençlik yıldızı yapan Hollywood menajeri Lilly Cariyle, beş yaşındaki Brad Cudahy'nin kısa sürede, "gelmiş geçmiş en büyük televizyon çocuk yıldızı" olacağını söylüyor.

Cariyle, Cobey Daniels'ta yaptığı gibi, yeni oğlanı almak için Illinois'teki bir çiftlikte yaşayan ailesiyle görüştü ve bir anlaşma yaptı. Brad'ı ilk kez

Chicago'da bir şovda gören Cariyle, çocuğu uçakla, kendisiyle birlikte yaşayacağı ve "özel bakımını" yapacağı Los Angeles'a getirdi.

Cariyle, Daniels için, "Şöh- . ret baskısı ona çok fazla geldi" dedi.

Cobey Daniels, geçen yıl Chicago'da dehşet verici bir cinayete öldürülmüştü.

"Ben Brad'la birlikte yaşayacağım geleceğe bakıyorum" dedi Lilly Cariyle muhabirimize şevkle. "Onun benden öğreneceği çok şey var."

263

GÖLGE OYUNU

Çocuk yaşta televizyon yıldızı olan Cobey Daniels, tecavüze teşebbüs suçundan hâkim karşısına çıkar; hapisten kurtulur ancak bir akıl hastanesine kapatılır. Buradaki üç yılından sonra menajeri Lilly Carlyle'nin yardımıyla tekrar eski yaşantısına dönen ve eski parlak günlerini yeniden kazanmaya çalışan Cobey, kendi yazdığı bir tiyatro oyunuyla büyük başarılar kazanır. Ama kendisine hazırlanan sürpriz cinayet tuzağından kurtulamaz.

Ed CORMAN

9789756719855